Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2024. október 4.*

Tartalomjegyzék

I. Jogi háttér . . . 6

A. 2014/59/EU irányelv . . . 6

B. Az ESZM-rendelet . . . 7

C. A szabályozástechnikai standardtervezet . . . 22

II. Tényállás . . . 23

A. A Banco Popular gazdasági helyzete a 2016. és 2017. év folyamán . . . 23

B. A szanálási eljárás lefolytatása . . . 25

C. A vitatott szanálási program . . . 27

D. A vitatott szanálási program elfogadását követően bekövetkezett tények . . . 29

III. A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet . . . 30

A. A Törvényszék előtti eljárás . . . 30

B. A megtámadott ítélet . . . 31

IV. A felek kérelmei a fellebbezési eljárásban . . . 32

V. A fellebbezésről . . . 32

A. Előzetes megfontolások . . . 32

B. A második jogalapnak az ESZM-rendelet 90. cikkének, valamint a Chartának az EJEE első kiegészítő jegyzőkönyve 1. cikkével összefüggésben értelmezett 17., 41. és 52. cikkének megsértésére alapított, ötödik részéről, valamint e jogalapnak az EUMSZ 296. cikkben említett indokolási kötelezettség megsértésére alapított, hatodik részéről . . . 33

* Az eljárás nyelve: spanyol.

1. A második jogalap ötödik részéről . . . 33

a) A felek érvei . . . 33

b) A Bíróság álláspontja . . . 34

2. A második jogalap hatodik részéről . . . 37

a) A felek érvei . . . 37

b) A Bíróság álláspontja . . . 39

1) Az elfogadhatóságról . . . 39

2) Az ügy érdeméről . . . 40

i) A vitatott szanálási program indokolásáról . . . 41

ii) A 2017/1246 határozat indokolásáról . . . 43

C. Az első jogalapnak az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése a) pontjának megsértésére alapított, első részéről . . . 44

1. A felek érvei . . . 45

2. A Bíróság álláspontja . . . 46

a) Az elfogadhatóságról . . . 46

b) Az ügy érdeméről . . . 46

D. Az első jogalapnak az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése b) pontjának megsértésére alapított, második részéről . . . 48

1. A felek érvei . . . 48

2. A Bíróság álláspontja . . . 49

E. Az első jogalapnak az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése c) pontjának megsértésére alapított, harmadik részéről . . . 51

1. A felek érvei . . . 51

2. A Bíróság álláspontja . . . 52

F. A második jogalapnak az ESZM-rendelet 20. cikkének megsértésére alapított, első, második, harmadik és negyedik részéről . . . 55

1. A második jogalap első részéről . . . 56

a) A felek érvei . . . 56

b) A Bíróság álláspontja . . . 57

1) Az első kifogásról . . . 57

2) A második kifogásról . . . 58

3) A harmadik kifogásról . . . 59

4) A negyedik kifogásról . . . 60

5) Az ötödik kifogásról . . . 60

2. A második jogalapnak az ESZM-rendelet 20. cikke (5) bekezdésének megsértésére alapított, második részéről . . . 61

a) A felek érvei . . . 61

b) A Bíróság álláspontja . . . 62

1) Az elfogadhatóságról . . . 62

2) Az ügy érdeméről . . . 62

3. A második jogalapnak az ESZM-rendelet 20. cikke (7) és (9) bekezdésének megsértésére alapított, harmadik részéről . . . 63

a) A felek érvei . . . 63

b) A Bíróság álláspontja . . . 64

4. A második jogalapnak az ESZM-rendelet 20. cikke (10) és (11) bekezdésének megsértésére alapított, negyedik részéről . . . 65

a) A felek érvei . . . 65

b) A Bíróság álláspontja . . . 65

G. A vitatott szanálási program és a 2017/1246 határozat megsemmisítéséhez kapcsolódó kártérítési kérelemre vonatkozó, harmadik jogalapról . . . 66

H. A negyedik jogalapnak a titoktartási kötelezettség megsértésére alapított, első részéről . . . 67

1. A felek érvei . . . 67

2. A Bíróság álláspontja . . . 69

a) A titoktartási kötelezettség megsértésére alapított, első, második és harmadik kifogásról . . . 69

b) A belső információk állítólagos kiszivárogtatására alapított, negyedik kifogásról . . . 72

c) A negyedik jogalap első részének ötödik, hatodik, hetedik és nyolcadik kifogásáról . 73

I. A negyedik jogalapnak az okozati összefüggés fennállására vonatkozó, második részéről . . 74

J. A negyedik jogalapnak a kártérítési kérelemre vonatkozó, harmadik részéről 74

A költségekről 75

„Fellebbezés – Gazdaság- és monetáris politika – Bankunió – 806/2014/EU rendelet – Hitelintézetek és bizonyos befektetési vállalkozások egységes szanálási mechanizmusa – Valamely jogalany fizetésképtelensége vagy valószínű fizetésképtelenné válása esetén lefolytatandó szanálási eljárás – A Banco Popular Español SA szanálási programjának elfogadása – 14. cikk – A szanálás céljai – A 18. cikk (1) bekezdése – A szanálási program elfogadására vonatkozó feltételek – Az Egységes Szanálási Testület (ESZT) és az Európai Bizottság kötelezettségei – 20. cikk – A szanálás céljaira történő értékelések – Követelmények – 88–91. cikk – Titoktartási kötelezettség – Iratbetekintéshez való jog – Sajtónyilatkozatok”

A C-541/22. P. sz. ügyben,

Araceli García Fernández (lakóhelye: Villanueva de la Cañada [Spanyolország]),

Faustino González Parra (lakóhelye: Palma de Mallorca [Spanyolország]),

Fernando Luis Treviño de Las Cuevas (lakóhelye: Sevilla [Spanyolország]),

Juan Antonio Galán Alcázar (lakóhelye: Consuegra [Spanyolország]),

Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera (lakóhelye: Madrid [Spanyolország]),

a **Macon SA** (székhelye: Barcelona [Spanyolország]),

Marta Espejel García (lakóhelye: Villanueva de la Cañada),

a **Memphis Investments Ltd** ékhelye: Road Town [Brit Virgin-szigetek]),

Pedro Alcántara de la Herrán Matorras (lakóhelye: Madrid),

Pedro José de Jesús Benito Trebbau López (lakóhelye: Madrid),

Pedro Regalado Cuadrado Martínez (lakóhelye: Salas de los Infantes [Spanyolország]),

María Rosario Mari Juan Domingo (lakóhelye: Salas de los Infantes)

(képviselik őket: S. Cajal Martín, B. M. Cremades Román, J. M. López Useros és P. Marrodán Lázaro abogados)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2022. augusztus 11-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Eleveté Invest Group SL** (székhelye: Madrid),

Antonio Bail Cajal (lakóhelye: Sant Cugat del Vallés [Spanyolország]),

Carlos Sobrini Marín (lakóhelye: Madrid),

az **Edificios 1326 de l'Hospitalet SL** (székhelye: Hospitalet de Llobregat [Spanyolország]),

Juan José Homs Tapias (lakóhelye: Manresa [Spanyolország]),

Anna María Torras Giro (lakóhelye: Manresa),

a **Marbore 2000 SL** (székhelye: Hospitalet de Llobregat),

Tristán González del Valle (lakóhelye: Madrid)

felperesek az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Bizottság** (képviselik: L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė és D. Triantafyllou, meghatalmazotti minőségben, segítőik: A. Manzaneque Valverde és J. Rivas Andrés abogados),

az **Egységes Szanálási Testület (ESZT)** (képviselik: H. Ehlers, S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz és J. M Rius Riu, meghatalmazotti minőségben, segítőik: F. B. Fernández de Trocóniz Robles abogado, B. Meyring és S. Schelo Rechtsanwälte)

alperesek az elsőfokú eljárásban,

a **Spanyol Királyság** (képviselik: L. Aguilera Ruiz és M. J. Ruiz Sánchez, meghatalmazotti minőségben),

a **Banco Santander SA** (székhelye: Santander [Spanyolország]), képviselik: J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde és D. Sarmiento Ramírez-Escudero abogados)

beavatkozó felek az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, T. von Danwitz (előadó), P. G. Xuereb, A. Kumin és I. Ziemele bírák,

főtanácsnok: T. Ćapeta,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2024. március 14-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésükkel Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, a Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez és María Rosario Mari Juan Domingo az Európai Unió Törvényszéke 2022. június 1-jei Eleveté Invest Group és társai kontra Bizottság és ESZT ítéletének (T-523/17, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2022:313) hatályon kívül helyezését kérik, amely ítéletben a Törvényszék elutasította azon keresetüket, amely egyrészt az Egységes Szanálási Testület (ESZT) ügyvezetői testületének a Banco Popular Español SA szanálási programjának (a továbbiakban: vitatott szanálási program) elfogadásáról szóló, 2017. június 7-i SRB/EES/2017/08 határozata és a Banco Popular Español SA szanálási programjának jóváhagyásáról szóló, 2017. június 7-i (EU) 2017/1246 bizottsági határozat (HL 2017. L 178., 15. o.; helyesbítés: HL 2017. L 320., 31. o.) megsemmisítésére, másrészt az e határozatok következtében őket ért kár megtérítésére, harmadrészt pedig az ideiglenes értékelés semmisségének megállapítására és kártérítés megítélésére irányul.

I. Jogi háttér

A. 2014/59/EU irányelv

2 A hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 173., 190. o.; helyesbítések: HL 2019. L 165., 129. o.; HL 2021. L 104, 55. o.) „Szanálást szolgáló értékelés” című 36. cikkének (14)–(16) bekezdése előírja, hogy az Európai Bankhatóság (EBH) szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki azon kritériumok és feltételek meghatározása céljából, amelyek alapján el kell végezni a szanálás alá vonható intézmény vagy szervezet értékelését. E rendelkezés rögzíti, hogy az EBH feladata, hogy ezeket a technikai standardtervezeteket az Európai Bizottság elé terjessze, amely felhatalmazással rendelkezik arra, hogy azokat az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/78/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. november 24-i 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2010. L 331., 12. o.) 10–14. cikkének megfelelően elfogadja.

3 Ezen irányelv 38. és 39. cikke a vagyonértékesítési eszköznek a nemzeti szanálási hatóságok általi alkalmazását szabályozza. Ezen irányelvnek a „Vagyonértékesítési eszköz: eljárási követelmények” című 39. cikke előírja:

„(1) Az e cikk (3) bekezdésére is figyelemmel, a vagyonértékesítési eszköznek valamely intézményre vagy az 1. cikk (1) bekezdése b), c) vagy d) pontjában említett szervezetre történő alkalmazásakor a szanálási hatóságnak értékesítenie kell az intézmény eszközei, jogai, kötelezettségei, részvényei vagy egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumai közül azokat, amelyeket a hatóság átadni kíván, illetve meg kell tennie az értékesítéshez szükséges lépéseket. Jogok, eszközök és kötelezettségek összefüggő csoportjai külön is értékesíthetők.

(2) Az állami támogatások adott esetben alkalmazandó [európai] uniós keretrendszerének sérelme nélkül az (1) bekezdésben említett értékesítés az alábbi kritériumokkal összhangban történik:

a) az értékesítésnek a lehető legátláthatóbbnak kell lennie, és nem vezethet jelentősen téves kép kialakulásához az intézménynek a hatóság által átadni kívánt eszközei, jogai, kötelezettségei, részvényei vagy egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumai tekintetében, figyelembe véve a körülményeket és különösen a pénzügyi stabilitás fenntartásának szükségességét;

b) nem részesíthet indokolatlan előnyben potenciális vásárlókat, és nem tehet közöttük különbséget;

c) nem állhat fenn összeférhetetlenség;

d) nem nyújthat tisztességtelen előnyt valamely potenciális vásárló számára;

e) figyelembe kell vennie azt az igényt, hogy a szanálási intézkedést gyorsan kell végrehajtani;

f) a lehetséges mértékig az érintett részvények vagy tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumok, eszközök, jogok vagy kötelezettségek értékesítési árának maximalizálására kell törekednie.

E bekezdés b) pontjára is figyelemmel, az e bekezdésben meghatározott elvek nem akadályozhatják a szanálási hatóságot abban, hogy felkérjen meghatározott potenciális vásárlókat.

[…]

(3) A szanálási hatóság az (1) bekezdésben meghatározott értékesítési követelmény teljesítése nélkül is alkalmazhatja a vagyonértékesítési eszközt, ha úgy ítéli meg, hogy az e követelménynek való megfelelés valószínűleg aláásná egy vagy több szanálási cél elérését, különösen pedig a következő feltételek fennállása esetén:

a) a szanálási hatóság úgy ítéli meg, hogy a szanálás alatt álló intézmény csődje vagy lehetséges csődje tényleges fenyegetést jelent a pénzügyi stabilitásra nézve, illetve súlyosbítja a stabilitásra nézve már fennálló fenyegetést; továbbá

b) a szanálási hatóság úgy ítéli meg, hogy az említett követelményeknek való megfelelés valószínűleg aláásná a vagyonértékesítési eszköz hatékonyságát e veszély elhárítása vagy a 31. cikk (2) bekezdésének b) pontjában említett szanálási cél elérése terén.

[…]”

B. Az ESZM-rendelet

4 A hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról

szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 225., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 372., 9. o.; a továbbiakban: ESZM-rendelet) (7), (13)–(15), (24), (26), (52), (53), (58), (89) és (116) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„(7) A bankunió felé vezető első lépést jelentő, az [Európai Központi Banknak a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokkal történő megbízásáról szóló, 2013. október 15-i] 1024/2013/EU tanácsi rendelet [(HL 2013. L 287., 63. o.)] által létrehozott egységes felügyeleti mechanizmusnak biztosítania kell a hitelintézetek prudenciális felügyeletével kapcsolatos uniós szakpolitika koherens és eredményes végrehajtását és a pénzügyi szolgáltatások egységes szabálykönyvének az euróövezeti tagállamok és az egységes felügyeleti mechanizmusban részt vevő, euróövezeten kívüli tagállamok […] hitelintézeteire azonos módon való alkalmazását, továbbá e hitelintézetek legjobb minőségű felügyeletét.

[…]

(13) A bankszektorba vetett bizalom és a bankszektor hitelességének helyreállítása érdekében az Európai Központi Bank […] (EKB) az összes közvetlenül felügyelt hitelintézet vonatkozásában [elvégzi mérlegének teljes körű értékelését]. E vizsgálat biztosítani fogja az érdekelteket arról, hogy az egységes felügyeleti mechanizmushoz csatlakozó, s ezáltal az Egységes Szanálási Mechanizmus hatálya alá tartozó hitelintézetek alapvetően erősek és megbízhatóak.

(14) Az egységes felügyeleti mechanizmus [1024/2013 rendelet] értelmében történő létrehozását követően, amelynek alapján a részt vevő tagállamokban levő hitelintézetek vagy az EKB központi felügyelete, vagy pedig az egységes felügyeleti mechanizmus keretében a nemzeti illetékes felügyeleti hatóságok felügyelete alatt állnak, nincs összhang az ilyen hitelintézetek uniós felügyelete és ezen hitelintézeteknek a [2014/59 irányelv] szerinti szanálási eljárás keretében történő, nemzeti szintű kezelése között – ezt fogja orvosolni az Egységes Szanálási Mechanizmus létrehozása.

(15) E rendelet kizárólag azokra az intézményekre vonatkozik, amelyek székhely szerinti felügyeleti hatósága az EKB vagy a nemzeti illetékes felügyeleti hatóság az olyan tagállamokban, amelyek pénzneme az euro, illetve az olyan tagállamokban, amelyek pénzneme nem az euro, de az [1024/2013 tanácsi rendelet] 7. cikkével összhangban szoros együttműködést alakítottak ki. E rendelet hatálya összekapcsolódik az [1024/2013 tanácsi rendelet] alkalmazási körével. Valójában, tekintettel arra, hogy az egységes felügyeleti mechanizmus feladatává vált felügyeleti feladatok milyen jelentős mértékben összefonódnak a szanálási tevékenységgel, az [EUMSZ] 127. cikk […]nek (6) bekezdése szerint működő központi felügyeleti rendszer alapvető jelentőséggel bír a szanálás részt vevő tagállamokban történő harmonizációjának folyamata szempontjából. Az, hogy az [1024/2013 rendelet] alkalmazási körébe tartozó intézmények az egységes felügyeleti mechanizmus hatálya alá tartoznak, olyan egyedi sajátosság, amely a szanálás szempontjából objektíven kitüntetett pozícióba helyezi őket. [helyesen: A belső piac optimális és stabil működésének lehetővé tétele érdekében az egységes felügyeleti mechanizmusban részt vevő valamennyi tagállam tekintetében el kell fogadni az Egységes Szanálási Mechanizmust létrehozó intézkedéseket.]

[…]

(24) Mivel csak uniós intézmények hozhatnak létre uniós szanálási politikát, és mivel valamennyi konkrét szanálási rendszer elfogadása tekintetében fennáll bizonyos mérlegelési jogkör, rendelkezni kell a Tanács és a Bizottság mint olyan intézmények megfelelő bevonásáról, amelyek az EUMSZ 291. cikkével összhangban végrehajtási hatásköröket gyakorolhatnak. A Testület által hozott szanálási határozatok diszkrecionális vonatkozásait a Bizottságnak kell értékelnie. Tekintettel a szanálási határozatoknak a tagállamok pénzügyi stabilitására és az Unióra mint olyanra, valamint a tagállamok költségvetési szuverenitására gyakorolt jelentős hatására, fontos végrehajtási hatáskört ruházni a Tanácsra a szanálással kapcsolatos bizonyos határozatok tekintetében. Ezért a Bizottság javaslatára a Tanácsnak kell ténylegesen ellenőriznie a Testületet, amennyiben az megvizsgálja, hogy közérdek esete áll-e fenn, valamint értékelnie az [Egységes Szanálási Alap (a továbbiakban: Alap)] összegének valamely konkrét szanálási intézkedés céljából történő lényeges módosításait. Továbbá a Bizottságot fel kell hatalmazni arra, hogy felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el a Testület által különböző hatásköreinek gyakorlása közben figyelembe veendő további kritériumok vagy feltételek meghatározása érdekében. A szanálási feladatok ilyetén átruházása semmiképpen nem akadályozhatja a pénzügyi szolgáltatások belső piacának működését. Az EBH ezért megtartja szerepét és megőrzi jelenlegi hatásköreit és feladatait: az EBH-nak kell kidolgoznia az összes tagállamra alkalmazandó uniós szabályozást és hozzá kell járulnia annak következetes végrehajtásához, illetve erősítenie kell a szanálási gyakorlatok konvergenciáját az Unió egészében.

[…]

(26) Az EKB-nak – mint az egységes felügyeleti rendszer felügyeleti szervének – és a Testületnek fel kell tudnia mérni, hogy az intézmény csődközeli helyzetben van-e vagy valószínűsíthetően fizetésképtelenné válik, illetve van-e reális kilátás arra, hogy egy alternatív magánszektori vagy felügyeleti beavatkozás észszerű időn belül megakadályozza a csődöt. Amennyiben a Testület megállapítja, hogy a szanálás alá vonásához kapcsolódó valamennyi kritérium teljesül, el kell fogadnia a szanálási rendszert. A szanálási rendszer elfogadásához kapcsolódó eljárás – amely a Bizottság és a Tanács bevonásával történik – erősíti a Testület működési függetlenségét, miközben tiszteletben tartja a hatáskörök ügynökségekre ruházásának az Európai Unió Bíróságának […] értelmezése szerinti elvét.

[…]

(52) Az Egységes Szanálási Mechanizmusnak az [1024/2013 rendelet] és a [2014/59 irányelv] keretein kell alapulnia. A Testület számára ezért lehetővé kell tenni, hogy már korai szakaszban beavatkozhasson abban az esetben, ha egy intézmény pénzügyi helyzete vagy fizetőképessége romlani kezd. Az ebben a szakaszban a nemzeti szanálási hatóságoktól vagy az EKB-től a Testülethez érkező információ igen fontos az érintett intézmény szanálásának előkészítése érdekében meghozandó intézkedések meghatározása szempontjából.

(53) Amennyiben szükségessé válik, a gyors szanálási intézkedés biztosítása érdekében a Testületnek az EKB-val vagy az érintett illetékes nemzeti felügyeleti hatósággal együttműködve szorosan nyomon kell követnie az érintett intézmények helyzetét, és hogy teljesítették-e a korai beavatkozás keretében hozott, rájuk vonatkozó intézkedéseket. Annak meghatározásakor, hogy egy magánszektorbeli intézkedéssel észszerű időn belül

megelőzhető lenne-e a szervezet csődje, a megfelelő hatóságnak figyelembe kell vennie az illetékes felügyeleti hatóság által megállapított határidőn belül alkalmazott korai beavatkozási intézkedések hatékonyságát.

[…]

(58) Egy csődközeli helyzetbe került intézmény rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása veszélyeztetheti a pénzügyi stabilitást, megzavarhatja az alapvető szolgáltatások nyújtását, és érintheti a betétesek védelmét. Ilyen esetben a szanálási eszközök alkalmazása közérdek. Ezért a szanálás céljai közé kell tartozniuk a következőknek: az alapvető pénzügyi szolgáltatások folyamatosságának biztosítása, a pénzügyi rendszer stabilitásának fenntartása, az erkölcsi kockázat csökkentése a csődközeli helyzetbe került intézményeknek nyújtott állami pénzügyi támogatásra való hagyatkozás minimalizálása révén, valamint a betétesek védelme.

[…]

(89) Az Egységes Szanálási Mechanizmus hatékonyságának fokozása érdekében a Testületnek minden körülmények között szoros együttműködést kell folytatnia az EBH-val. […] A Testületnek ezenkívül szorosan együtt kell működnie az EKB-val és az egységes felügyeleti mechanizmus keretében a szervezetek – különösen az EKB összevont felügyelete alá tartozó csoportok – felügyeletét ellátó egyéb hatóságokkal. A fizetésképtelen bankok szanálási folyamatának hatékony kezelése céljából a Testületnek a szanálási folyamat minden szakaszában együtt kell működnie a nemzeti szanálási hatóságokkal. Ez az együttműködés ezért nem csupán a Testület szanálási határozatainak végrehajtásához, hanem bármilyen szanálási határozat elfogadását megelőzően, a szanálási tervezés során vagy a korai beavatkozás szakaszában is szükséges. Lehetőséget kell biztosítani a Testület számára, hogy együttműködhessen a szanálással foglalkozó érintett hatóságokkal és a közvetett vagy közvetlen állami pénzügyi támogatást finanszírozó mechanizmusokkal.

[…]

(116) A szanálási intézkedéseket megfelelően be kell jelenteni és – az e rendeletben meghatározott korlátozott számú kivétel függvényében – nyilvánosságra kell hozni. Mivel azonban a Testület, a nemzeti szanálási hatóságok és szaktanácsadóik által a szanálási eljárás alatt megszerzett információk feltehetően bizalmas jellegűek, a szanálási határozat közzététele előtt ezen információkra vonatkozniuk kell a szakmai titoktartási követelményeknek. Figyelembe kell venni, hogy a szanálási tervek tartalmára és részleteire és e tervek bármilyen értékelésének eredményére vonatkozó információk messzemenő következményekkel járhatnak, különösen az érintett vállalkozásokra nézve. Azt kell feltételezni, hogy a döntések meghozatala előtt a döntéssel kapcsolatos információk – akár arról, hogy a szanálás feltételei teljesülnek-e, akár arról, hogy az eljárás során külön eszköz vagy intézkedés kerül-e alkalmazásra – hatással vannak az intézkedés által érintett magán- vagy közérdekre. Már az az információ is negatív hatással járhat egy adott szervezetre nézve, hogy a Testület és a nemzeti szanálási hatóság vizsgálja a szervezetet. Ezért biztosítani kell, hogy megfelelő mechanizmusok létezzenek az olyan információk titkosságának fenntartására, mint amilyen például a szanálási tervek tartalma és részletei és az ezzel összefüggésben végzett bármilyen értékelés eredménye.”

5 Az ESZM-rendelet 5. cikke (2) bekezdésének második albekezdése értelmében a Testület – a Tanácshoz és a Bizottsághoz hasonlóan – egyrészt az EBH által kidolgozott és a Bizottság által az 1093/2010 rendelettel összhangban elfogadott kötelező szabályozástechnikai és végrehajtás-technikai standardok, másrészt pedig az EBH által az utóbbi rendelettel összhangban kibocsátott iránymutatások és ajánlások hatálya alá tartozik.

6 E rendelet „Szanálási célok” című 14. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 18. cikkben említett szanálási eljárás keretében eljárva a Testületnek, a Tanácsnak és a Bizottságnak, illetve adott esetben a nemzeti szanálási hatóságoknak – vonatkozó hatásköreiknek megfelelően – figyelembe kell venniük a szanálási célokat, és azokat a szanálási eszközöket és szanálási hatásköröket kell választaniuk[,] amelyek véleményük szerint a legjobban szolgálják az adott eset körülményeihez kapcsolódó szanálási célok elérését.

(2) Az (1) bekezdésben említett szanálási célok a következők:

a) a kritikus funkciók folytonosságának biztosítása;

b) a pénzügyi stabilitásra gyakorolt jelentős káros hatások kiküszöbölése, különösen a – többek között piaci infrastruktúrákra átterjedő – dominóhatás megakadályozása és a piaci fegyelem fenntartása révén;

c) az állami források védelme a rendkívüli állami pénzügyi támogatásra támaszkodás minimalizálása révén;

d) a [betétbiztosítási rendszerekről szóló, 2014. április 16-i 2014/49/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 173., 149. o.; helyesbítések HL 2014. L 309., 37. o.; HL 2014. L 212., 47. o.)] hatálya alá tartozó betétesek és a [befektetőkártalanítási rendszerekről szóló, 1997. március 3-i 97/9/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1997. L 84., 22. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 2. kötet, 311. o.)] hatálya alá tartozó hitelezők védelme;

e) az ügyfelek pénzeszközeinek és vagyonának védelme.

A Testületnek, a Tanácsnak, a Bizottságnak és adott esetben a nemzeti szanálási hatóságoknak az első albekezdésben említett célok megvalósítása során törekednie kell arra, hogy minimálisra csökkentse a szanálás költségeit, és kerülje az értékek megsemmisítését, kivéve, ha az a szanálási célok eléréséhez szükséges.

(3) E rendelet különböző rendelkezéseire figyelemmel, a szanálási célok egyforma jelentőséggel bírnak, és azoknak az adott ügy természetének és körülményeinek megfelelően kiegyensúlyozottnak kell lenniük.”

7 Az említett rendeletnek „A szanálásra vonatkozó általános elvek” című 15. cikke az (1) bekezdésében a következőket írja elő:

„A 18. cikkben említett szanálási eljárás keretében eljárva, a Testület, a Tanács és a Bizottság, illetve adott esetben a nemzeti szanálási hatóságok meghozzák az összes megfelelő intézkedést, amelyekkel biztosítható, hogy a szanálási intézkedést a következő elvekkel összhangban hozzák meg:

a) a szanálás alatt álló intézmény részvényesei viselik az első veszteségeket;

[…]”

8 Ugyanezen rendelet „Szanálási eljárás” című 18. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A Testület csak akkor fogad el a (6) bekezdés szerint szanálási programot a 7. cikk (2) bekezdésében említett szervezetek és csoportok, valamint – amennyiben az e bekezdésekben foglalt feltételek teljesülnek – a 7. cikk (4) bekezdésének b) pontjában és (5) bekezdésében említett szervezetek és csoportok vonatkozásában, ha a negyedik albekezdés szerinti tájékoztatás kézhezvétele esetén vagy saját kezdeményezésére az ügyvezetői testülete úgy értékeli, hogy az alábbi feltételek teljesülnek:

a) a szervezet fizetésképtelen, vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik;

b) az időzítést és más releváns körülményeket is figyelembe véve ésszerűen nem várható, hogy a szervezet vonatkozásában hozott bármilyen alternatív magánszektorbeli intézkedéssel – ideértve az az intézményvédelmi rendszerben hozott intézkedéseket – vagy felügyeleti intézkedéssel (beleértve a korai beavatkozási intézkedéseket vagy a releváns tőkeinstrumentumoknak a 21. cikk bekezdése szerinti leírását vagy átalakítását) – észszerű időn belül megelőzhető lenne a szervezet csődje;

c) a szanálási intézkedésre az (5) bekezdés szerint, közérdekből van szükség.

Az első albekezdés a) pontjában említett feltétel teljesülését a Testülettel folytatott konzultációt követően az EKB értékeli. A Testület ügyvezetői testülete csak abban az esetben fogadhat el ilyen megállapítást, ha tájékoztatta az EKB-t szándékáról, és az EKB e tájékoztatás kézhezvételét követő három naptári napon belül nem tesz ilyen értékelést. Az EKB minden olyan releváns információt késedelem nélkül a Testület rendelkezésére bocsát, amelyet a Testület az értékelése megalapozása érdekében bekér.

Amennyiben az EKB megállapítja, hogy az első albekezdés a) pontjában említett feltétel valamely, az első albekezdésben említett szervezet vagy csoport tekintetében teljesül, erről az értékelésről haladéktalanul tájékoztatnia kell a Bizottságot és a Testületet.

Az első albekezdés b) pontjában említett feltétel teljesülését az EKB-val szoros együttműködésben a Testület vezetői testülete, illetve adott esetben a nemzeti szanálási hatóságok értékelik. Az EKB is tájékoztathatja a Testületet vagy az érintett nemzeti szanálási hatóságokat arról, hogy véleménye szerint a b) pontban foglalt feltétel teljesül.

(2) Azon esetek sérelme nélkül, ahol az EKB úgy határoz, hogy az [1024/2013 rendelet] 6. cikke (5) bekezdésének b) pontja értelmében a hitelintézetek tekintetében a felügyeleti feladatokat

közvetlenül látja el, a 7. cikk (3) bekezdésében említett szervezetre vagy csoportra vonatkozó, (1) bekezdés szerinti tájékoztatás kézhezvétele esetén, illetve amennyiben a Testület saját kezdeményezésére szándékozik az (1) bekezdés értelmében értékelést végezni, a Testület késedelem nélkül tájékoztatja az EKB-t erről az értékelésről.

[…]

(4) Az (1) bekezdés a) pontja alkalmazásában akkor tekintendő úgy, hogy a szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, ha a következő körülmények közül egy vagy több fennáll:

a) többek között, de nem kizárólagosan abban az esetben, ha teljes szavatolótőkéjének vagy szavatolótőkéje jelentős részének elvesztésével járó veszteségek elszenvedése vagy valószínűsíthető elszenvedése miatt a szervezet megsérti a működési engedélye fenntartásának a feltételét képező követelményeket, vagy objektív tényezők támasztják alá azt a megállapítást, hogy a közeljövőben valószínűsíthetően megsérti e követelményeket, és mindez indokolná a működési engedélynek az EKB általi visszavonását;

b) a szervezet eszközeinek értéke alacsonyabb a forrásai [helyesen: kötelezettségei] értékénél, vagy objektív tényezők támasztják alá azt a megállapítást, hogy a közeljövőben valószínűsíthetően kevesebb lesz a forrásoknál [helyesen: a kötelezettségei értékénél];

c) a szervezet képtelen megfizetni az esedékessé váló tartozásait vagy egyéb kötelezettségeit, vagy objektív tényezők alapján megállapítható, hogy a közeljövőben valószínűsíthetően képtelen lesz erre;

d) a szervezet rendkívüli állami pénzügyi támogatást igényel, kivéve, ha a valamely tagállam gazdaságában bekövetkezett súlyos zavarok orvoslására és a pénzügyi stabilitás megőrzése érdekében az adott rendkívüli állami pénzügyi támogatás valamely alábbi formát ölti […]

[…]

(5) Az e cikk (1) bekezdése c) pontjának alkalmazásában egy szanálási intézkedés akkor szolgálja a közérdeket, ha szükséges a 12. [helyesen: 14.] cikkben említett egy vagy több szanálási cél megvalósításához és azokkal arányos, továbbá a szervezet rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása révén ezek a szanálási célok nem valósulnának meg ugyanolyan mértékben.

(6) Abban az esetben, ha az (1) bekezdésben meghatározott feltételek teljesülnek, a Testület szanálási programot fogad el. A szanálási program:

a) szanálás alá vonja a szervezetet;

b) meghatározza a 22. cikk (2) bekezdésében említett szanálási eszközök szanálás alatt álló intézményre történő alkalmazását, különösen a feltőkésítési mechanizmus alkalmazásából való, a 27. cikk (5) és (14) bekezdésével összhangban történő bármely kizárást;

c) meghatározza az Alapnak a szanálási intézkedés támogatása céljából történő igénybevételét, összhangban a 76. cikkel és a Bizottságnak a 19. cikkel összhangban hozott határozatával.

(7) Közvetlenül a szanálási program elfogadása után a Testület továbbítja azt a Bizottságnak.

A szanálási programnak a Testület általi továbbítását követő 24 órán belül a Bizottság vagy támogatja a szanálási programot, vagy kifogást emel ellene a szanálási program diszkrecionális szempontjaira vonatkozóan az e bekezdés harmadik albekezdésében nem említett esetekben.

A szanálási program Testület általi továbbítását követő 12 órán belül a Bizottság a következő javaslatokat teheti a Tanácsnak:

a) emeljen kifogást a szanálási program ellen azzal az indokkal, hogy a Testület által elfogadott szanálási program nem teljesíti az (1) bekezdés c) pontjában említett közérdek kritériumát;

b) hagyja jóvá vagy kifogásolja a Testület szanálási programja szerint az Alapból biztosított összeg jelentős módosítását.

[…]

(8) Amennyiben a Tanács kifogást emel valamely intézmény szanálás alá helyezésével szemben azzal az indokkal, hogy az (1) bekezdés c) pontjában említett közérdekre vonatkozó kritérium nem teljesül, az érintett szervezetet az alkalmazandó nemzeti jogszabályok szerinti rendes eljárással összhangban kell felszámolni.

(9) A Testület biztosítja, hogy a nemzeti szanálási hatóságok meghozzák a szanálási program végrehajtásához szükséges szanálási intézkedéseket. A szanálási programot az érintett nemzeti szanálási hatóságoknak kell címezni, és ebben felszólítják az említett hatóságokat, hogy a 29. cikknek megfelelően hozzák meg az annak végrehajtásához szükséges valamennyi intézkedést, gyakorolva a szanálási hatásköröket. Amennyiben a szanálási program egy része állami támogatással vagy az Alapból származó támogatással valósul meg, a Testületnek a Bizottság ezen támogatásról szóló döntésének megfelelően kell eljárnia.

(10) A Bizottság hatáskörrel rendelkezik arra, hogy a Testülettől megszerezhet minden olyan információt, amelyet az e rendelet szerinti feladatok teljesítéséhez szükségesnek tart. A Testület hatáskörrel rendelkezik arra, hogy e cím 5. fejezetével összhangban bármely személytől beszerezheti az összes olyan információt, amelyet a szanálási intézkedés előkészítéséhez és az arról való döntéshez szükségesnek tart, ideértve a szanálási tervben biztosított információk aktualizált változatát és kiegészítéseit.”

9 Az ESZM-rendelet „Állami támogatás és az Alapból származó támogatás” című 19. cikke értelmében:

„(1) Ha a szanálási intézkedés az EUMSZ 107. cikkének (1) bekezdése szerinti állami támogatás vagy az Alapból származó, e cikk (3) bekezdése szerinti támogatás nyújtásával jár, akkor a szanálási program e rendelet 18. cikkének (6) bekezdése szerinti elfogadására addig nem kerülhet sor, amíg a Bizottság pozitív vagy feltételes határozatot nem hozott az ilyen támogatás igénybevételének a belső piaccal való összeegyeztethetősége tekintetében.

[…]

(3) Amennyiben a Testület által javasolt szanálási intézkedés magában foglalja az Alap igénybevételét, a Testület értesíti a Bizottságot az Alap javasolt igénybevételéről. A Testület

értesítése tartalmaz minden olyan információt, amelyre a Bizottságnak szüksége van az e bekezdés szerinti értékelései elvégzéséhez.

[…]”

10 E rendelet „A szanálás céljaira történő értékelés” című 20. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A szanálási intézkedések meghozatalát vagy a releváns tőkeinstrumentumok leírására, illetve átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlását megelőzően a Testület gondoskodik arról, hogy a 2. cikkben említett valamely szervezet eszközeinek és kötelezettségeinek méltányos, prudens és reális értékelését minden állami hatóságtól – beleértve a Testületet, a nemzeti szanálási hatóságot és az érintett szervezetet is – [helyesen: minden állami hatóságtól – beleértve a Testületet és a nemzeti szanálási hatóságot is – és az érintett szervezettől] független személy végezze.

(2) A (15) bekezdésre figyelemmel, amennyiben az (1) és a (4)–(9) bekezdésben megállapított összes követelmény teljesül, az értékelés véglegesnek tekintendő.

(3) Amennyiben az (1) bekezdés szerinti független értékelésre nincs mód, az e cikk (10) bekezdésével összhangban a Testület végezheti el a 2. cikkben említett szervezet eszközeinek és kötelezettségeinek ideiglenes értékelését.

(4) Az értékelés általános célja a 2. cikkben említett, a szanálás 16. és 18. cikkben foglalt feltételeinek megfelelő szervezet eszközei és kötelezettségei értékének a megállapítása.

(5) Az értékelés a következő konkrét célokat szolgálja:

a) információ nyújtása annak megállapításához, hogy teljesülnek-e a szanálási feltételek, illetve a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó feltételek;

b) ha a szanálási feltételek teljesülnek, információ nyújtása a 2. cikkben említett szervezet tekintetében alkalmazandó megfelelő szanálási intézkedésről szóló döntéshez;

c) a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör alkalmazása esetén információ nyújtása az arra vonatkozó döntéshez, hogy milyen mértékben kerüljön sor a tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok bevonására vagy hígítására, és milyen mértékben kerüljön sor a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására;

d) a hitelezői feltőkésítési eszköz alkalmazása esetén információ nyújtása az arra vonatkozó döntéshez, hogy milyen mértékben kerüljön sor a leírható vagy átalakítható kötelezettségek leírására, illetve átalakítására;

e) az áthidaló intézményi eszköz vagy az eszközelkülönítési eszköz alkalmazása esetén információ nyújtása az átadandó eszközökre, jogokra és kötelezettségekre vagy tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokra vonatkozó döntéshez, valamint a szanálás alatt álló intézménynek, illetve – az adott helyzettől függően – a tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok tulajdonosainak fizetendő esetleges ellentételezés értékére vonatkozó döntéshez;

f) a vagyonértékesítési eszköz alkalmazása esetén információ nyújtása az átadandó eszközökre, jogokra és kötelezettségekre vagy a tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokra vonatkozó döntéshez, valamint információ nyújtása a Testület számára annak megállapításához, hogy a 24. cikk (2) bekezdésének b) pontja alkalmazásában mi minősül kereskedelmi feltételnek;

g) minden esetben annak biztosítása, hogy a 2. cikkben említett szervezet eszközeiben bekövetkezett esetleges veszteségeket a szanálási eszközök alkalmazásakor vagy a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlásakor teljeskörűen elismerjék.

(6) Az állami támogatások uniós keretrendszerének sérelme nélkül az értékelésnek, amennyiben lehetséges, prudens feltételezéseken kell alapulnia, többek között a nemteljesítési arányok és a veszteségek súlyossága tekintetében. Az értékeléskor nem tételezhető fel […] a jövőben esetlegesen rendkívüli állami pénzügyi támogatás[…], központi banki sürgősségi likviditási támogatás[…] vagy bármilyen, nem standard […] feltételekkel nyújtott központi banki likviditási támogatás[…]

(7) Az értékelést a 2. cikkben említett szervezet számviteli könyveiben és nyilvántartásaiban szereplő következő információkkal kell kiegészíteni:

a) naprakész mérleg, valamint a 2. cikkben említett szervezet pénzügyi helyzetéről szóló jelentés;

b) az eszközök elemzése és számviteli értékük becslése;

c) a 2. cikkben említett szervezet könyveiben és nyilvántartásaiban kimutatott, mérleg szerinti és mérlegen kívüli fennálló kötelezettségek, megjelölve az érintett hiteleket és a követeléseknek a 17. cikkben említett rangsorát.

[…]

(9) Az értékelésnek tartalmaznia kell a hitelezőknek a követelések 17. cikkben említett rangsora alapján történő osztályokba sorolását, valamint az arra az elbánásra vonatkozó becslést, amelyben az egyes részvényesi és hitelezői osztályok a felszámolási eljárás során várhatóan részesültek volna, ha a 2. cikkben említett szervezet rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében került volna felszámolásra. E becslés nem befolyásolja a 15. cikk (1) bekezdésének g) pontjában említett, »egy hitelező sem kerülhet rosszabb helyzetbe« elv alkalmazását.

(10) Amennyiben az ügy körülményei miatti sürgősségre tekintettel vagy nincs mód a (7) és a (9) bekezdésben meghatározott követelmények teljesítésére, vagy a (3) bekezdés alkalmazandó, úgy ideiglenes értékelést kell végezni. Az ideiglenes értékeléskor be kell tartani a (4) bekezdésben meghatározott követelményeket, és amennyiben az az adott körülmények között ésszerűen megvalósítható, az (1), a (7) és a (9) bekezdésben meghatározott követelményeket is.

Az első albekezdésben említett ideiglenes értékelés keretében – megfelelő indokolással – értékelni kell a veszteségekre képzett tartalékot is.

(11) Az olyan értékelést, amely nem felel meg az (1) és a (4)–(9) bekezdésben foglalt összes követelménynek, mindaddig ideiglenesnek kell tekinteni, ameddig egy, az (1) bekezdésben említett független személy olyan értékelést nem végez, amely maradéktalanul teljesíti az e

bekezdésekben meghatározott összes követelményt. Ezt az utólagos, végleges értékelést a lehető leghamarabb el kell végezni. Végezheti a (16), (17) és (18) bekezdés szerinti értékelést végző független személy, és az végezhető a (16), (17) és (18) bekezdésben említett értékeléstől függetlenül vagy azzal párhuzamosan is, de mindenképp attól elkülönülten kell kezelni.

Az utólagos, végleges értékelés céljai a következők:

a) annak biztosítása, hogy a 2. cikkben említett szervezet eszközeire vonatkozó bármely veszteséget a szervezet számviteli könyveiben teljes mértékig nyilvántartsák;

b) információ nyújtása az arra vonatkozó döntéshez, hogy az e cikk (12) bekezdésével összhangban sor kerüljön-e a hitelezők követeléseinek visszaírására vagy a kifizetett ellentételezés értékének növelésére.

(12) Abban az esetben, ha a 2. cikkben említett szervezet nettó eszközértékének az utólagos, végleges értékelés szerinti becslése magasabb értéket eredményez, mint a szervezet nettó eszközértékének az ideiglenes értékelés szerinti becslése, a Testület felkérheti a nemzeti szanálási hatóságot, hogy:

a) gyakorolja a hitelezői feltőkésítési eszköz keretében leírt, a hitelezők vagy a releváns tőkeinstrumentumok tulajdonosai részéről fennálló követelések értékének növelésére vonatkozó hatáskörét;

b) utasítson egy áthidaló intézményt vagy egy vagyonkezelő szervezetet, hogy fizessen további ellentételezést a szanálás alá vont intézménynek az eszközökre, jogokra, illetve kötelezettségekre vonatkozóan, illetve megfelelő esetben a tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok tulajdonosainak az adott tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokra vonatkozóan.

(13) Az (1) bekezdés ellenére az (10) és az (5a) bekezdéssel [helyesen: a (10) és a (11) bekezdéssel] összhangban végzett ideiglenes értékelés érvényes alapnak minősül a Testület számára ahhoz, hogy döntést hozzon a szanálási intézkedésekről – ideértve a nemzeti szanálási hatóságok felszólítását a fizetésképtelen intézmény ellenőrzés alá vonására – vagy a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlásáról.

[…]

(15) Az értékelésnek a szanálási eszköz alkalmazására vagy a szanálási hatáskör gyakorlására vonatkozó döntés, illetve a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlására irányuló döntés szerves részét kell képeznie. Az értékelés maga nem képezheti külön jogorvoslati kérelem tárgyát a Testület határozatával együtt azonban jogorvoslati kérelem tárgyát képezheti.

(16) Annak felmérésére, hogy a részvényesek és a hitelezők jobb elbánásban részesültek volna-e, ha a szanálás alá vont intézményt rendes fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá vonják, a Testület gondoskodik arról, hogy a szanálási intézkedés vagy intézkedések végrehajtását követően a lehető leghamarabb sor kerüljön egy, az (1) bekezdésben említett független személy által elvégzett értékelésre. Ennek az értékelésnek el kell különülnie az (1)–(15) bekezdés szerint végrehajtott értékeléstől.

[…]”

11 Az említett rendeletnek „Tőkeinstrumentumok leírása és átalakítása” című 21. cikke a következőket írja elő:

„(1) A Testület a 18. cikkben meghatározott eljárás alapján eljárva csak akkor gyakorolja a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskörét a 7. cikk (2) bekezdésében említett szervezetek és csoportok, valamint – amennyiben az e bekezdések alkalmazására vonatkozó feltételek teljesülnek – a 7. cikk (4) bekezdésének b) pontjában és (5) bekezdésében említett szervezetek vonatkozásában, ha a második albekezdés szerinti tájékoztatás kézhezvétele esetén vagy saját kezdeményezésére ügyvezetői testülete úgy értékeli, hogy az alábbi feltételek közül egy vagy több teljesül:

a) bármiféle szanálási intézkedés megtétele előtt megállapításra került, hogy a 16. és a 18. cikkben meghatározott szanálási feltételek teljesültek;

b) a szervezet csak akkor marad életképes, ha sor kerül a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására;

c) valamely leányvállalat által kibocsátott releváns tőkeinstrumentumok esetében, és amennyiben ezeket a releváns tőkeinstrumentumokat a szavatolótőke-követelmények egyéni és összevont alapon történő teljesítéseként ismerik el, a csoport csak akkor marad életképes, ha ezen instrumentumok vonatkozásában gyakorolják a leírási és átalakítási hatásköröket;

d) az anyavállalat szintjén kibocsátott releváns tőkeinstrumentumok esetében, és amennyiben ezeket az instrumentumokat a szavatolótőke-követelmények egyéni alapon vagy az anyavállalat szintjén összevont alapon történő teljesítéseként ismerik el, a csoport csak akkor marad életképes, ha ezen instrumentumok vonatkozásában gyakorolják a leírási és átalakítási hatásköröket;

e) a szervezet vagy a csoport rendkívüli állami pénzügyi támogatást igényel, kivéve a 18. cikk (4) bekezdése d) pontjának iii. alpontjában meghatározott esetek valamelyikét.

Az első albekezdés a), c) és d) pontjában említett feltétel teljesülését a Testülettel folytatott konzultációt követően az EKB értékeli. Ilyen értékelést a Testület ügyvezetői testülete is végezhet.

(2) A szervezet vagy csoport életképességének értékelése tekintetében a Testület ügyvezetői testülete csak abban az esetben végezhet ilyen értékelést, ha előzetesen tájékoztatta az EKB-t szándékáról, és az EKB e tájékoztatás kézhezvételét követő három naptári napon belül nem végez ilyen értékelést. Az EKB minden olyan releváns információt késedelem nélkül a Testület rendelkezésére bocsát, amelyet a Testület az értékelése megalapozása érdekében bekér.

(3) E cikk (1) bekezdésének alkalmazásában csak akkor tekintendő úgy, hogy valamely, a 2. cikkben említett szervezet vagy egy csoport többé nem életképes, ha mindkét alábbi feltétel teljesül:

a) a szervezet vagy csoport fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik;

b) az időzítést és más releváns körülményeket is figyelembe véve nincs észszerű kilátás arra, hogy a releváns tőkeinstrumentumok –önállóan, vagy szanálási intézkedéssel kombinálva alkalmazott – leírásán vagy átalakításán kívül bármilyen egyéb intézkedéssel, például alternatív magánszektorbeli intézkedésekkel vagy felügyeleti intézkedéssel (a korai beavatkozási intézkedéseket is ideértve) észszerű időn belül megelőzhető lenne a szervezet vagy csoport csődje.

(4) Az e cikk (3) bekezdése a) pontja alkalmazásában akkor tekintendő úgy, hogy a szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, ha a 18. cikk (4) bekezdésében említett körülmények közül egy vagy több fennáll.

(5) A (3) bekezdés a) pontjának alkalmazásában akkor tekintendő úgy, hogy egy csoport fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, ha a csoport olyan módon megsérti, vagy objektív tényezők alapján megállapítható, hogy a közeljövőben meg fogja sérteni az összevont alapú prudenciális követelményeket, hogy az indokolná az EKB vagy a nemzeti illetékes hatóság intézkedését többek között, de nem kizárólag azért, mert a csoport olyan mértékű veszteséget szenvedett el vagy fog valószínűleg elszenvedni, hogy az teljesen vagy számottevő mértékben felemészti a szavatolótőkéjét.

[…]

(9) Amennyiben az (1) bekezdésben említett feltételek közül egy vagy több teljesül, és a 18. cikk (1) bekezdésében említett feltételek is teljesülnek, a 18. cikk (6), (7) és (8) bekezdésében meghatározott eljárás alkalmazandó.

[…]”

12 Ugyanezen rendeletnek „A szanálási eszközökre vonatkozó általános elvek” című 22. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha a Testület úgy határoz, hogy a 7. cikk (2) bekezdésében említett szervezet vagy csoport, illetve a 7. cikk (4) bekezdésének b) pontjában és a 6a. cikk (5) bekezdésében említett szervezet vagy csoport esetében szanálási eszközt alkalmaz, amennyiben az említett bekezdések alkalmazásának feltételei teljesülnek és ha a szanálási intézkedés a hitelezők által viselendő veszteséget vagy követeléseik átalakítását eredményezné, akkor a Testület felszólítja a nemzeti szanálási hatóságokat, hogy a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskörüket a 21. cikkel összhangban a szanálási eszköz alkalmazását közvetlenül megelőzően vagy azzal párhuzamosan gyakorolják.

(2) A 18. cikk (6) bekezdésének b) pontjában említett szanálási eszközök a következők:

a) a vagyonértékesítési eszköz;

b) az áthidaló intézményi eszköz;

c) az eszközelkülönítési eszköz;

d) a hitelezői feltőkésítési eszköz.

(3) A 18. cikk (6) bekezdésében említett szanálási program elfogadása során a Testület a következő tényezőket veszi figyelembe:

a) a szanálás alá vont intézmény eszközei és kötelezettségei a 20. cikk szerinti értékelés alapján;

b) a szanálás alá vont intézmény likviditási pozíciója;

c) a szanálás alá vont intézmény franchise-értékének értékesíthetősége a piacot jellemző gazdasági és versenyfeltételek fényében;

d) a rendelkezésre álló idő.

(4) A szanálási eszközöket a 14. cikkben meghatározott szanálási célok elérése érdekében, a szanálásra vonatkozó, 15. cikkben meghatározott általános elvekkel összhangban kell alkalmazni. A szanálási eszközök külön vagy együttesen is alkalmazhatók, kivéve az eszközelkülönítési eszközt, amelyet csak egy másik szanálási eszközzel együttesen lehet alkalmazni.

[…]”

13 Az ESZM-rendeletnek „Vagyonértékesítési eszköz” című 24. cikke a következőképpen szól:

„(1) A vagyonértékesítési eszköz a szanálási programon belül a következők átruházását jelenti valamely, nem áthidaló intézménynek minősülő vevőre:

a) a szanálás alá vont intézmény által kibocsátott tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok; vagy

b) szanálás alatt álló intézmény összes vagy egyes eszközei, jogai és kötelezettségei.

(2) A[z] eszköz tekintetében a szanálási program a következőket határozza meg:

a) a nemzeti szanálási hatóság által a [2014/59 irányelv] 38. cikke (1) és (7)–(11) bekezdésének megfelelően átruházandó instrumentumok, eszközök, jogok és kötelezettségek;

b) kereskedelmi feltételek – figyelembe véve a körülményeket, valamint a szanálási eljárás során felmerült költségeket és kiadásokat –, amelyeknek megfelelően a nemzeti szanálási hatóság végrehajtja a [2014/59 irányelv] 38. cikke (2), (3) és (4) bekezdésével összhangban történő átruházást;

c) annak meghatározása, hogy az átruházási hatáskört a [2014/59 irányelv] 38. cikke (5) és (6) bekezdésének megfelelően egynél többször gyakorolhatja-e a nemzeti szanálási hatóság;

d) az adott szervezetnek vagy e szervezet instrumentumainak, eszközeinek, jogainak és kötelezettségeinek a nemzeti szanálási hatóság által a [2014/59 irányelv] 39. cikke (1) és (2) bekezdésének megfelelő értékesítésére vonatkozó szabályok;

e) annak ismertetése, hogy az értékesítési előírásoknak a nemzeti szanálási hatóság általi betartása az e cikk (3) bekezdése szerint valószínűsíthetően aláássa-e a szanálási célokat.

(3) A Testület a (2) bekezdés e) pontjában meghatározott értékesítési követelmények teljesítése nélkül is alkalmazhatja a vagyonértékesítési eszközt, amennyiben úgy ítéli meg, hogy az e követelményeknek való megfelelés valószínűleg aláásná egy vagy több szanálási cél elérését, különösen amennyiben úgy ítéli meg, hogy:

a) a szanálás alá vont intézmény csődje vagy lehetséges csődje tényleges fenyegetést jelent a pénzügyi stabilitásra nézve, illetve súlyosbítja a stabilitás már meglévő fenyegetettségét; továbbá

b) az említett követelményeknek való megfelelés valószínűleg aláásná a vagyonértékesítési eszköz hatékonyságát e veszély elhárítása vagy a 14. cikk (2) bekezdésének b) pontjában meghatározott szanálási cél elérése terén."

14 E rendelet 29. cikke szabályozza az említett rendelet alapján hozott határozatoknak a nemzeti szanálási hatóságok és a Testület általi végrehajtását, (5) bekezdésének első mondatában pedig úgy rendelkezik, hogy a Testület a hivatalos weboldalán közzéteszi a szanálási program másolatát vagy a szanálási intézkedés hatásait – és különösen a lakossági ügyfelekre gyakorolt hatásait – összefoglaló közleményt.

15 Ugyanezen rendeletnek az „Együttműködési kötelezettség és információcsere az Egységes Szanálási Mechanizmuson belül" című 30. cikkének (2) bekezdése értelmében:

„Az e rendelet szerinti hatásköreik gyakorlása során a Testület, a Tanács, a Bizottság, az EKB, az illetékes nemzeti szanálási hatóságok és az illetékes nemzeti hatóságok szorosan együttműködnek, különösen a szanálási tervezése, a korai beavatkozás és a szanálás 8–29. cikk szerinti szakaszában. Egymás rendelkezésére bocsátják az összes olyan információt, amely feladataik ellátásához szükséges."

16 Az ESZM-rendelet 76. cikke (1) bekezdésének b) pontja úgy rendelkezik, hogy a szanálási rendszeren belül a Testület az Alapot olyan mértékben veheti igénybe, amely szükséges a szanálási eszközöknek – a szanálás alatt álló intézmény, leányvállalatai, valamely áthidaló intézmény vagy vagyonkezelő szervezet részére történő hitelnyújtás céljából történő – hatékony alkalmazásának biztosításához.

17 E rendelet „Szakmai titoktartás és információcsere" című 88. cikke értelmében:

„(1) A Testület tagjaira, alelnökére, a Testület 43. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett tagjaira, a Testület személyzetére és a részt vevő tagállamok által kicserélt vagy kirendelt, szanálási tevékenységeket folytató személyzetre – megbízatásuk lejártát követően is – az EUMSZ 339. cikkében és az uniós jogszabályok vonatkozó rendelkezéseiben előírt szakmai titoktartási követelmények alkalmazandók. Ennek megfelelően tilos a szakmai tevékenységeik során vagy illetékes hatóságoktól vagy szanálási hatóságoktól e rendelet szerinti funkcióik kapcsán tudomásukra jutott bizalmas információkat bármely személy vagy hatóság tudomására hozniuk, kivéve, ha ez az e rendelet szerinti funkcióik gyakorlása keretében vagy olyan összefoglaló vagy összegzett formában történik, amely alapján a 2. cikkben említett szervezetek nem azonosíthatók, továbbá kivéve azt az esetet, ha rendelkeznek az információt nyújtó hatóság, illetve szervezet kifejezett és előzetes hozzájárulásával.

A szakmai titoktartás követelményeinek hatálya alá tartozó információk nem hozhatók más köz- vagy magánszervezet tudomására, kivéve, ha azok közlése bírósági eljárás keretében válik szükségessé. Ezek a követelmények azokra a potenciális vásárlókra is alkalmazandók, akikkel az

adott szervezet 13. cikk (3) bekezdésének megfelelő szanálásának előkészítése érdekében vették fel a kapcsolatot.

(2) A Testület biztosítja, hogy azokra a személyekre – ideértve a Testület köztisztviselőit és az általa meghatalmazott egyéb személyeket, vagy a nemzeti szanálási hatóságok által a helyszíni vizsgálatok végzésére kinevezett személyeket –, akik feladatai ellátásával összefüggésben közvetlenül vagy közvetett módon, állandó jelleggel vagy alkalomszerűen bármilyen szolgáltatást nyújtanak, az (1) bekezdésben leírtakkal azonos szakmai titoktartási követelmény vonatkozzon.

[…]

(5) Bármilyen információ nyilvánosságra hozatala előtt a Testület meggyőződik arról, hogy abban ne szerepeljenek bizalmas információk, különösen annak értékelésével, hogy az információ nyilvánosságra hozatala milyen hatást gyakorolhat a közérdekre pénzügyi, monetáris vagy gazdaságpolitikai szempontból, a természetes és jogi személyek üzleti érdekeire, illetve az ellenőrzések céljára, valamint a vizsgálatokra és könyvvizsgálatokra. Biztosítani kell, hogy az információ nyilvánosságra hozatalának hatásait vizsgáló eljárás keretében külön értékeljék a 7. és 7a. cikkben [helyesen: 8. és 9. cikkben] említett szanálási tervek tartalmának és részleteinek, a 1. cikk [helyesen: 10. cikk] értelmében elvégzett értékelések eredményeinek vagy a 18. cikkben említett szanálási rendszernek a közzétételével járó hatásokat.

[…]”

18 Az ESZM-rendeletnek a „Hozzáférés a dokumentumokhoz” című 90. cikke a következőképpen szól:

„(1) A Testület birtokában lévő dokumentumokra az [Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.)] alkalmazandó.

[…]

(4) Azok a személyek, akikre a Testület határozatai vonatkoznak, jogosultak arra, hogy betekintsenek a Testület ügyirataiba, figyelemmel a más személyek üzleti titkainak védelméhez fűződő jogos érdekek tiszteletben tartására is. Az ügyiratba való betekintés joga nem terjed ki a bizalmas információkra és a Testület belső előkészítő dokumentumaira.”

19 E rendelet 91. cikke előírja, hogy a minősített adatok és a nem minősített érzékeny adatok tekintetében a Testület a Bizottság ezen adatok védelmét szolgáló biztonsági szabályaiban meghatározott biztonsági elveket alkalmazza.

C. A szabályozástechnikai standardtervezet

20 2017. május 23-án az EBH a 2014/59 irányelv 36. cikkének (14) és (15) bekezdése alapján elfogadta a szanálás céljából történő értékelésről szóló EBA/RTS/2017/05 szabályozástechnikai standardtervezetet (a továbbiakban: szabályozástechnikai standardtervezet), amely azon kritériumok rögzítésére irányult, amelyek alapján a szanálási eljárás során végzett értékeléseket el kell végezni.

21 E szabályozástechnikai standardtervezet 2. cikkének (3) bekezdése értelmében:

„Az értékelőnek egy adott eszköz, kötelezettség vagy ezek kombinációja értékének a legjobb pontbecslését kell megadnia. Ahol indokolt, az értékelés eredményeit értéktartományok formájában is meg kell adni.”

22 Az említett szabályozástechnikai standardtervezet „Az értékelés során különös figyelmet igénylő területek” című 8. cikkének szövege a következő:

„Az értékelőnek különös figyelmet kell fordítania a jelentős értékelési bizonytalansággal érintett területekre, amelyek jelentős hatással vannak a teljes értékelésre. Az ilyen területek esetében az értékelőnek legjobb pontbecslések és adott esetben értéktartományok formájában kell megadnia az értékelés eredményeit, a 2. cikk (3) bekezdésében meghatározottak szerint. Az említett területek magukban foglalják a következőket:

a) azon hitelek vagy hitelportfóliók, amelyek esetében a várható cash flow-k a partner arra való képességétől, hajlandóságától vagy ösztönzésétől függnek, hogy teljesítse kötelezettségét, ha ezen várakozások késedelmes fizetési arányokhoz, nemteljesítési valószínűségekhez, nemteljesítéskori veszteségrátákhoz vagy az instrumentumok jellemzőihez kapcsolódó feltételezéseken alapulnak, különösen, ha ezt egy hitelportfólió veszteségi mintázata is alátámasztja;

[…]”

II. Tényállás

23 A Banco Popular Español SA (a továbbiakban: Banco Popular) az EKB közvetlen prudenciális felügyelete alatt álló spanyol hitelintézet volt.

24 A fellebbezők a Banco Popular részvényesei voltak, illetve a Banco Popular által kibocsátott, kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumokkal és járulékos tőkeinstrumentumokkal rendelkeztek azt megelőzően, hogy ez utóbbival szemben szanálási programot fogadtak volna el.

A. A Banco Popular gazdasági helyzete a 2016. és 2017. év folyamán

25 A Banco Popular gazdasági helyzetének 2016. és 2017. évi alakulásával kapcsolatos, a megtámadott ítélet 25–46. pontjában kifejtett tények a következőképpen foglalhatók össze.

26 2016-ban a Banco Popular 2,5 milliárd eurós tőkeemelést hajtott végre.

27 2016. december 5-én az ESZT ügyvezetői testülete elfogadta a Banco Popular csoport szanálási tervét (a továbbiakban: 2016. évi szanálási terv). A 2016. évi szanálási tervben előnyben részesített szanálási eszköz az ESZM-rendelet 27. cikkében előírt hitelezői feltőkésítési eszköz volt.

28 2017. február 3-án a Banco Popular közzétette a 2016. évi éves jelentését, amelyben bejelentette, hogy 5,7 milliárd euró összegű rendkívüli tartalékra van szüksége, ami 3,485 milliárd euró konszolidált veszteséghez, valamint új elnök kinevezéséhez vezetett.

29 2017. február 10-én a DBRS Ratings Ltd (DBRS), jelenleg DBRS Morningstar, negatív kilátással leminősítette a Banco Populart az alaptőkéjének a jelen ítélet 28. pontjában említett éves jelentésében szereplőnél jelentősebb nettó veszteség miatt meggyengült helyzetére, valamint a Banco Popular arra irányuló erőfeszítéseire tekintettel, hogy csökkentse a még magas, nem jól teljesítő eszközök készletét.

30 2017. április 3-án a Banco Popular bejelentette a belső könyvvizsgálatok eredményét, és egyúttal jelezte, hogy szükség lehet a 2016. évi éves jelentés kiigazítására. E kiigazításokat a Banco Popular 2017 első negyedévére vonatkozó pénzügyi beszámolóban végezték el.

31 E bejelentést követően a DBRS Morningstar április 6-án negatív kilátásait fenntartva leminősítette a Banco Populart. A Standard & Poor's 2017. április 7-én, a Moody's Investors Service (a továbbiakban: Moody's) pedig 2017. április 21-én negatív kilátással szintén leminősítette a Banco Populart.

32 2017. április 10-én a Banco Popular részvényeseinek közgyűlésén az igazgatótanács elnöke bejelentette, hogy a bank – a csoport saját tőkére és a nem jól teljesítő eszközök mértékére tekintettel fennálló helyzetéből kifolyólag – vagy tőkeemelést vagy társasági ügyletet tervez. A Banco Popular vezérigazgatóját kevesebb mint egy évvel a hivatalba lépését követően leváltották.

33 2017. április hónapban a Banco Popular magánértékesítési eljárást indított egy erős versenytárs részére történő értékesítése, és így pénzügyi helyzetének helyreállítása céljából. 2017. június 10-ben határozták meg az arra vonatkozó határidőt, hogy a Banco Popular felvásárlásában érdekelt esetleges vevők megtegyék ajánlataikat.

34 2017. május 5-én a Banco Popular benyújtotta a 2017. első negyedévre vonatkozó pénzügyi beszámolóját, amelyben 137 millió euró összegű veszteséget jelentett be.

35 2017. május 12-én a Banco Popular esetében a likviditásfedezeti követelmény (Liquidity Coverage Requirement) a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o., helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2013. L 321., 6. o.; HL 2017. L 20., 2. o.) 460. cikke (2) bekezdésének c) pontjában meghatározott 80%-os minimális küszöb alá került.

36 2017. május 16-i levelében a Banco Santander SA arról tájékoztatta a Banco Populart, hogy a magánértékesítési eljárás keretében nincs módjában kötelező érvényű ajánlatot tenni.

37 2017. május 16-án a Banco Popular a Comisión nacional del mercado de valoresnek (nemzeti értékpiaci bizottság, Spanyolország) egy releváns tényre vonatkozó közlésében jelezte, hogy potenciális vevők érdeklődésüket fejezték ki a magánértékesítési eljárásban, azonban egyetlen kötelező érvényű ajánlatot sem kapott.

38 2017. május 19-én a Fitch Ratings Ltd ügynökség hosszú távon leminősítette a Banco Populart.

39 2017. május 23-án Elke König, az ESZT elnöke interjút adott a Bloomberg televíziócsatorna számára, amely interjú során többek között a Banco Popular helyzetével kapcsolatban kérdezték.

40 2017 májusában számos újságcikk számolt be a Banco Popular nehézségeiről.

41 2017. június hónap első napjaiban a Banco Popularnak tömeges készpénzkivonással kellett szembenéznie.

42 2017. június 5-én reggel a Banco Popular benyújtott egy első, sürgősségi likviditási támogatás iránti kérelmet a Banco de Españához (spanyol nemzeti bank), majd délután egy másodikat, amely a jelentős készpénzforgalom miatt a kért összeg emelését tartalmazta. A spanyol nemzeti bank kérelme alapján és az EKB által a Banco Popular sürgősségi likviditási támogatás iránti kérelmének ugyanazon a napon végzett értékelését követően az EKB Kormányzótanácsa nem emelt kifogást a Banco Popular részére a 2017. június 8-ig terjedő időszakra nyújtandó sürgősségi likviditási támogatással szemben. A Banco Popular megkapta e sürgősségi likviditási támogatás egy részét, majd a spanyol nemzeti bank jelezte, hogy nincs abban a helyzetben, hogy a Banco Popular részére további sürgősségi likviditási támogatást nyújtson.

B. A szanálási eljárás lefolytatása

43 A megtámadott ítélet 47–67. pontjában a Törvényszék ismertette a szanálási eljárás lefolytatásával kapcsolatos tényeket, amelyek a következőképpen foglalhatók össze.

44 2017. május 23-án az ESZT megbízta a Deloitte könyvvizsgáló irodát (a továbbiakban: Deloitte) mint független szakértőt, hogy az ESZM-rendelet 20. cikke alapján végezze el a Banco Popular értékelését.

45 2017. május 24-én az ESZT az ESZM-rendelet 34. cikke alapján kérte a Banco Populartól az értékelésének megvalósításához szükséges információkat. 2017. június 2-án továbbá azt kérte a Banco Populartól, hogy szolgáltasson információkat a magánértékesítési eljárásra vonatkozóan, valamint hogy biztosítson hozzáférést az általa ezen eljárás keretében létrehozott biztonságos virtuális adatszobához.

46 2017. június 3-án az ESZT ügyvezetői testülete a Banco Popular értékesítése tárgyában elfogadta a Fondo de Reestructuración Ordenada Bancariának (FROB) (rendezett banki szerkezetátalakítási alap, Spanyolország) címzett SRB/EES/2017/06 határozatot. Az ESZT jóváhagyta a Banco Popular FROB általi értékesítésére irányuló eljárás azonnali megindítását, és a 2014/59 irányelv 39. cikkének megfelelően közölte vele az értékesítésre vonatkozó követelményeket. Az ESZT jelezte különösen, hogy a FROB-nak fel kell vennie a kapcsolatot azzal az öt potenciális vevővel, amelyeket a magánértékesítési eljárás keretében felhívtak az ajánlattételre.

47 Az öt potenciális vevő közül kettő úgy döntött, hogy nem vesz részt az értékesítési eljárásban, egy vevőt pedig az EKB prudenciális okokból zárt ki.

48 2017. június 4-én a két potenciális vevő, a Banco Santander és a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA, amelyek úgy döntöttek, hogy részt vesznek az értékesítési eljárásban, titoktartási megállapodást írtak alá, és 2017. június 5-én hozzáférést kaptak a virtuális adatszobához.

49 2017. június 5-én az ESZT az ESZM-rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontja alapján elfogadta az első értékelést (a továbbiakban: 1. értékelés), amelynek az volt a célja, hogy olyan adatokat szolgáltasson, amelyek lehetővé teszik annak meghatározását, hogy teljesülnek-e a szanálási eljárás megindításának az e rendelet 18. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében meghatározott feltételei.

50 2017. június 6-án az EKB az ESZT-tel folytatott konzultációt követően az említett rendelet 18. cikke (1) bekezdése második albekezdésének megfelelően értékelést végzett a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínűl fizetésképtelenné válására vonatkozóan.

51 A megtámadott ítélet 61. pontjából kitűnik, hogy ezen értékelést követően az EKB úgy ítélte meg – figyelembe véve a Banco Popular gazdasági helyzetének a jelen ítélet 26–42. pontjában összefoglalt 2016. és 2017. évi alakulását, és különösen a betétek túlzott kiáramlását, az e bank általi likviditásvesztés gyorsaságát, valamint azt, hogy e bank nem volt képes más likvid eszközöket előteremteni –, hogy arra utaló objektív tényezők állnak fenn, hogy a Banco Popular a közeljövőben valószínűleg nem lesz képes az esedékessé váló tartozásait vagy egyéb kötelezettségeit teljesíteni. Az EKB arra a következtetésre jutott, hogy a Banco Popular az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a) pontja és (4) bekezdése első albekezdésének c) pontja értelmében fizetésképtelennek tekintendő, vagy mindenesetre a közeljövőben valószínűleg fizetésképtelenné válik.

52 Ugyanezen a napon a Banco Popular arról tájékoztatta az EKB-t, hogy igazgatótanácsa arra a következtetésre jutott, hogy a bank valószínűleg fizetésképtelenné fog válni.

53 Az értékesítési eljárással kapcsolatos, a megtámadott ítélet 63–67. pontjából kitűnő tények a következőképpen foglalhatók össze.

54 2017. június 6-i levelében a FROB közölte az értékesítési eljárásra vonatkozó információkat és az ajánlatok benyújtásának határidejét 2017. június 6. éjfélben rögzítette.

55 Ugyanezen a napon a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, a Banco Popular két potenciális vevőjének egyike, arról tájékoztatta a FROB-ot, hogy nem tesz ajánlatot.

56 Szintén 2017. június 6-án a Deloitte átadott az ESZT-nek egy második, az ESZM-rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján készített értékelést (a továbbiakban: 2. értékelés). A 2. értékelés célja az volt, hogy felbecsülje a Banco Popular eszközeinek és kötelezettségeinek értékét, felmérje, hogy a részvényesek és a hitelezők milyen elbánásban részesültek volna, ha a Banco Populart rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna, valamint hogy feltárja azokat az elemeket, amelyek lehetővé teszik az átruházandó részvényekre és tulajdonviszonyt megtestesítő értékpapírokra vonatkozó döntés meghozatalát, és amelyek lehetővé teszik az ESZT számára a vagyonértékesítési eszköz céljából a kereskedelmi feltételek meghatározását. Ezen értékelés többek között a Banco Popular gazdasági értékét a legjobb forgatókönyvben 1,3 milliárd euróra, a legkedvezőtlenebb forgatókönyvben mínusz 8,2 milliárd euróra, a legjobb becslések esetben pedig mínusz 2 milliárd euróra becsülte.

57 2017. június 7-én a Banco Santander benyújtott egy kötelező érvényű ajánlatot.

58 A 2017. június 7-i levélben a FROB tájékoztatta az ESZT-et, hogy a Banco Santander június 7-én 3 óra 12 perckor ajánlatot tett, és hogy az utóbbi által a Banco Popular részvényeinek vételére tett árajánlata egy euró volt. A FROB jelezte, hogy az irányítóbizottsága a Banco Popular versenyeztetéses értékesítési eljárása nyertes ajánlattevőjeként elfogadta a Banco Santandert, és úgy határozott, hogy javasolja az ESZT-nek, hogy a Banco Popular tekintetében a szanálási program elfogadásáról szóló határozatában a Banco Santandert jelölje meg vevőként.

C. A vitatott szanálási program

59 2017. június 7-én az ESZT az ESZM-rendelet alapján elfogadta a Banco Popular tekintetében a vitatott szanálási programot.

60 E program (19) és (21)–(25) preambulumbekezdésében, (26) preambulumbekezdésének c) pontjában, valamint (36) és (46) preambulumbekezdésében az ESZT a következőket állapította meg:

– mivel 2016. december 5-én az ESZT szanálási tervet fogadott el, amely meghatározta a szanálási stratégiát, és azonosított egy előnyösnek tekintett szanálási eszközt (a (19), (21) és (22) preambulumbekezdés);

– mivel az EKB fizetésképtelenségre vagy valószínű fizetésképtelenné válásra vonatkozó értékeléséből kitűnt, hogy a Banco Popular likviditási helyzete 2016. október hónap óta jelentősen romlott a betétek valamennyi ügyfélszegmensben történő kivonása miatt; mivel ez azt jelentette, hogy a banknak nem állt rendelkezésére elegendő lehetőség ahhoz, hogy visszaállítsa likviditási helyzetét annak biztosítása érdekében, hogy stabil pozícióban legyen ahhoz, hogy az esedékessé váló kötelezettségeit teljesítse (a (23) preambulumbekezdés);

– mivel több körülmény is a Banco Popular likviditási helyzetének gyors romlásához vezetett, nevezetesen:

  – 2017 februárjában a Banco Popular 5,7 milliárd euró összegű rendkívüli tartalék iránti igényt jelentett be – amely 3,485 milliárd euró konszolidált veszteséghez vezetett –, valamint új elnököt nevezett ki;

  – 2017. február 10-én a DBRS Morningstar leminősítette a Banco Populart;

  – 2017. április 3-án a Banco Popular ad hoc nyilvános nyilatkozatot tett közzé a belső ellenőrzéseknek a pénzügyi kimutatásaira esetlegesen jelentős hatással járó eredményéről, és megerősítette, hogy a vezérigazgatóját kevesebb mint egy évvel a hivatalba lépését követően leváltják;

  – 2017. április 7-én a Standard & Poor's, április 21-én pedig a Moody's leminősítette a Banco Populart;

  – 2017. május 12-én a Banco Popular megsértette a 80%-os likviditásfedezeti követelményt, és ezt követően nem volt képes helyreállítani a jogszabályi határértéknek való megfelelést;

  – a Banco Popular pénzügyi eredményeire, valamint a fizetésképtelenség vagy a likviditáshiány feltételezett közvetlen kockázatára irányuló negatív és folyamatos médiafigyelem a betétek kivonásának növekedését okozta, és

  – 2017. június 6-án a DBRS és a Moody's leminősítette a Banco Populart (a (24) preambulumbekezdés);

– mivel a fent említett körülmények a betétek jelentős kivonását eredményezték (a (25) preambulumbekezdés);

– mivel a Banco Popular az EKB hozzájárulásának megadását követően 2017. június 5-én kapta meg az első sürgősségi likviditási támogatást, azonban a spanyol nemzeti bank nem tudott számára további sürgősségi likviditási támogatást nyújtani (a (26) preambulumbekezdés c) pontja);

– mivel 2017. június 6-án a Banco Popular arról tájékoztatta az EKB-t, hogy igazgatótanácsa arra a következtetésre jutott, hogy a bank valószínűleg fizetésképtelenné fog válni (a (36) preambulumbekezdés); és

– mivel a 2016. évi szanálási tervben előirányzott szanálási eszköz nem felelt meg a szanálás időpontjában fennálló körülményeknek (a (46) preambulumbekezdés).

61 A vitatott szanálási program 1. cikkében az ESZT úgy határozott, hogy a Banco Populart a határozat időpontjától kezdve szanálási eljárás alá vonják, mivel az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében előírt feltételek teljesültek.

62 E tekintetben a vitatott szanálási program 2–4. cikkéből kitűnik, az ESZT mindenekelőtt úgy ítélte meg, hogy a Banco Popular fizetésképtelen, vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, továbbá hogy nincsenek más olyan intézkedések, amelyekkel észszerű határidőn belül megelőzhető lenne a Banco Popular csődje, végül pedig, hogy a Banco Popular kritikus funkciói folytonosságának a biztosításához és a pénzügyi stabilitásra gyakorolt jelentős káros hatások kiküszöböléséhez, különösen Spanyolországban, vagyonértékesítési eszköz formájában szanálási intézkedésre van szükség.

63 Következésképpen, a vitatott szanálási program 5. cikkének (1) bekezdésében az ESZT úgy határozott, hogy:

„A Banco Popular esetében alkalmazott szanálási eszköz [az ESZM-rendelet] 24. cikke értelmében vett vagyonértékesítési eszközből áll, amelynek keretében a részvényeket egy vevőre ruházzák át. A tőkeinstrumentumok leírását vagy átalakítását közvetlenül a vagyonértékesítési eszköz alkalmazását megelőzően kell végrehajtani.”

64 A vitatott szanálási program 6. cikke pontosítja az ezen leírásra, valamint a vagyonértékesítésre vonatkozó feltételeket. Így e program 6. cikkének (1) bekezdésében az ESZT a következőképpen határozott:

– először is, a Banco Popular alaptőkéjének névértékét 2 098 429 046 euróval csökkenti, ami a Banco Popular részvényei 100%-ának bevonásához vezetett;

– ezt követően a Banco Popular által kibocsátott és a vitatott szanálási programról szóló határozat meghozatalának időpontjában forgalomban lévő, kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumok teljes összegét a Banco Popular újonnan kibocsátott részvényeivé, az „I új részvényekké” alakítja át;

– ezt követően az „I új részvények” névértékét nullára csökkenti, ami ezen „I új részvények” 100 %-ának bevonásához vezetett;

– végül a Banco Popular által kibocsátott és a szanálási határozat meghozatalának időpontjában forgalomban lévő járulékos tőkeinstrumentumok teljes összegét a Banco Popular újonnan kibocsátott részvényeire, a „II új részvényekké” alakítja át.

65 A vitatott szanálási program 6. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy e leírási és átalakítási intézkedések a 2. értékelésen alapulnak, amelyet megerősítenek a FROB által lefolytatott átlátható és nyílt értékesítési eljárás eredményei.

66 A vitatott szanálási program 6. cikkének (5) bekezdésében az ESZT jelezte, hogy gyakorolja az ESZM-rendelet 24. cikke (1) bekezdésének a) pontja által a vagyonértékesítési eszköz vonatkozásában ráruházott jogköröket, és elrendelte, hogy a „II új részvényeket” egy euró vételár megfizetése ellenében tehermentesen és harmadik személy bármely jogától mentesen ruházzák át a Banco Santanderre. Rögzítésre került, hogy a vevő már hozzájárult az átruházáshoz.

67 A program 6. cikkének (6) bekezdésében az ESZT megállapította, hogy az átruházás elrendelése szükséges és megfelelő volt, ugyanakkor kijelentette, hogy e döntés meghozatalához megállapította, hogy először is a Banco Popular értékesítésére irányuló, az FROB által az említett program elfogadása előtt kezdeményezett eljárás megfelelt az ESZM-rendelet 2014/59 irányelv 39. cikkével összefüggésben értelmezett 24. cikkéből eredő követelményeknek, másodszor, hogy a FROB végül két potenciális vevőt hívott fel az ajánlatok benyújtására, harmadszor pedig, hogy végül egyetlen érvényes ajánlat érkezett.

68 Az ESZT továbbá rámutatott, hogy a „II új részvények” átruházását a vevő 2017. június 7-i kötelező érvényű ajánlata alapján kell elvégezni, és azt a FROB-nak kell végrehajtania.

69 A vitatott szanálási programot 2017. június 7-én benyújtották a Bizottsághoz jóváhagyásra.

70 Ugyanezen a napon ezen intézmény elfogadta a vitatott szanálási program jóváhagyásáról szóló 2017/1246 határozatot, és e határozatot közölte az ESZT-tel. Amint az az említett határozat (4) preambulumbekezdéséből kitűnik:

„A Bizottság egyetért a szanálási programmal. Egyetért különösen a Testület által megadott azon indoklással, hogy a szanálásra miért van szükség közérdekből, [az ESZM-rendelet] 18. cikkének (5) bekezdésével összhangban.”

71 Szintén 2017. június 7-én az ESZT értesítette a FROB-ot a vitatott szanálási programról, és internetes oldalán közzétette az e program elfogadásáról tájékoztató közleményt, amelyhez csatolt egy, a szanálás hatásait összefoglaló dokumentumot.

72 Ugyancsak ezen a napon a FROB az ESZM-rendelet 29. cikkének megfelelően elfogadta a szanálási program végrehajtásához szükséges intézkedéseket.

D. A vitatott szanálási program elfogadását követően bekövetkezett tények

73 2018. június 14-én a Deloitte megküldte az ESZT-nek az ESZM-rendelet 20. cikkének (16)–(18) bekezdésében előírt, az elbánásbeli eltérésről szóló, annak meghatározása céljából készített értékelést, hogy a részvényesek és a hitelezők jobb elbánásban részesültek volna-e, ha a Banco Populart rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna (a továbbiakban: 3. értékelés). 2018. július 31-én a Deloitte ezen értékeléshez kiegészítést küldött az ESZT-nek, amely kijavított bizonyos formai hibákat.

74 2017. július 11-én az ESZT a honlapján közzétette a vitatott szanálási program nem bizalmas változatát. Ebben a változatban az ESZT többek között kitakart bizonyos, a rendelet (23)–(26) preambulumbekezdésében szereplő, a Banco Popular likviditási válságára vonatkozó információkat, valamint a vitatott szanálási program 6. cikke (3) és (4) bekezdésének a leírásra és átalakításra vonatkozó hatáskör gyakorlására vonatkozó részeit.

75 2017 júliusában az EKB az internetes oldalán közzétette a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínű fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelésének nem bizalmas változatát.

76 2018. február 2-án és október 31-én az ESZT közzétette a vitatott szanálási program kevésbé kitakart nem bizalmas változatait, amelyekben a jelen ítélet 74. pontjában említett, korábban kitakart bizonyos információk – bizonyos számszerűsített elemek kivételével – immár láthatók voltak. Ezzel összefüggésben közzétette az 1. és 2. értékelés nem bizalmas változatait is.

III. A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

77 A Törvényszék Hivatalához 2017. augusztus 7-én benyújtott keresetlevelével a fellebbezők keresetet indítottak egyrészt a vitatott szanálási program és a 2017/1246 határozat megsemmisítése, másrészt az általuk e határozatok következtében elszenvedett kár megtérítése, harmadrészt pedig a 2. értékelés semmisségének megállapítása és kártérítés megfizetése iránt.

A. A Törvényszék előtti eljárás

78 A Törvényszék Hivatalához 2017. október 31-én benyújtott beadványában az ESZT a Törvényszék eljárási szabályzata 92. cikkének (3) bekezdése alapján azt kérte, hogy a Törvényszék az e kérelem mellékletében említett egyes dokumentumok bemutatására vonatkozóan rendeljen el bizonyításfelvételt. 2017. november 28-i határozatában a Törvényszék úgy határozott, hogy az eljárás e szakaszában nem ad helyt e bizonyításfelvétel iránti kérelemnek.

79 2018. február 16-án a Törvényszék az eljárási szabályzat 89. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében felhívta az ESZT-et, hogy nyújtsa be a vitatott szanálási program legutóbbi nem bizalmas változatát és a 2. értékelés nem bizalmas változatát, amelyeket az internetes oldalán közzétett. Az ESZT az előírt határidőn belül benyújtotta a dokumentumokat.

80 2019. április 12-i határozataival a Törvényszék engedélyezte a Spanyol Királyság és a Banco Santander beavatkozását a Bizottság és az ESZT kérelmeinek támogatása végett, és helyt adott a fellebbezők által tekintetükben benyújtott bizalmas kezelés iránti kérelmeknek.

81 A Törvényszék Hivatalához 2019. április 16-án benyújtott levelükben a fellebbezők az elsőfokú eljárásban előterjesztett keresetlevélükben és válaszukban foglalt bizonyításfelvétel iránti kérelmek módosítása iránti kérelmet terjesztettek elő A Bizottság és az ESZT, valamint a Spanyol Királyság és a Banco Santander az előírt határidőn belül benyújtották az e kérelemre vonatkozó észrevételeiket.

82 A Törvényszék Hivatalához 2019. május 6-án benyújtott levelükben a fellebbezők a Törvényszék eljárási szabályzata 85. cikkének (3) bekezdése alapján új bizonyítékot ajánlottak fel. A Bizottság és az ESZT az előírt határidőn belül észrevételeket nyújtott be ezen új bizonyítékfelajánlásra vonatkozóan.

83 A Törvényszék Hivatalához 2020. október 9-én benyújtott levelükben a fellebbezők az eljárási szabályzat ugyanezen rendelkezése alapján új bizonyítékot ajánlottak fel. A Bizottság és az ESZT, valamint a Spanyol Királyság és a Banco Santander az előírt határidőn belül észrevételeket nyújtottak be ezen új bizonyítékfelajánlásra vonatkozóan.

84 2021. március 16-án a Törvényszék az eljárási szabályzatának 89. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében felhívta az ESZT-et bizonyos dokumentumok benyújtására. 2021. március 30-i levelében az ESZT azt válaszolta, hogy a kért dokumentumok részben bizalmasak, és hogy azokat be tudja nyújtani, ha a Törvényszék erre irányuló bizonyításfelvételt fogad el.

85 2021. május 12-i végzésével a Törvényszék egyrészt az Európai Unió Bírósága alapokmánya 24. cikkének első bekezdése, másrészt pedig az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja, 92. cikkének (3) bekezdése, valamint 103. cikke alapján elrendelte, hogy az ESZT nyújtsa be a vitatott szanálási program, a 2. értékelés és az EKB azon 2017. június 6-i értékelésének – amely a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínű fizetésképtelenné válására vonatkozott –, valamint az EKB által a Banco Popularhoz intézett 2017. május 18-i levél teljes változatát. A Törvényszék arra is kötelezte az ESZT-et, hogy nyújtsa be az EKB által a Banco Popular részére küldött 2017. május 18-i levél nem bizalmas változatát.

86 2021. június 9-i végzésével a Törvényszék eltávolította az iratokból az ESZT által a 2021. május 12-i végzés végrehajtásaként benyújtott dokumentumok bizalmas változatait.

B. A megtámadott ítélet

87 A vitatott szanálási program és a 2017/1246 határozat megsemmisítésére irányuló első kereseti kérelmük alátámasztására a fellebbezők négy jogalapra hivatkoztak. Az első jogalap az ESZM-rendelet 18. cikkének megsértésén alapult. A második jogalap e rendelet 20. cikkének megsértésén alapult. A harmadik jogalap az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 41. cikkének (2) bekezdésében biztosított meghallgatáshoz való jog és iratbetekintési jog megsértésén alapult. A negyedik jogalap az indokolási kötelezettség megsértésén alapult. A beavatkozási beadványokra tett észrevételeikben a fellebbezők az említett szabályzat 24. cikkének megsértésére alapított új jogalapra is hivatkoztak.

88 Második kereseti kérelmükkel a fellebbezők azt kérték, hogy a Törvényszék kötelezze az ESZT-et és a Bizottságot arra, hogy szerződésen kívüli felelősségük alapján fizessenek számukra kártérítést. A fellebbezők két különböző kártérítési kérelmet terjesztettek elő: az első a vitatott szanálási program és a 2017/1246 határozat megsemmisítésén alapul, a második pedig e megsemmisítéstől független.

89 Harmadik kereseti kérelmükkel a fellebbezők a 2. értékelés megsemmisítését kérték, és a kártérítéshez való jogra hivatkoztak.

90 A Törvényszék a megtámadott ítéletben a keresetet teljes egészében elutasította.

91 Ebben az ítéletben a Törvényszék elutasította a fellebbezők pervezető intézkedések és bizonyításfelvétel iránti kérelmeit is.

IV. A felek kérelmei a fellebbezési eljárásban

92 A fellebbezők arra kérik a Bíróságot, hogy:

– semmisítse meg a megtámadott ítéletet;

– adjon helyt a Törvényszék előtt a vitatott szanálási program és a 2017/1246 határozat megsemmisítése iránt előterjesztett kereseti kérelmeiknek, és következésképpen kötelezze a Bizottságot és az ESZT-et a Banco Popularba történő befektetéseik visszatérítésére, vagy ennek hiányában kötelezze őket arra, hogy szerződésen kívüli felelősségük alapján fizessenek nekik kártérítést;

– kötelezze a Bizottságot és az ESZT-et arra, hogy szerződésen kívüli felelősségük alapján a vitatott szanálási program és a 2017/1246 határozat megsemmisítésétől függetlenül fizessenek nekik kártérítést;

– állapítsa meg a 2. értékelés semmisségét, és kötelezze a Bizottságot, valamint az ESZT-et arra, hogy fizessenek nekik kártérítést;

– kötelezze a Bizottságot és az ESZT-et mindkét eljárás költségeinek viselésére;

– rendelje el, hogy a megítélt összegek után 2017. május 23-tól, illetve másodlagosan 2017. június 7-től a jelen ítélet kihirdetésének napjáig számított kompenzációs kamatot, valamint a jelen ítélet meghozatalától számított késedelmi kamatot fizessenek, kivéve a jelen eljárásban felmerült költségeket, amelyek után csak a jelen ítélet meghozatalának időpontjától számítandó késedelmi kamat, és

– nyújtson számukra bármely egyéb kiegészítő kompenzációt, amelyet megfelelőnek ítél.

93 A Bizottság, az ESZT, a Spanyol Királyság, valamint a Banco Santander azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

94 Abban az esetben, ha a Bíróság helyt adna a fellebbezésnek, és az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének megfelelően úgy határozna, hogy maga határoz a megsemmisítés iránti keresetről, a Banco Santander azt kéri a Bíróságtól, hogy az EUMSZ 264. cikk második bekezdésének megfelelően korlátozza a meghozandó ítéletének hatályát, fenntartva a Banco Popular Banco Santander részére történő értékesítésének joghatásait.

V. A fellebbezésről

95 Keresetük alátámasztására a fellebbezők négy jogalapra hivatkoznak. Az első és a második jogalap az ESZM-rendelet 18., illetve 20. cikkének megsértésén alapul. Harmadik és negyedik jogalapjukkal a fellebbezők a kártérítési kérelmeik Törvényszék általi elutasításának megalapozottságát vitatják.

A. Előzetes megfontolások

96 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a jelen fellebbezés alapjául szolgáló keresettel a fellebbező mind a vitatott szanálási program, mind pedig a 2017/1246 határozat megsemmisítését kérte.

97 Jóllehet a Bíróság a 2024. június 18-i Bizottság kontra ESZT ítéletében (C-551/22 P, EU:C:2024:520, 102. és 103. pont) már kimondta, hogy a vitatott szanálási program nem minősül olyan jogi aktusnak, amely az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése alapján megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti, így e kereset elfogadhatatlan annyiban, amennyiben e programot érinti, a 2017/1246 határozat, amellyel a Bizottság jóváhagyta e programot, olyan jogi aktus jellemzőivel rendelkezik, amely az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése alapján megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti.

98 Mindemellett a Bíróság kifejtette, hogy a 2017/1246 határozathoz hasonló bizottsági határozat ellen irányuló megsemmisítés iránti kereset keretében az érintett természetes vagy jogi személyek hivatkozhatnak azon szanálási program jogellenességére, amelyet ezen intézmény jóváhagyott, és ezáltal annak kötelező joghatásokat tulajdonított, ami megfelelő bírói jogvédelmet biztosít a fenti személyek számára. Ezenkívül az ilyen jóváhagyás folytán a Bizottságot úgy kell tekinteni, mint amely magáévá teszi az e programban foglalt elemeket és indokokat, így adott esetben felelősséggel kell tartoznia értük az uniós bíróság előtt (2024. június 18-i Bizottság kontra ESZT ítélet, C-551/22 P, EU:C:2024:520, 96. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

99 Ennek keretében kell tehát megvizsgálni a vitatott szanálási program jogszerűségét vitató jogalapokat.

B. A második jogalapnak az ESZM-rendelet 90. cikkének, valamint a Chartának az EJEE első kiegészítő jegyzőkönyve 1. cikkével összefüggésben értelmezett 17., 41. és 52. cikkének megsértésére alapított, ötödik részéről, valamint e jogalapnak az EUMSZ 296. cikkben említett indokolási kötelezettség megsértésére alapított, hatodik részéről

100 A második jogalap elsőként vizsgálandó ötödik és hatodik részében a fellebbezők lényegében arra hivatkoznak, hogy a vitatott szanálási program, valamint az 1. és 2. értékelés teljes változatához való hozzáférés szükséges lett volna a hatékony jogorvoslathoz való joguk gyakorlásához (e jogalap ötödik része), valamint hogy a vitatott szanálási program, a 2. értékelés és a 2017/1246 határozat indokolása az e dokumentumokban kitakart információk miatt elégtelen volt (az említett jogalap hatodik része).

1. A második jogalap ötödik részéről

101 A második jogalap ötödik részében a fellebbezők az ESZM-rendelet 90. cikke, valamint a Chartának – az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1952. március 20-án Párizsban aláírt európai egyezmény első kiegészítő jegyzőkönyvének (a továbbiakban: az EJEE első kiegészítő jegyzőkönyve) 1. cikkével összefüggésben értelmezett – 17., 41. és 52. cikke szerinti iratbetekintési joguk megsértésére hivatkoznak. Ez a rész négy kifogásra oszlik.

a) A felek érvei

102 Először is a fellebbezők azzal érvelnek, hogy a megtámadott ítélet 503. és 504. pontjában a Törvényszék az ESZM-rendelet 90. cikkének téves értelmezésére támaszkodott, amennyiben úgy ítélte meg, hogy az e cikkben biztosított iratbetekintési jog kizárólag a szanálási határozat tárgyát képező szervezetre vonatkozik. E rendelkezés spanyol *(„personas sujetas a las decisiones”)*, angol *(„persons who are the subject of”)* és portugál *(„pessoas sujeitas às decisões”)* nyelvi változata

ugyanis nem a szanálási határozat tárgyára, hanem az ilyen határozat hatálya alá tartozó személyekre vonatkozik. Ezenkívül a Charta 41. cikke (2) bekezdésének b) pontja is garantálja bármely személynek az őt érintő iratokba való betekintési jogát.

103 Másodszor, az iratbetekintési jognak a közigazgatási eljárás során, a határozat elfogadását megelőzően történő megsértése nem orvosolható a bírósági eljárás során, és a védelemhez való jog megsértése esetén e határozat megsemmisítését vonhatja maga után. Márpedig az a tény, hogy a bírósági eljárást az iratok ismerete nélkül kellett megindítaniuk, sértette a fellebbezők védelemhez való jogát, annál is inkább, mivel még mindig nem férnek hozzá a teljes iratanyaghoz.

104 Harmadszor, a megtámadott ítélet 505. és 515. pontjában a Törvényszék különösen a Charta 41. cikke (2) bekezdésének b) pontja és az ESZM-rendelet 90. cikkének (4) bekezdése alapján megtagadta a vitatott szanálási programban, a 2. értékelésben és más előkészítő dokumentumokban szereplő bizonyos információkhoz való hozzáférést, azzal az indokkal, hogy azok bizalmasak. Mindazonáltal az iratbetekintés joga akkor is kötelező, ha az alkalmazandó szabályozás nem ír elő kifejezetten ilyen eljárást.

105 Végül negyedszer, az ezen ítélet 475. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlat szerint az érintett személyek meghallgatáshoz való jogának korlátozása csak akkor minősül aránytalan és megengedhetetlen beavatkozásnak, ha az érintetteket megfosztják attól a lehetőségtől, hogy az említett intézkedéseket utólagos eljárásban vitassák, és álláspontjukat ezen eljárás keretében megfelelően kifejthessék. Márpedig ellentétben azzal, amit a Törvényszék e pontban megállapított, ez a lehetőség teljes körű iratbetekintést feltételez. Egyébiránt az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az EJEE első kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikke megköveteli a fegyveregyenlőség elvét tiszteletben tartó kontradiktórius vita lehetőségét minden olyan eljárásban, amely a tulajdonjogról való lemondást írja elő.

106 A Bizottság a második jogalap ötödik részének elfogadhatatlanságára hivatkozik azzal az indokkal, hogy a fellebbezésben előadott érvelés nem kellően világos és pontos. Az ESZT úgy véli, hogy az ESZM-rendelet 90. cikke (4) bekezdése nyelvi változatainak eltérésére alapított érv elfogadhatatlan. A második jogalap ötödik része mindenképpen megalapozatlan.

107 Az ESZT, a Spanyol Királyság és a Banco Santander azt állítja, hogy e rész megalapozatlan.

b) A Bíróság álláspontja

108 A második jogalap ötödik részének elfogadhatóságát illetően meg kell állapítani, hogy bizonyos fokú pontatlanság ellenére a hivatkozott érvelés lehetővé teszi annak megértését, hogy a fellebbezők az ESZM-rendelet 90. cikkének (4) bekezdése, valamint a Chartának – az EJEE első kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikkével összefüggésben értelmezett – 17., 41. és 52. cikke alapján a vitatott szanálási program, a 2. értékelés és más előkészítő dokumentumok teljes változatához való hozzáférés jogára hivatkoznak.

109 Konkrétabban a fellebbezők azokat a megfontolásokat kifogásolják, amelyek egyrészt a megtámadott ítélet 497–504. pontjában szerepelnek, amelyek értelmében a Törvényszék elutasította az arra alapított érvüket, hogy nem rendelkeztek a Banco Popular szanálási ügyiratához való hozzáférési joggal, másrészt ezen ítélet 505. és 515. pontjában, amelyek értelmében a Törvényszék megállapította, hogy a fellebbezők állításával ellentétben a bizalmas információknak az iratanyagban való jelenléte kizárja a teljes körű hozzáférést.

110 Ami az ESZM-rendelet 90. cikke (4) bekezdése nyelvi változatainak eltérésére alapított érvet illeti, az kifejezetten a megtámadott ítélet 503. és 504. pontjára vonatkozik, és úgy kell tekinteni, mint amely kifogásolja a Törvényszéknek az e pontokban szereplő értékelését. Márpedig a fellebbező előterjeszthet olyan fellebbezést, amelyben a Bíróság előtt a megtámadott ítéletből következő olyan jogalapokra hivatkozik, amelyek ezen ítélet jogi megalapozottságának kifogásolására irányulnak (2022. január 25-i Bizottság kontra European Food és társai ítélet, C-638/19 P, EU:C:2022:50, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

111 A Bizottság és az ESZT által a második jogalap ötödik részével szemben felhozott elfogadhatatlansági kifogást tehát el kell utasítani.

112 Az ügy érdemét illetően a megtámadott ítélet 497–504. pontjában szereplő megfontolásokból kitűnik, hogy a Törvényszék az iratokban szereplő információk összességéhez való hozzáférés jogának megsértésére alapított érvelés elutasítása érdekében hivatkozott egyrészt az ESZM-rendelet 90. cikke (4) bekezdésének személyi hatálytalanságára, másrészt arra, hogy az iratanyagban bizalmas információk szerepelnek. Márpedig meg kell állapítani, hogy e megfontolások mindegyike önmagában alkalmas a Törvényszék határozatának indokolására.

113 Először is, ami azt a kérdést illeti, hogy a Törvényszék helyesen állapította-e meg, hogy a titoktartási kötelezettséggel ellentétes lehet a vitatott szanálási program, a 2. értékelés és más előkészítő dokumentumok teljes változatához való hozzáférés, emlékeztetni kell arra, hogy az ESZM-rendelet 90. cikkének (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy azok a személyek, akikre az ESZT határozatai vonatkoznak, jogosultak arra, hogy betekintsenek az ESZT ügyirataiba, azzal, hogy egyrészt e személyek azzal a feltétellel rendelkeznek e joggal, hogy figyelemmel vannak a más személyek üzleti titkainak védelméhez fűződő jogos érdekek tiszteletben tartására is, és másrészt, hogy e jog nem terjed ki a bizalmas információkra és az ESZT belső előkészítő dokumentumaira. Ezenkívül hangsúlyozni kell a valamennyi érintett intézmény azon kötelezettségét, hogy hatáskörét az uniós jog általános elveivel – így a megfelelő ügyintézés elvével – összhangban gyakorolja, amely kötelezettségét jelenleg a Charta 41. cikke kifejezetten rögzíti, amelynek (2) bekezdése b) pontja biztosítja mindenkinek a jogát arra, hogy a személyére vonatkozó iratokba a bizalmas adatkezeléshez, illetőleg a szakmai és üzleti titokhoz fűződő jogos érdekek tiszteletben tartása mellett betekintsen (lásd ebben az értelemben: 2022. május 12-i Klein kontra Bizottság ítélet, C-430/20 P, EU:C:2022:377, 87. pont).

114 Magából e rendelkezések szövegéből kitűnik, hogy az iratbetekintési jogot korlátozza a bizalmas információk védelmének szükségessége. Az e jog tekintetében ily módon előírt korlátok az EUMSZ 339. cikkben foglalt titoktartási kötelezettséget tükrözik. E tekintetben a Bíróság már kimondta, hogy az Unió intézményei, szervei és hivatalai az üzleti titok védelmének elve alapján, amely az uniós jog általános elvét képezi, amely elvet többek között az EUMSZ 339. cikk rögzíti, főszabály szerint kötelesek arra, hogy valamely magánjogi gazdasági szereplő versenytársai számára ne fedjék fel az e gazdasági szereplő által szolgáltatott bizalmas információkat (2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 109. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

115 Márpedig az ESZM-rendelet által létrehozott rendszer keretében az EUMSZ 339. cikkben előírt szakmai titoktartási követelmények tiszteletben tartását nemcsak az ESZM-rendelet 90. cikkének (4) bekezdésében kifejezett fenntartás pontosítja, hanem e rendelet 88. cikke (1) bekezdésének második albekezdése is, amely megtiltja az ESZT számára, hogy az e követelmények hatálya alá tartozó információkat más köz- vagy magánszervezet tudomására hozza, kivéve ha azok közlése

bírósági eljárás keretében válik szükségessé. Amint azt az említett rendelet 88. cikkének (5) bekezdése pontosítja, az ESZT bármilyen információ nyilvánosságra hozatala előtt köteles meggyőződni arról, hogy abban ne szerepeljenek bizalmas információk.

116 A jelen ügyben a Törvényszék a megtámadott ítélet 525. pontjában megállapította – amit a fellebbezésben sem vitattak –, hogy a dokumentumoknak a Törvényszék által elrendelt benyújtása nem biztosítja a felperesek számára a dokumentumok összességéhez való hozzáférést, ha azok bizalmas adatokat tartalmaznak.

117 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 505., 506., 515. és 527. pontjában nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők nem hivatkozhatnak a vitatott szanálási program, a 2. értékelés és más előkészítő dokumentumok teljes változatához való hozzáférés jogára, mivel e teljes változatok bizalmas információkat tartalmaztak.

118 Ellentétben azzal, amit a fellebbezők állítanak, a hatékony jogorvoslathoz való jog bizalmas információk esetén nem követeli meg a teljes iratanyaghoz való hozzáférést.

119 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a Charta 47. cikkében biztosított bírósági jogorvoslat hatékonysága megköveteli, hogy az érintett – akár magának a határozatnak a szövege, akár ezen indokok kérésére történő közlése alapján – megismerhesse a rá vonatkozóan hozott határozat alapjául szolgáló indokokat, az illetékes bíróság azon hatáskörének sérelme nélkül, hogy a szóban forgó hatóságtól megkövetelje azok közlését, annak érdekében, hogy lehetővé tegye számára jogai lehető legjobb feltételek mellett történő védelmét, és az ügy teljes ismeretében annak eldöntését, hogy hasznos-e az illetékes bírósághoz fordulni, valamint ahhoz, hogy utóbbinak teljes mértékben lehetővé tegye a szóban forgó határozat jogszerűségére vonatkozó felülvizsgálat gyakorlását (lásd ebben az értelemben: 2013. június 4-i ZZ ítélet, C-300/11, EU:C:2013:363, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. november 24-i Minister van Buitenlandse Zaken ítélet, C-225/19 és C-226/19, EU:C:2020:951, 43. pont).

120 Mindazonáltal a Bíróság az uniós jog számos területén azt is kimondta, hogy a jogalanynak sérelmet okozó aktus indokolása, amely a magánjogi gazdasági szereplők relatív helyzetének az értékelésén alapul, bizonyos mértékig korlátozható az e gazdasági szereplőkkel kapcsolatos és az üzleti titok körébe tartozó információk védelme érdekében. Mindemellett az üzleti titok tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettség nem foszthatja meg lényegi tartalmától az indokolási kötelezettséget. Ennélfogva, noha az ilyen jogi aktus az üzleti titok tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettségre tekintettel megfelelően indokolt lehet, anélkül hogy többek között magában foglalná az ezen intézmény érvelésének alapjául szolgáló számadatok összességét, az indokolásból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie ezen érvelésnek, valamint az alkalmazott módszernek (lásd ebben az értelemben: 2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108–111. pont; 2016. december 21-i Club Hotel Loutraki és társai kontra Bizottság ítélet, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 48. pont; 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 110., 111. és 120. pont).

121 Következésképpen bizalmas információk megléte esetén a Charta 47. cikke nem biztosít az érintett személy számára a teljes iratanyagba való betekintési jogot, amennyiben teljesülnek a jelen ítélet 119. és 120. pontjában felidézett feltételek.

122 Márpedig a megtámadott ítélet 526. pontjában a Törvényszék megállapította – anélkül, hogy azt a fellebbezés keretében vitatták volna –, hogy a vitatott szanálási program, a 2. értékelés és más előkészítő dokumentumok nem bizalmas változataiban továbbra is kitakart információk nem relevánsak a jogvita megoldása szempontjából.

123 Végül a Charta 17. és 52. cikkét, valamint az EJEE első kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikkét illetően emlékeztetni kell arra, hogy jóllehet – mint azt az EUSZ 6. cikk (3) bekezdése megerősíti – az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény által biztosított alapvető jogok általános elvként az uniós jogrend részét képezik, és ugyan a Charta 52. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a Chartában foglalt, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény által biztosított jogoknak megfelelő jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokéval, amelyek az említett egyezményben szerepelnek, ez az egyezmény nem minősül az uniós jogrendbe szervesen beépülő jogforrásnak addig, amíg az Unió nem csatlakozott hozzá. Így az uniós jogi aktusok jogszerűségének felülvizsgálatát kizárólag a Chartában, különösen annak 17. cikkében biztosított alapvető jogokra tekintettel kell elvégezni (lásd ebben az értelemben: 2016. február 15-i N. ítélet, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 45. és 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

124 Márpedig a Charta 51. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 17. cikkében biztosított tulajdonhoz való jogot nem lehet úgy értelmezni, hogy az az érintett személy számára olyan hozzáférést biztosít az ügyiratban szereplő információkhoz, amely túlmutat a jelen ítélet 119. és 120. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatból eredő követelményeken.

125 A fenti megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a fellebbezők nem jogosultak hozzáférni a vitatott szanálási program, a 2. értékelés és más előkészítő dokumentumok teljes változatához.

126 Amint az a jelen ítélet 112. pontjából kitűnik, a fellebbezők azon érve, amely szerint a szanált vállalat részvényeseiként hivatkozhattak az ESZM-rendelet 90. cikkének (4) bekezdésében biztosított jogra, még ha megalapozott is, nem kérdőjelezheti meg a Törvényszék előző pontban említett határozatának jogszerűségét, így ezt az érvet mint hatástalant el kell utasítani.

127 Ebből következik, hogy a második jogalap ötödik része részben megalapozatlan, részben pedig hatástalan.

2. A második jogalap hatodik részéről

128 A második jogalap hatodik részében a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak vizsgálata során, hogy a vitatott szanálási program, a 2. értékelés és a 2017/1246 határozat megfelelt-e az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolási kötelezettségnek.

a) A felek érvei

129 A fellebbezők elsősorban a vitatott szanálási programban szereplő indokolás elégtelenségét kérdőjelezik meg.

130 Mindenekelőtt arra hivatkoznak, hogy a megtámadott ítélet 543. és 545. pontjában a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy e program indokolása elegendő volt a fizetésképtelenség fennállásának megállapítását illetően, miközben az ESZT nem vizsgált meg más életképes megoldást. Ezenkívül az ESZT további magyarázat nélkül csupán annyit állapított meg, hogy más megoldások nem teszik lehetővé a Banco Popular likviditási problémáinak orvoslását. Egyébiránt az ESZT semmilyen indokolással nem szolgált a vagyonértékesítési eszköz kiválasztását illetően, és nem fejtette ki annak okát sem, hogy ez az eszköz miért minősül a legjobb megoldásnak. Ebben az összefüggésben a fellebbezők azt is előadják, hogy ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 556. és 557. pontjában megállapított, az ESZT-nek meg kellett volna indokolnia, hogy miért véli úgy, hogy az e pontokban említett sürgős likviditási támogatás fennmaradó egyenlegét már nem fizetik ki.

131 Ezt követően a Törvényszék a megtámadott ítélet 536–540. pontjában tévesen állapította meg, hogy az említett program 6. cikkének (6) bekezdésében kifejtett tények igazolni tudják a Banco Popular nyilvános értékesítési eljárását. E tekintetben a fellebbezők lényegében azon indokokra vonatkozó információk hiányát kifogásolják, amelyek miatt a Banco Santander kivételével valamennyi érdekelt fél tartózkodott az ajánlat benyújtásától. Ezenkívül az ESZT-nek a vitatott szanálási programban meg kellett volna jelölnie azt az okot, amely miatt a FROB e felek egyikének nem biztosított új határidőt ajánlatának benyújtására. Egyébiránt a Banco Popular eladási árának meghatározását sem indokolták.

132 Ezenkívül, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 553. pontjában megállapított, a 2016. évi szanálási tervre vonatkozó, a vitatott szanálási program (44)–(46) preambulumbekezdésében szereplő indokolás elégtelen volt. E preambulumbekezdések ugyanis nem foglalkoztak a likviditás gyors elérését lehetővé tevő vészhelyzeti tervre, és a likviditási válság négy hónapon keresztüli túlélését lehetővé tevő forgatókönyvre vonatkozó rendelkezésekkel, míg a fellebbezők szerint ezek a rendelkezések orvosolhatták volna a likviditási problémákat.

133 Végül a vitatott szanálási programnak a megtámadott ítélet 551. pontjában szereplő megfontolásokkal ellentétben ki kellett volna fejtenie azokat az okokat is, amelyek miatt a Deloitte megfelelt a függetlenség és pártatlanság követelményének.

134 Másodszor a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a 2. értékelés nem felel meg az EUMSZ 296. cikkből eredő követelményeknek. Ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 558. pontjában megállapított, az első fokon adott válaszuk 82. pontjának iv. és viii. alpontjából kitűnik, hogy a fellebbezők már megkérdőjelezték a jogi kockázatokra képzett tartalékok és a szinergiák értékelésére vonatkozó konkrét kitakarásokat.

135 Márpedig a 2. értékelés nem bizalmas változatából lényeges szakaszokat takartak ki a Banco Popular értékelésének megértése szempontjából, nevezetesen az első részben bizonyos számításokat és a jogi kockázatokra képzett tartalékokra, a társvállalkozásokra és a szinergiákra vonatkozó tételek összértékét, a második részben az egyes értékelt tételek részösszegeit és a hitelezők számára a fizetésképtelenség esetén a legjobb és a legrosszabb forgatókönyv szerinti megtérülés teljes összegét, valamint a mellékletek jelentős részeit. A fellebbezők szerint e kitakarások terjedelme jóval meghaladja a megtámadott ítélet 565. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatból következő indokolási kötelezettség határait, és nem igazolható az ezen ítélet 566. pontjában hivatkozott titoktartási kötelezettséggel.

136 Harmadszor, a 2017/1246 bizottsági határozat sem tartja tiszteletben az indokolási kötelezettséget. Egyrészt a Törvényszék a megtámadott ítélet 576. és 577. pontjában tévesen állapította meg, hogy kellően indokolt az olyan határozat, amelyben – mint a jelen ügyben is – a Bizottság arra szorítkozik, hogy egyetértését fejezze ki az ESZT határozatának tartalmával, tekintettel az ezen intézmény rendelkezésére álló nagyon rövid határidőre.

137 Másrészt a fellebbezők a megtámadott ítélet 580–583. pontját kifogásolják, amelyekben a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7) foglalt, a hatáskörök átruházására vonatkozó elvek megsértésére alapított érvük olyan új jogalapnak minősül, amelyet mint elfogadhatatlant el kell utasítani. Az első fokon benyújtott keresetlevelük 153. pontjában ugyanis a fellebbezők a Bizottság ellenőrzési kötelezettségével és a Bizottság tisztán hallgatólagos határozata indokolásának hiányával kapcsolatban hivatkoztak erre az ítélkezési gyakorlatra.

138 A Bizottság és a Banco Santander azt állítja, hogy a második jogalap hatodik része elfogadhatatlan, mivel a fellebbezők az elsőfokú eljárásban hivatkozott érvek megismétlésére szorítkoznak, és nem jelölik meg pontosan a megtámadott ítélet kifogásolt pontjait. E hatodik rész mindenképpen megalapozatlan.

139 Az ESZT és a Spanyol Királyság azt állítja, hogy e rész megalapozatlan.

b) A Bíróság álláspontja

1) Az elfogadhatóságról

140 Ami mindenekelőtt a Bizottság és a Banco Santander által felhozott elfogadhatatlansági kifogást illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből, valamint a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjából és 169. cikkének (2) bekezdéséből következik, hogy a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit és az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket, ellenkező esetben a fellebbezés, illetve az érintett jogalap elfogadhatatlan. Nem tesz eleget az e rendelkezésekben támasztott indokolási követelményeknek az a fellebbezés, amely – anélkül, hogy akár egyetlen olyan érvet is tartalmazna, amely kifejezetten azonosítja a megtámadott ítéletet jellemző téves jogalkalmazást – pusztán megismétli vagy szó szerint újra előadja a Törvényszék elé terjesztett jogalapokat és érveket, köztük azokat, amelyek a Törvényszék által kifejezetten elvetett tényeken alapulnak. Az ilyen fellebbezés valójában egyszerűen a Törvényszék részére benyújtott keresetlevél újbóli megvizsgálására irányul, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe (2024. január 11-i Planistat Europe és Charlot kontra Bizottság ítélet, C-363/22 P, EU:C:2024:20, 40. és 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

141 Ha azonban a fellebbező az uniós jognak a Törvényszék általi értelmezését vagy alkalmazását kifogásolja, az elsőfokú eljárásban megvizsgált jogkérdések a fellebbezés keretében újból vita tárgyát képezhetik Ugyanis ha a fellebbező ily módon nem alapíthatná fellebbezését a Törvényszék előtt már felhasznált jogalapokra és érvekre, a fellebbezési eljárás részben értelmét vesztené (2006. szeptember 12-i Reynolds Tobacco és társai kontra Bizottság ítélet, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 51. pont; 2020. július 9-i Haswani kontra Tanács ítélet, C-241/19 P, EU:C:2020:545, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

142 Márpedig a jelen ügyben a második jogalap hatodik része lényegében a Törvényszéknek az első fokon elé terjesztett jogkérdésekre vonatkozó határozatának megkérdőjelezésére irányul, különösen az intézményeket az EUMSZ 296. cikk értelmében terhelő indokolási kötelezettséget illetően. Ezenkívül, mivel e jogalap hatodik része pontosan megjelöli a megtámadott ítélet kifogásolt pontjait, valamint az annak alapjául szolgáló érveket, azt nem lehet teljes egészében elfogadhatatlannak nyilvánítani.

143 Mindemellett az első kifogás részben elfogadhatatlan, amennyiben a fellebbezők a 2016. évi szanálási tervre vonatkozó indokolás elégséges jellegét vitatják. Noha a fellebbezők – amint az a megtámadott ítélet 552. pontjából kitűnik – egyrészt az e tervben előirányzott szanálási stratégiát és szanálási eszközt, másrészt pedig az e terv nem követésének okait illetően az indokolás hiányára hivatkoztak, most viszont azt állítják, hogy e terv olyan mechanizmusokat írt elő, amelyek lehetővé tették volna a Banco Popular fizetésképtelenségének elkerülését. Márpedig ezáltal olyan új érvre hivatkoznak, amelyet a fellebbezés szakaszában elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

144 Ami a második kifogást illeti, a fellebbezőknek a 2. értékeléssel kapcsolatos állításai – amint arra a főtanácsnok az Aeris Invest kontra Bizottság és ESZT ügyre vonatkozó indítványának (C-535/22 P, EU:C:2024:233) 61. pontjában rámutatott, amelyet ezen indítvány 4. pontjának megfelelően a jelen ügyre vonatkozó indítványával együttesen kell értelmezni – a fellebbezés szakaszában hivatkozott új jogalapnak minősülnek, mivel a Törvényszék a megtámadott ítélet 558. pontjában megállapította, hogy a fellebbezők nem jelölték még a 2. értékelés azon részeit, amelyeket nem tudtak megérteni.

145 Bár a fellebbezők ezt a megállapítást azzal az indokkal vitatják, hogy az elsőfokú eljárásban adott válaszuk 82. pontjának iv. és viii. alpontjában a jogi kockázatokra képzett tartalékok és a szinergiák értékelésére vonatkozó kitakarásokra hivatkoztak, meg kell állapítani, hogy az e válasz említett 82. pontjában előadott érveléssel a fellebbezők nem az indokolási kötelezettség, hanem az ESZM-rendelet 20. cikkének megsértésére hivatkoztak. Ezt megerősíti az a tény, hogy ebből az érvelésből kitűnik, hogy képesek voltak megérteni és vitatni a 2. értékelést. Márpedig a megtámadott ítélet 558. pontjában a Törvényszék megvizsgálta a fellebbezőknek az indokolási kötelezettség megsértésére alapított érvelését.

146 Következésképpen a második jogalap hatodik részének második kifogása új jogalapnak minősül annyiban, amennyiben a 2. értékelés indokolását vitatja, következésképpen azt mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

2) Az ügy érdeméről

147 A második jogalap hatodik részének első és harmadik kifogásával a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a vitatott szanálási programban és a 2017/1246 határozatban foglalt indokolás vizsgálatát illetően megsértette az EUMSZ 296. cikkből eredő követelményeket.

148 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az indokolási kötelezettség olyan lényeges eljárási szabálynak minősül, amelyet külön kell választani az indokolás megalapozottságának kérdésétől, amely a vitatott jogi aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik (2024. január 18-i Jenkinson kontra Tanács és társai ítélet, C-46/22 P, EU:C:2024:50, 130. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

149 Ezenkívül, bár az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 296. cikk által megkövetelt indokolásnak világosan és egyértelműen kell tartalmaznia a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelését, oly módon, hogy az lehetővé tegye az érdekelt számára a meghozott intézkedések indokainak megismerését, az illetékes bíróság számára pedig a felülvizsgálati jogköre gyakorlását, az ilyen indokolásnak igazodnia kell a szóban forgó jogi aktus jellegéhez és elfogadásának körülményeihez. E tekintetben nem követelmény, hogy az indokolás az összes releváns ténybeli és jogi elemet tartalmazza, minthogy azt a kérdést, hogy egy jogi aktus indokolása elégséges-e, nemcsak szövegére, hanem körülményeire, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére is figyelemmel, különösen pedig azon érdek szerint kell vizsgálni, hogy a jogi aktus címzettjei magyarázathoz jussanak (lásd ebben az értelemben: 2019. május 8-i Landeskreditbank Baden-Württemberg kontra EKB ítélet, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 85. és 87. pont; 2022. szeptember 29-i ABLV Bank kontra ESZT ítélet, C-202/21 P, EU:C:2022:734, 193. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

150 Ráadásul a Bíróság már kimondta, hogy a határozat indokolása pontossága mértékének arányosnak kell lennie a tényleges lehetőségekkel, és azon technikai feltételekkel vagy határidővel, amelyek között, illetve amelyen belül azt meg kell hozni. Így valamely jogi aktus meghozatala során valamely uniós intézmény nem köteles állást foglalni azokkal a tényezőkkel kapcsolatban, amelyek egyértelműen másodlagosak, és nem kell esetleges feltételezésekbe sem bocsátkoznia (lásd ebben az értelemben: 2008. július 10-i Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ítélet, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 167. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2012. november 6-i Éditions Odile Jacob kontra Bizottság ítélet, C-551/10 P, EU:C:2012:681, 48. pont).

151 Mindemellett, amint az a jelen ítélet 114. és 115. pontjában megállapításra került, az Unió intézményei, szervei és hivatalai főszabály szerint az üzleti titok védelmének elve alapján – amelyet többek között az EUMSZ 339. cikk, valamint az ESZM-rendeletnek az e rendelet (116) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 88. cikke (1) bekezdésének második albekezdése és 90. cikkének (4) bekezdése rögzít – kötelesek arra, hogy ne fedjék fel a szakmai titoktartási követelmények hatálya alá tartozó bizalmas információkat.

152 Márpedig a jelen ítélet 120. pontjában felidézett állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogalanynak sérelmet okozó aktus indokolása, amely a magánjogi gazdasági szereplők relatív helyzetének az értékelésén alapul, bizonyos mértékig korlátozható az e gazdasági szereplőkkel kapcsolatos és az üzleti titok körébe tartozó információk védelme érdekében. Mindemellett az üzleti titok tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettség nem foszthatja meg lényegi tartalmától az indokolási kötelezettséget. Ennélfogva, noha az ilyen jogi aktus az üzleti titok tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettségre tekintettel megfelelően indokolt lehet, anélkül hogy többek között magában foglalná az ezen intézmény érvelésének alapjául szolgáló számadatok összességét, az indokolásból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie ezen érvelésnek, valamint az alkalmazott módszernek.

i) A vitatott szanálási program indokolásáról

153 Először is a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a) és b) pontjában előírt szanálási feltételekre vonatkozó indokolás nem elégséges.

154 Ami az e rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a) pontjában előírt feltételt illeti, a megtámadott ítélet 543. pontjával szemben megfogalmazott kifogás azon az előfeltevésen alapul, hogy az ESZT-nek meg kellett volna vizsgálnia, hogy léteznek-e más életképes megoldások, mielőtt megállapította volna a Banco Popular fizetésképtelenségének vagy valószínű fizetésképtelenné válásának fennállását.

155 Mindazonáltal ilyen követelmény nem következik az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a) pontjából és (4) bekezdésének c pontjából, amely szerint akkor tekintendő úgy, hogy a szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, ha képtelen megfizetni az esedékessé váló tartozásait vagy egyéb kötelezettségeit, vagy objektív tényezők alapján megállapítható, hogy a közeljövőben valószínűsíthetően képtelen lesz erre. Ilyen körülmények között a Törvényszék a megtámadott ítélet 542–544. pontjában helyesen állapította meg, hogy a vitatott szanálási program (23) és (24) preambulumbekezdésében szereplő, arra vonatkozó információk, hogy a Banco Popular likviditási helyzete romlott, a jogilag megkövetelt módon indokolták annak fennállását, hogy e bank fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik.

156 Ami az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontjában előírt feltételt illeti, a fellebbezők azt állítják, hogy az ESZT további magyarázat nélkül annak megállapítására szorítkozott, hogy más megoldások nem teszik lehetővé a Banco Popular likviditási problémáinak orvoslását.

157 Meg kell azonban állapítani, hogy ez az érvelés a megtámadott ítélet és a vitatott szanálási program nyilvánvalóan téves értelmezéséből ered. A megtámadott ítélet 545. pontjában ugyanis a Törvényszék az ezen ítélet 188–192. pontjában szereplő megállapításokra támaszkodott, amelyekből kitűnik, hogy a vitatott szanálási program 3. cikke részletesen ismerteti azokat az okokat, amelyek alapján az ESZT arra a következtetésre jutott, hogy nincsenek olyan alternatív intézkedések, amelyek lehetővé teszik a Banco Popular likviditási problémáinak orvoslását.

158 Ami ebben az összefüggésben a sürgős likviditási támogatást illeti, a megtámadott ítélet 153. pontjából kitűnik, hogy az ESZT a vitatott szanálási program (26) preambulumbekezdésének c) pontjában megállapította, hogy az ilyen támogatás a szanálás időpontjában nem állt rendelkezésre. Márpedig e megállapítás alapján a Törvényszék – anélkül, hogy tévesen alkalmazta volna a jogot – a megtámadott ítélet 556. és 557. pontjában úgy ítélte meg, hogy az ESZT nem volt köteles megjelölni a sürgős likviditási támogatás rendelkezésre állásának hiányára vonatkozó okokat.

159 Másodszor a fellebbezők a vagyonértékesítési eszköz – mint szanálási eszköz – meghatározására és végrehajtására vonatkozó indokolást vitatják.

160 Ami a megtámadott ítélet 545. pontját illeti, amennyiben a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy az ESZT nem indokolta meg, hogy miért választották szanálási eszközként a vagyonértékesítési eszközt, meg kell állapítani, hogy a Törvényszék – éppen ellenkezőleg – úgy ítélte meg, hogy a vitatott szanálási program 5. cikke tartalmazott magyarázatot az említett eszköz kiválasztására vonatkozóan, valamint azzal kapcsolatban, hogy az ESZT miért ítélte meg úgy, hogy az ESZM-rendelet 22. cikkének (2) bekezdésében felsorolt egyéb eszközök nem teszik lehetővé a szanálás céljainak azonos mértékű megvalósítását. A Törvényszék e megállapításaira tekintettel az indokolás hiányára alapított érvnek nem lehet helyt adni.

161 A Banco Popular nyilvános értékesítési eljárását illetően a Törvényszék a megtámadott ítélet 536. és 537. pontjában megállapította, hogy a vitatott szanálási program 6. cikkének (6) bekezdésében szereplő információk lehetővé tették ezen eljárás lefolytatásának megértését, és hogy ezen eljárás végén egyetlen érvényes ajánlatot nyújtottak be, amelyet az ESZT prudens döntésnek tartott elfogadni a Banco Popular ellenőrizetlen fizetésképtelenségének megelőzése érdekében.

162 Ezen információkra figyelemmel a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy az ESZT nem volt köteles megjelölni azokat az okokat, amelyek miatt a Banco Santander kivételével valamennyi érdekelt fél tartózkodott az ajánlat benyújtásától. Ehhez hasonlóan a megtámadott ítélet 540. pontjából kitűnik, hogy az eladási árat nem az ESZT határozta meg, hanem az a FROB által lefolytatott versenyeztetéses értékesítési eljárás és a Banco Santander által ajánlott ár eredménye volt.

163 Ezenkívül a fellebbezők tévesen állítják, hogy az ESZT-nek konkrét indokot kellett volna megjelölnie a vitatott szanálási programban arra vonatkozóan, hogy a FROB miért nem biztosított új határidőt az egyik érintett félnek. Amint ugyanis arra a Törvényszék az említett ítélet 540. pontjában rámutatott, miután az érintett fél 2017. június 6-án tájékoztatta a FROB-ot azon döntéséről, hogy nem nyújt be ajánlatot, erre a magyarázatra nem volt szükség.

164 Harmadszor és utolsósorban, a fellebbezők azon érvét illetően, amely szerint a vitatott szanálási programnak azt is rögzítenie kellett volna, hogy a 2. értékeléssel megbízott független értékelő megfelel a függetlenség és pártatlanság követelményének, a Törvényszék a megtámadott ítélet 551. pontjában helyesen állapította meg, hogy ennek rögzítése nem szükséges a vitatott szanálási program megértéséhez.

165 Ebből következik, hogy az EUMSZ 296. cikknek a vitatott szanálási program tekintetében történő megsértésére alapított, első kifogást el kell utasítani.

ii) A 2017/1246 határozat indokolásáról

166 Először is a fellebbezők azzal érvelnek, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 576. és 577. pontjában tévesen állapította meg, hogy a 2017/1246 határozat, amelyben a Bizottság arra szorítkozott, hogy egyetértését fejezze ki a vitatott szanálási program tartalmával, a Bizottság rendelkezésére álló nagyon rövid határidő miatt megfelel az EUMSZ 296. cikkből eredő követelményeknek.

167 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2017/1246 határozat (2)–(5) preambulumbekezdése tartalmazza azokat az indokokat, amelyek alapján a Bizottság e határozatot meghozta. Miután az említett határozat (2) és (3) preambulumbekezdésében lényegében megállapította, hogy a vitatott szanálási programban szereplő információk szerint a Banco Popular tekintetében az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében meghatározott összes szanálási feltétel teljesült, és hogy e program e bankot szanálás alá vonta, és meghatározta a vagyonértékesítési eszköz alkalmazását, a Bizottság ugyanezen határozat (4) preambulumbekezdésében kijelentette, hogy „egyetért a szanálási programmal”, és „különösen a Testület által megadott azon indoklással, hogy a szanálásra miért van szükség közérdekből, a[z ESZM-rendelet] 18. cikkének (5) bekezdésével összhangban”. A Bizottság ebből a 2017/1246 határozat (5) preambulumbekezdésében azt a következtetést vonta le, hogy a vitatott szanálási programot jóvá kell hagyni, amit e határozat 1. cikkében meg is tett.

168 Márpedig a Bíróság már kimondta, hogy az ilyen jóváhagyás folytán a Bizottságot úgy kell tekinteni, mint amely magáévá teszi a vitatott szanálási programban foglalt elemeket és indokokat, így adott esetben felelősséggel kell tartoznia értük az uniós bíróság előtt (2024. június 18-i Bizottság kontra ESZT ítélet, C-551/22 P, EU:C:2024:520, 96. pont). E körülmények között meg kell állapítani, hogy azok az okok, amelyek az ESZT-et e program elfogadására indították, a jóváhagyó határozat szerves részét képezik, és ennélfogva alkalmasak arra, hogy e jóváhagyást is indokolják.

169 Következésképpen a Törvényszék a megtámadott ítélet 576. pontjában helyesen állapította meg, hogy nem követelhető meg, hogy a Bizottság a jóváhagyását illetően további igazolással szolgáljon, mivel ez az indokolás csak a vitatott szanálási programban már szereplő elemek átvételéből állhat. Ezenkívül az ESZM-rendelet 18. cikkének (7) bekezdése értelmében a Bizottság nem köteles második elemzést végezni az ESZT-éhez képest, hanem kizárólag arra köteles, hogy jóváhagyja az ESZT határozatát, vagy sem.

170 A Törvényszék szintén nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 577. pontjában figyelembe vette azt a nagyon rövid határidőt, amelyen belül a Bizottságnak jóvá kellett hagynia a vitatott szanálási programot. Amint arra a jelen ítélet 150. pontja emlékeztet, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a határozat indokolása pontossága mértékének arányosnak kell lennie a tényleges lehetőségekkel, és azon technikai feltételekkel vagy határidővel, amelyek között, illetve amelyen belül azt meg kell hozni. Márpedig azokat a körülményeket, amelyek között a vitatott szanálási programot elfogadták és jóváhagyták, bizonyos sürgősség jellemezte.

171 Ebből következik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 578. pontjában helyesen állapította meg, hogy a 2017/1246 határozat indokolása megfelel az EUMSZ 296. cikkből eredő követelményeknek.

172 Másodszor, a fellebbezők azt állítják, hogy az említett ítélet 580–583. pontjában a Törvényszék tévesen utasította el újként az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7) foglalt, a hatáskörök átruházására vonatkozó elvek megsértésére alapított érvüket. E tekintetben arra hivatkoznak, hogy az első fokon benyújtott keresetlevelük 153. pontjában már hivatkoztak erre az érvre.

173 Az első fokon benyújtott keresetlevelük ebből a pontjából azonban az kitűnik, hogy a fellebbezők nem a hatáskörök átruházására vonatkozó ezen elvek megsértésére hivatkoztak, hanem pusztán azt állították, hogy a Bizottság elmulasztotta megindokolni a vitatott szanálási program diszkrecionális szempontjai felett általa gyakorolt felülvizsgálatot.

174 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor az említett érvet újnak tekintette. Következésképpen e kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

175 E tényezőkre tekintettel a második jogalap hatodik részét teljes egészében el kell utasítani.

C. Az első jogalapnak az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése a) pontjának megsértésére alapított, első részéről

176 Az első jogalap első részében a fellebbezők az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése a) pontjának megsértésére hivatkoznak. E rész három kifogásra oszlik.

1. A felek érvei

177 Először is a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 133. és 145. pontjában úgy ítélte meg, hogy az a likviditási válság, amellyel a Banco Popular szembesült, elegendő körülménynek minősült az e bankkal szembeni szanálási intézkedés igazolásához, anélkül hogy előzetesen meg kellett volna vizsgálnia, hogy a bank fizetésképtelensége sürgős likviditási támogatással elkerülhető lett volna-e.

178 Ellentétben azzal, amit a Törvényszék ezen ítélet 152., 158. és 165. pontjában megállapított, az ESZM-rendeletnek – az EBH 2015. augusztus 6-i iránymutatása 20. pontjával, amely iránymutatás azon különböző körülmények értelmezéséről szól, amelyek esetében egy intézményt úgy tekintenek, hogy az fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik a 2014/59 irányelv 32. cikkének (6) bekezdése értelmében (EBA/GL/2015/07), valamint a Charta 41. cikkével összefüggésben értelmezett – 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a) pontjából és (4) bekezdésének c) pontjából az következik, hogy elsődlegesen sürgős likviditási támogatást kell nyújtani, ha megállapítják a fizetésképtelenség vagy valószínű fizetésképtelenné válás fennállását. Az ESZT-nek tehát 2017 áprilisától kötelessége lett volna elősegíteni a sürgős likviditási támogatásnak a spanyol nemzeti bank vagy az EKB részéről történő nyújtását.

179 Másodszor, a fellebbezők azzal érvelnek, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 163–169. pontjában tévesen állapította meg, hogy a titoktartási kötelezettségek ESZT általi, a vitatott szanálási program elfogadását megelőző állítólagos megsértése nem releváns az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése a) pontjának alkalmazása szempontjából. Először is a Törvényszéknek meg kellett volna vizsgálnia, hogy e szabálytalanság hiányában hogyan alakult volna a helyzet. Másrészt a megtámadott ítélet ellentmondásos indokolást tartalmaz, mivel egyrészt kimondja, hogy a megtámadott jogi aktust meg kell semmisíteni, ha megállapítást nyer, hogy a szabálytalanságnak kellő hatása volt, másrészt úgy ítéli meg, hogy a szanálás alapjául szolgáló indokok e tekintetben nem relevánsak. Ezenkívül ezen ítélet 168. és 169. pontjában a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a *nemo auditur propiam turpitudinem allegans* elve nem alkalmazható, mivel az ESZT és a Bizottság nem húztak hasznot a jogellenes magatartásukból. Álláspontjuk szerint az ESZT előnye a jelen ügyben onnan származik, hogy elnöke nyilatkozatairól és az információk kiszivárogtatásáról nem vettek tudomást, és elhallgatták. Végül az ESZM-rendelet (116) preambulumbekezdése megdönthető vélelmet állít fel, amely szerint a titoktartási kötelezettség megsértése képezi a fizetésképtelenség okát.

180 Harmadszor, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 173–176. pontjában megállapított, a titoktartási kötelezettség állítólagos megsértése miatt az ESZT és a Bizottság a Charta 41. cikke alapján köteles lettek volna eljárni a titoktartási kötelezettség e megsértésével okozott kár elkerülése érdekében, és ennélfogva kellően korai szakaszban megvizsgálni a sürgős likviditási támogatás nyújtásának lehetőségét, vagy más, kevésbé beavatkozó megoldásokat javasolni.

181 Az ESZT és a Banco Santander arra hivatkozik, hogy az első jogalap első része elfogadhatatlan, mivel a fellebbezők az általuk a Törvényszék elé terjesztett jogalapok és érvek megismétlésére vagy szó szerinti átvételére szorítkoznak. Az ESZT hozzáteszi, hogy a *nemo auditur propiam turpitudinem allegans* elvének alkalmazásához szükséges előnyt illetően a fellebbezők új érvre hivatkoznak. Ezen első rész mindenképpen megalapozatlan.

182 A Bizottság és a Spanyol Királyság azt állítja, hogy az első jogalap első része megalapozatlan.

2. A Bíróság álláspontja

a) Az elfogadhatóságról

183 A Törvényszék előtt előadott érvek megismétlésére alapított elfogadhatatlansági kifogást illetően meg kell állapítani, hogy az első jogalap első részével a fellebbezők az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése a) pontjának értelmezését kívánják vitatni, megjelölve a megtámadott ítélet kifogásolt pontjait és a kifogásuk alapjául szolgáló érveket. Ennélfogva e jogalap első részét nem lehet teljes egészében elfogadhatatlannak nyilvánítani.

184 Amennyiben az ESZT azt állítja, hogy a fellebbezők a *nemo auditur propiam turpitudinem allegans* elvének alkalmazásával kapcsolatban új érvre hivatkoznak, amennyiben megjelölik, hogy véleményük szerint mi képezi azt az előnyt, amelyben az ESZT és a Bizottság részesült, elegendő rámutatni arra, hogy fellebbezésükben a fellebbezők lényegében ugyanazt az érvelést adták elő, mint az első fokon benyújtott keresetlevélben és válaszban.

185 Ennélfogva az első jogalap első része elfogadható.

b) Az ügy érdeméről

186 Az első jogalap első részében a fellebbezők lényegében arra hivatkoznak, hogy a Banco Popular likviditási válságának okai relevánsak a vitatott szanálási program jogszerűségének az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a) pontjára tekintettel történő értékelése szempontjából. Azt állítják, hogy a megtámadott ítélet 133., 145., 152., 158., 163–169. és 173–176. pontjából kitűnik, hogy az ESZT megsértette mind a titoktartási kötelezettségét, mind pedig – többek között a Banco Popular részére történő sürgős likviditási támogatás nyújtásának elősegítése révén – a fizetésképtelenség elkerülésére irányuló kötelezettségét.

187 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a)–c) pontja a szanálási program elfogadását három együttes feltételtől teszi függővé, nevezetesen először is attól, hogy az érintett szervezet fizetésképtelen, vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, másodszor, hogy az időzítést és más releváns körülményeket is figyelembe véve észszerűen nem várható, hogy a szervezet vonatkozásában hozott bármilyen alternatív magánszektorbeli intézkedéssel észszerű időn belül megelőzhető lenne a szervezet csődje; harmadszor pedig, hogy a szanálási intézkedésre közérdekből van szükség.

188 Az első jogalap első része e feltételek közül kizárólag az elsőre vonatkozik, vagyis arra, hogy az érintett szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik. E feltételt az ESZM-rendelet 18. cikke (4) bekezdése első albekezdésének c) pontja oly módon pontosítja, hogy akkor tekintendő úgy, hogy a szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, ha képtelen megfizetni az esedékessé váló tartozásait vagy egyéb kötelezettségeit, vagy objektív tényezők alapján megállapítható, hogy a közeljövőben valószínűsíthetően képtelen lesz erre.

189 Először is abból, hogy az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése a) pontjának és (4) bekezdése első albekezdése c) pontjának szövege semmilyen utalást nem tartalmaz a fizetésképtelenséget okozó körülményekre, azt a következtetést kell levonni, hogy e rendelkezések az ilyen esetleges körülményektől függetlenül lehetővé teszik az érintett szervezet fizetésképtelenségének megállapítását.

190 E körülmények figyelembevétele összeegyeztethetetlen lenne az ESZM-rendelet célkitűzéseivel is, amelyek – amint az többek között az (58) preambulumbekezdéséből kitűnik – a pénzügyi stabilitás fenntartására, az alapvető pénzügyi szolgáltatások folytonosságának biztosítására és a betétesek védelmére irányul. Az érintett bank fizetésképtelenségét okozó esetleges körülmények ugyanis nem akadályozhatják meg az ESZT-et abban, hogy szanálási intézkedést fogadjon el, amikor e rendelet 18. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében előírt valamennyi feltétel teljesül, azaz a bank fizetésképtelen, nincs alternatív megoldás, és különösen, mert a szanálás közérdekből szükséges.

191 Ilyen körülmények között a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 163–166. pontjában megállapította, hogy a szanálási programot érvényesen fogadják el, ha az ESZM-rendelet 18. cikkében előírt feltételek teljesülnek, függetlenül attól, hogy az érintett szervezet milyen okok miatt fizetésképtelen vagy válik valószínűleg fizetésképtelenné.

192 Ebből az is következik, hogy a Törvényszék – anélkül, hogy önmagának ellentmondott volna – megállapíthatta, hogy a vitatott szanálási programot akkor is elfogadták volna, ha bizonyítást nyert volna, hogy a fizetésképtelenséget vagy a valószínű fizetésképtelenné válást a titoktartási kötelezettség állítólagos megsértése okozta. Ebből egyébiránt az következik, hogy hatástalanként el kell utasítani a fellebbezők arra alapított érvelését, hogy a Törvényszék állítólag megsértette a *nemo auditur propiam turpitudinem allegans* elvét, még azt feltételezve is, hogy úgy tekinthető, hogy az ESZT a vitatott szanálási program elfogadásával az ezen elv értelmében vett „előnyt” szerzett vagy kívánt szerezni.

193 Másodszor, az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése a) pontjának és (4) bekezdése első albekezdése c) pontjának szövege sem utal arra, hogy léteznek-e a szanálására vonatkozóan alternatív megoldások, vagy sem.

194 Amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 133., 145. és 147. pontjában lényegében rámutatott, az e rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a) pontja értelmében vett fizetésképtelenség vagy valószínű fizetésképtelenné válás megállapításához elegendő, ha az ESZT és a Bizottság megállapítja az említett rendelet 18. cikke (4) bekezdése első albekezdésének c) pontja szerinti likviditási válság fennállását. Ugyanakkor a jelen ítélet 189–191. pontjában szereplő megfontolásokra tekintettel önmagában az a tény, hogy egy fizetésképtelenséget a múltban esetlegesen el lehetett volna kerülni, nem minősülhet olyan indoknak, amely kizárja, hogy az ESZT és a Bizottság megállapíthassa az ilyen helyzet fennállását.

195 Ami egyébiránt az érintett szervezettel szembeni szanálási program mérlegelésekor őket terhelő azon állítólagos kötelezettséget illeti, hogy vizsgálják meg, hogy a fizetésképtelenség megakadályozása céljából nincs-e más megoldás, mint az ilyen intézkedés meghozatala, magából az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése b) pontjának szövegéből kitűnik, hogy az ilyen értékelés a szanálási program elfogadásának második feltételéhez tartozik. Így a 18. cikk (1) bekezdésének a) pontjában előírt első feltételre tekintettel az alternatív megoldások esetleges rendelkezésre állása nem kérdőjelezheti meg az ilyen program jogszerűségét.

196 Ilyen körülmények között megalapozatlan az arra alapított érv, hogy a Bizottságnak és az ESZT-nek az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a) pontja és (4) bekezdése első albekezdésének c) pontja alapján meg kellett volna vizsgálnia, hogy nem léteztek-e alternatív megoldások a vitatott szanálási program elfogadásához képest, és hogy az ilyen kötelezettségből kifolyólag elő kellett volna mozdítania a Banco Popular javára szóló sürgős likviditási támogatás nyújtását.

197 Ebből következik, hogy az első jogalap első része megalapozatlan.

D. Az első jogalapnak az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése b) pontjának megsértésére alapított, második részéről

198 Az első jogalap második részében a fellebbezők a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 180–229. pontjában szereplő, a szanálási program elfogadásának az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontjában előírt második feltételére vonatkozó értékelését kifogásolják.

1. A felek érvei

199 Először is a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék megsértette az indokolási kötelezettségét, amikor a megtámadott ítélet 182–184. pontjában azt állította, hogy a Banco Popularnak további sürgős likviditási támogatás nyújtására vonatkozó érveik puszta feltételezéseken alapulnak, vagy egyszerű feltételezéseknek minősülnek. A fellebbezők szerint, ha 6 milliárd euró összegű további sürgős likviditási támogatást folyósították volna a Banco Popularnak, ez utóbbi legalább 2017. június 21-ig folytathatta volna tevékenységeit.

200 Másodszor, a megtámadott ítélet indokolása elégtelen, mivel ezen ítélet 194. pontjában a Törvényszék magától értetődőnek tekintette, hogy az idő hiányzott a likviditáshiány tőkeemelés révén történő pótlására. A Banco Popular belső számításai szerint ugyanis a tőkeemelést egy hónap alatt végre lehetett volna hajtani, és azt 2017 júniusa előtt tervezték megvalósítani.

201 Ráadásul, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 200–203. pontjában megállapított, a fellebbezők bizonyították, hogy a Banco Popular tőkeemelése megvalósítható volt, és alkalmas lett volna a likviditási problémáinak megoldására. E tekintetben a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék nyilvánvalóan tévesen értékelte és elferdítette a Barclays Bank 2017. június 3-i levelének és a Deutsche Bank 2017. június 5-i levelének tartalmát. Álláspontjuk szerint e levelek azt bizonyítják, hogy e két bank tényleges kötelezettséget vállalt a tőkeemelés végrehajtására. Úgy vélik, hogy a tőkeemelés helyreállította volna a részvényesek Banco Popularba vetett bizalmát, és ennélfogva csökkentette vagy gyakorlatilag megszüntette volna a betétkivonásokat.

202 Harmadszor, a Törvényszék elferdítette a bizonyítékokat, amikor a megtámadott ítélet 208. pontjában azt állította, hogy a fellebbezőknek az eszközök elkülönítésére vonatkozó érvei puszta feltételezéseken alapulnak. A fellebbezők ugyanis bizonyították, hogy a Banco Popular a „Sunrise” projekt keretében hosszú ideje próbálta értékesíteni a 6 milliárd euró értékű, nemteljesítő ingatlaneszközeit. Ráadásul a szanálást követően több alap nyújtott be ajánlatot a nemteljesítő eszközökre a „Nuevo Sunrise” projekt keretében, ami alátámasztja az ezen eszközök iránti valós érdeklődés meglétét.

203 Ezt az érdeklődést megerősítik azok a határozott ajánlatok, amelyeket a Banco Popular nem stratégiai eszközök tekintetében kapott. A megtámadott ítélet 211. pontjában a Törvényszék elutasította az erre vonatkozó állításaikat azzal az indokkal, hogy azok kizárólag újságcikkeken alapulnak. Márpedig nincs jogalapja valamely bizonyíték azon az alapon történő elutasításának, hogy az újságcikkeken alapszik.

204 Negyedszer, a fellebbezők azzal érvelnek, hogy a megtámadott ítélet indokolása elégtelen, és a tények lényegében téves értékelésén alapul, amennyiben a Törvényszék ezen ítélet 223. és 224. pontjában megállapította, hogy a harmadik személy részére történő magánértékesítés nem minősül a vitatott szanálási program elfogadása alternatívájának. Az első fokon benyújtott keresetlevélben említett ajánlatok ugyanis alkalmasak voltak annak bizonyítására, hogy a Banco Popular esetleges megvásárlása iránt valódi érdeklődés állt fenn, ellentétben azzal, amit a Törvényszék megállapított. Ezenkívül a magánértékesítés nem 2017. május 29-én, hanem 2017. június 6-án hiúsult meg, miután az ESZT megkövetelte az érdekeltektől, hogy hat órán belül nyújtsanak be ajánlatokat.

205 Ötödször, a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 229. pontjában megállapította, hogy az állami támogatások és az Alap felhasználása ellentétes a szanálás célkitűzéseivel, és hogy az ESZT nem kötelezheti a tagállamot arra, hogy támogatást nyújtson valamely szervezetnek. E támogatásokat ugyanis kifejezetten előírja az ESZM-rendelet 18. cikke (4) bekezdése első albekezdése d) pontjának iii. alpontja, (6) bekezdésének c) pontja, valamint 19. cikkének (1) és (3) bekezdése. Ráadásul, noha az ESZT nem kötelezheti a tagállamokat arra, hogy támogatást nyújtsanak valamely szervezetnek, e rendelet (52) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy lehetősége lett volna arra, hogy támogatást javasoljon, vagy hogy ösztönözze az Alap felhasználását, amelyet bármely más megoldással együtt is meg lehetett volna tenni.

206 A Bizottság, az ESZT, a Spanyol Királyság és a Banco Santander azt állítja, hogy ez az érvelés elfogadhatatlan, mivel a fellebbezők az elsőfokú eljárásban felhozott jogalapok és érvek megismétlésére vagy szó szerinti átvételére szorítkoznak, annak kifejtése nélkül, hogy a Törvényszék mennyiben alkalmazta tévesen a jogot.

207 Az ügy érdemét illetően lényegében úgy vélik, hogy az első jogalap második részének alátámasztására felhozott érvek nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 182–229. pontjában tévesen alkalmazta volna a jogot a fellebbezők által hivatkozott öt alternatív intézkedés vizsgálata során.

2. A Bíróság álláspontja

208 Az első jogalap második részében a fellebbezők lényegében arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék megsértette az indokolási kötelezettségét és/vagy elferdítette a bizonyítékokat, amikor a megtámadott ítélet 179–229. pontjában elutasította azon érvelésüket, amely szerint az ESZT megsértette az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontját.

209 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Törvényszék előtt a fellebbezők azt állították, hogy – ellentétben azzal, amit az ESZT a vitatott szanálási programban megállapított – legalább hat életképes intézkedés létezett, amelyek a szanálási intézkedés alternatíváját jelentik. Az első jogalap második részének alátámasztása érdekében hivatkozott öt kifogással a fellebbezők a Törvényszék ezen intézkedések közül ötre – azaz először is a további sürgős likviditási támogatásra, másodszor a tőkeemelésre, harmadszor az eszközök elkülönítésére, negyedszer a harmadik személy részére történő magánértékesítésre, ötödször pedig az Alap általi finanszírozásra vagy állami támogatás nyújtására – vonatkozó értékeléseit vitatják.

210 Márpedig az első jogalap második részének alátámasztására felhozott első, második, harmadik és negyedik kifogást illetően meg kell állapítani, hogy a jelen ítélet 199., 200. és 204. pontjában összefoglalt érveléssel a fellebbezők nem fejtik ki, hogy a megtámadott ítélet 182–184., 194.,

223. és 224. pontjában szereplő indokolás miért nem teszi lehetővé a Törvényszék érvelésének megértését, hanem valójában ezen érvelés megalapozottságát vitatják, és ennélfogva arra kérik a Bíróságot, hogy vizsgálja felül a Törvényszék előtt már hivatkozott ténybeli elemeket.

211 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdéséből és az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből kitűnik, hogy a fellebbezés csak jogkérdésekre terjed ki, és ezért kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel a releváns tények és a bizonyítékok megállapítására és értékelésére. A tények és bizonyítékok értékelése – azok elferdítésének esetét kivéve – nem minősül jogkérdésnek, amelyet mint ilyet fellebbezés keretében a Bíróságnak kell felülvizsgálnia (2022. január 25-i Bizottság kontra European Food és társai ítélet, C-638/19 P, EU:C:2022:50, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

212 Amennyiben a fellebbezők elferdítésre hivatkoznak, meg kell állapítani, hogy a jelen ítélet 201. és 202. pontjában összefoglalt érvekkel csak a megtámadott ítélet 200–203. és 208. pontjában szereplő megállapítások tekintetében fogalmaznak meg ilyen kifogást. Mindazonáltal az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az elferdítésre hivatkozó fellebbezőnek az EUMSZ 256. cikk, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdése és az eljárási szabályzat 168. cikke (1) bekezdésének d) pontja alapján pontosan meg kell jelölnie azokat a bizonyítékokat, amelyeket a Törvényszék elferdített, és bizonyítania kell azon vizsgálat során elkövetett hibákat, amelyek a Törvényszéket álláspontja szerint erre vezették. Egyébiránt az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése (lásd ebben az értelemben: 2022. november 10-i Bizottság kontra Valencia Club de Fútbol ítélet, C-211/20 P, EU:C:2022:862, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

213 Márpedig meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet 200–203. és 208. pontját illetően a fellebbezők – utalva a fellebbezéshez csatolt számos dokumentumra – pusztán elferdítésre hivatkoznak, anélkül hogy megjelölnék azokat az elemzési hibákat, amelyeket a Törvényszék az értékelése során követett el. Ezenkívül az ezen ítélet 200–203. pontjában hivatkozott dokumentumok részleteit illetően meg kell állapítani, hogy azok egyáltalán nem utalnak nyilvánvaló elferdítésre, éppen ellenkezőleg, megerősítik a Törvényszéknek az érintett bankok határozott kötelezettségvállalásának hiányára vonatkozó értékelését. Úgy tűnik tehát, hogy a fellebbezők lényegében a tények és a bizonyítékok Bíróság általi újbóli értékelését kívánják elérni. Ezeket az érveket ezért mint elfogadhatatlanokat el kell utasítani.

214 Egyébiránt, ami a jelen ítélet 203. pontjában összefoglalt érvelést illeti, a megtámadott ítélet 211. pontjával szemben megfogalmazott kifogás e pont nyilvánvalóan téves értelmezéséből ered. Ebből ugyanis kitűnik, hogy a Törvényszék ott megjelölte azokat az okokat, amelyek miatt úgy ítélte meg, hogy az ezen újságcikkekben említett eszközök értékesítése szerinte nem alkalmas a Banco Popular fizetésképtelenségének megakadályozására, anélkül azonban, hogy kimondta volna, hogy főszabály szerint újságcikkek nem vehetők figyelembe bizonyítékként.

215 Ami a megtámadott ítélet 229. pontja ellen irányuló ötödik kifogást illeti, a fellebbezők egyrészt azt állítják, hogy az Alap általi finanszírozás az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontja értelmében vett alternatív intézkedésnek minősült volna. Mindazonáltal a Törvényszék nem ezen ítélet 229. pontjában, hanem annak 227. pontjában utasította el ezt az érvelést, azon – a fellebbezők által fellebbezésükben nem kifogásolt – okból, hogy e rendelet 76. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében az ESZT csak szanálási intézkedés keretében veheti igénybe az Alap általi finanszírozást. Ezt az értelmezést megerősíti az említett rendelet 18. cikke (6) bekezdésének c) pontja és 19. cikkének (3) bekezdése, amelyek

meghatározzák az Alap szanálási programban való igénybevételére irányadó feltételeket, és ennélfogva feltételezik, hogy a 18. cikk (1) bekezdése első albekezdésének b) pontjában előírt feltétel teljesül. Ennélfogva az Alap általi finanszírozás nem tekinthető a szanálás alternatívájának az említett rendelkezés értelmében. E megfontolások nem tartalmaznak téves jogalkalmazást.

216 Másrészt a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy az ESZT „javasolhatta” volna a Spanyol Királyságnak, hogy nyújtson állami támogatást a Banco Popularnak. Márpedig az ilyen érvelés nem kérdőjelezi meg a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 228. pontjában szereplő azon értékelését, amely szerint sem az ESZT, sem a Bizottság nem kötelezhet egy tagállamot arra, hogy támogatást nyújtson valamely szervezetnek.

217 Ezenkívül, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 229. pontjában lényegében helyesen mondta ki, annak megállapítása – amint azt a fellebbezők állítják –, hogy valamely állami támogatás nyújtása az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontja értelmében vett „alternatív megoldásnak” minősülhet, ellentétes lenne a szanálásnak az e rendelet 14. cikke (2) bekezdésének c) pontjában említett céljával, amely kimondja, hogy az állami forrásokat védeni kell a rendkívüli állami pénzügyi támogatásra való támaszkodás minimalizálása révén. Az ilyen „megoldás” összeegyeztethetetlen lenne azzal a körülménnyel is, hogy az említett rendelet 18. cikke (4) bekezdése első albekezdésének d) pontja értelmében a rendkívüli állami pénzügyi támogatás nyújtása főszabály szerint azzal a következménnyel jár, hogy úgy kell tekinteni, hogy az érintett szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik.

218 Így az első jogalap második részének ötödik kifogását mint megalapozatlant el kell utasítani.

219 Ebből következik, hogy az első jogalap második része részben elfogadhatatlan, részben pedig megalapozatlan.

E. Az első jogalapnak az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése c) pontjának megsértésére alapított, harmadik részéről

220 Az első jogalap harmadik részében a fellebbezők az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése c) pontjának megsértésére hivatkoznak. E jogalap három kifogásra oszlik.

1. A felek érvei

221 Először is a fellebbezők azt állítják, hogy ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 243–245. és 247. pontjában megállapított, a részvényesek és hitelezők érdekeit mérlegelni kell a közérdekkel szemben a szanálás költségeinek minimalizálása és – az ESZM-rendelet 14. cikke (2) bekezdésének második albekezdése értelmében – az „értékek megsemmisítésének” elkerülése érdekében, amikor a megsemmisítésre nincs szükség. Úgy vélik, hogy ez az arányossági követelmény mind az ESZM-rendelet rendelkezéseiből, vagyis e rendeletnek – a rendelet a (45) és (46) preambulumbekezdése fényében olvasott 18. cikkének (5) bekezdésével, 6. cikke (3) bekezdésének b) pontjával, 14. cikkével és 15. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének c) pontjából, mind a Charta 17. és 52. cikkéből, valamint az EJEE első kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikkéből következik.

222 A fellebbezők szerint az ily módon megkövetelt mérlegelést nemcsak a felszámolási forgatókönyvre, hanem más megoldásokra vonatkozóan is el kell végezni. Márpedig a Törvényszék figyelmen kívül hagyta e követelményeket, amikor úgy ítélte meg, hogy a Banco Popular értékesítése volt a legjobb megoldás, anélkül hogy másokat vizsgált volna.

223 Másodszor, a fellebbezők úgy vélik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 253. és 254. pontjában tévesen állapította meg, hogy a Banco Populart nem érte hátrányos megkülönböztetés azon olasz hitelintézetekhez képest, amelyek tekintetében egyrészt a Bizottság jóváhagyta az állami támogatás nyújtását, másrészt pedig az ESZT megtagadta szanálási program elfogadását. Ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 253. és 254. pontjában megállapított, az ilyen támogatás nyújtása releváns az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése c) pontjának alkalmazása szempontjából. Ezen túlmenően az eltérő bánásmód nem indokolható azzal, hogy a Banco Populartól eltérően ezek az intézmények nem láttak el kritikus funkciókat.

224 Harmadszor, a megtámadott ítélet 261. pontjában a Törvényszék tévesen utasította el elkésettként és elfogadhatatlanként a fellebbezőknek az értékesítési eljárás aránytalanságára vonatkozó érvelését. Az elsőfokú eljárásban adott válaszukban ugyanis ezen érv előterjesztését azzal indokolták, hogy az eljárást megindító keresetlevél benyújtását követően új dokumentációt tettek közzé az eljárásról.

225 A Bizottság, a CRU és a Banco Santander azt állítja, hogy az első jogalap harmadik része elfogadhatatlan, mivel a fellebbezők csupán megismétlik vagy szó szerint átveszik a Törvényszék előtt már előadott jogalapokat és érveket. E harmadik rész mindenképpen megalapozatlan.

226 A Spanyol Királyság azt állítja, hogy ez a rész megalapozatlan.

2. A Bíróság álláspontja

227 Az első jogalap harmadik részének elfogadhatóságát illetően a Bizottság, az ESZT és a Banco Santander tévesen állítja, hogy a fellebbezők a Törvényszék előtt már felhozott érvek megismétlésére szorítkoznak. E rész három kifogásával ugyanis a fellebbezők többek között az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése c) pontja, valamint az arányosság elve Törvényszék általi értelmezésének és alkalmazásának megalapozottságát vitatják, megjelölve a megtámadott ítélet kifogásolt pontjait, valamint azokat az érveket, amelyekre a fellebbezők támaszkodnak.

228 Az ügy érdemét illetően a fellebbezők elsősorban a megtámadott ítélet 243–245. és 247. pontját kifogásolják. Lényegében azt állítják, hogy az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdése c) pontjának alkalmazása során az ESZT köteles mérlegelni a részvényesek és hitelezők érdekeit a közérdekkel szemben annak érdekében, hogy minimálisra csökkentse a szanálás költségét, és elkerülje az értékek szükségtelen megsemmisítését. A fellebbezők szerint az ily módon megkövetelt mérlegelést nemcsak a felszámolási forgatókönyvre, hanem más megoldásokra vonatkozóan is el kell végezni.

229 Ez az érvelés nem lehet eredményes.

230 Az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének c) pontja úgy rendelkezik, hogy a szanálási intézkedésre közérdekből kell, hogy szükség legyen, ami e cikk (5) bekezdésének megfelelően akkor áll fenn, ha ez az intézkedés az e rendelet 14. cikkében említett egy vagy több

szanálási cél arányos eszközökkel történő eléréséhez szükséges. E 18. cikk (1) bekezdése első albekezdése c) pontjának szövegéből egyértelműen következik, hogy nem szükséges figyelembe venni az érintett szervezet szanálásának és felszámolásának alternatíváit, amit megerősít az a szövegkörnyezet, amelybe ez utóbbi rendelkezés illeszkedik.

231 Amint ugyanis arra a jelen ítélet 187. pontja emlékeztet, az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a)–c) pontja a szanálási program elfogadását három együttes feltételtől teszi függővé, amelyek közül az utolsó a szanálási intézkedés közérdekből való szükségességére vonatkozik, míg a második éppen a szanálás és a felszámolás alternatíváinak hiányára vonatkozik. Így a rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontjában előírt második feltétel vizsgálatának keretében kell megnézni, hogy léteznek-e a szanálásnak és a felszámolásnak alternatívái.

232 Ami a részvényesek és hitelezők érdekeinek figyelembevételét illeti, bár a közérdekkel kapcsolatos harmadik feltétel vizsgálatának az említett rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének c) pontja és (5) bekezdése értelmében figyelembe kell vennie az e rendelet 14. cikke (2) bekezdésének első albekezdésében említett szanálási célokat, meg kell állapítani, hogy a részvényesek és hitelezők érdekeinek védelme nem szerepel sem e célok között, ahogyan a szanálás költségeinek korlátozása vagy az értékek megsemmisítésének megelőzése sem. Ugyanis, noha e rendelkezés második albekezdésének megfelelően az ESZT-nek, a Tanácsnak, a Bizottságnak és adott esetben a nemzeti szanálási hatóságoknak törekedniük kell arra, hogy e két utóbbi szempontot figyelembe vegyék az ugyanezen rendelet 14. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében említett szanálási célok megvalósítása során, e szervezeteket nem terheli ilyen gondossági kötelezettség a részvényesek és hitelezők érdekeinek védelme tekintetében.

233 Ezenkívül a Törvényszék a megtámadott ítélet 246. pontjában helyesen hangsúlyozta, hogy az ESZM-rendelet 14. cikke (2) bekezdésének második albekezdése értelmében vett „értékek megsemmisítése” nemcsak a szervezet részvényeseinek és tőkeinstrumentumai tulajdonosainak, hanem a betéteseinek, alkalmazottainak és egyéb hitelezőinek a vagyoni érdekeire is vonatkozik. Közelebbről, magából a második albekezdés szövegéből kitűnik, hogy az ESZT-nek és a Bizottságnak csak törekednie kell arra, hogy minimálisra csökkentse a szanálás költségét, és elkerülje az értékek megsemmisítését, kivéve ha az a szanálási célok eléréséhez szükséges.

234 E körülmények között a Törvényszék – anélkül, hogy tévesen alkalmazta volna a jogot – a megtámadott ítélet 243. pontjában kimondta, hogy az e rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének c) pontjában előírt szanálási feltétel alkalmazása nem követeli meg az érintett szervezet szanálásához fűződő közérdeknek a részvényesek és hitelezők jogaival szembeni kifejezett mérlegelését.

235 Ellentétben azzal, amit a fellebbezők állítanak, sem az ESZM-rendeletnek a jelen ítélet 221. pontjában említett rendelkezéseiben rögzített arányosság elve, sem pedig a Charta 17. cikke és 52. cikkének (1) bekezdése alapján nem szükséges kizárólag a részvényesek és a hitelezők magánérdekeit figyelembe venni.

236 Ami ugyanis az arányosság elvének tiszteletben tartását illeti, a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy valamely közérdekű célt nem lehet annak figyelembevétele nélkül megvalósítani, hogy azt össze kell egyeztetni az intézkedéssel érintett alapvető jogokkal, mivel el kell végezni egyrészről a közérdekű cél, másrészről pedig a szóban forgó jogok közötti kiegyensúlyozott mérlegelést (lásd ebben az értelemben: 2022. december 8-i Orde van Vlaamse Balies és társai ítélet, C-694/20, EU:C:2022:963, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési

gyakorlat; 2023. március 23-i Generalstaatsanwaltschaft Bamberg [A *ne bis idem* elve alóli kivétel] ítélet, C-365/21, EU:C:2023:236, 59. pont). Márpedig, amint az a jelen ítélet 233. pontjában megállapításra került, a szanálás során nem kizárólag a részvényesek és a hitelezők jogait kell figyelembe venni.

237 Ennélfogva az első jogalap harmadik részének alátámasztására felhozott első kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

238 Ami a második, a Banco Popular azon olasz hitelintézetekkel szembeni állítólagos hátrányos megkülönböztetésére alapított kifogást illeti, amelyek annak ellenére részesültek állami támogatásban, hogy nem láttak el kritikus funkciókat, egyrészt a jelen ítélet 230. és 231. pontjában szereplő megfontolásokból kitűnik, hogy az esetleges alternatív megoldások létezése nem releváns az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének c) pontjában előírt feltétel értékelése szempontjából, hanem e 18. cikk (1) bekezdése első albekezdése b) pontjának hatálya alá tartozik. Így a Törvényszék a megtámadott ítélet 253. pontjában helyesen állapította meg, hogy az alternatív megoldásokkal kapcsolatos állítások semmilyen kapcsolatban nem állnak a közérdek kritériumának tiszteletben tartásával.

239 Másrészt, amennyiben a fellebbezők azt állítják, hogy a Banco Popular olasz hitelintézetekhez viszonyított hátrányos megkülönböztetése nem igazolható azzal, hogy e hitelintézetek nem láttak el kritikus funkciókat, érvelésük a megtámadott ítélet 254. pontjának nyilvánvalóan téves értelmezésén alapul. Az e pontban szereplő információk szerint ugyanis az ESZT nem csupán az említett hitelintézetek kritikus funkcióinak hiányára hivatkozott, hanem arra a megfontolásra is, hogy felszámolásuk nem gyakorolna jelentős hátrányos hatásokat a pénzügyi stabilitásra. Úgy tűnik tehát, hogy az ESZT éppen az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének c) pontjában és (5) bekezdésében előírt kritériumra támaszkodott, amely igazolhatja az eltérő bánásmódot.

240 Harmadik kifogásukban a fellebbezők azt állítják, hogy ezen ítélet 261. pontjában a Törvényszék tévesen utasította el elkésettként az értékesítési eljárás aránytalan jellegére alapított érvüket, holott az elsőfokú eljárásban adott válaszukban az előterjesztését az ezen eljárásra vonatkozó új dokumentáció közzétételével igazolták.

241 E tekintetben kétségtelen, hogy e válasz 1., 47. és 48. pontjának együttes olvasatából kitűnik, hogy a fellebbezőknek az értékesítési eljárás szabálytalanságára alapított érvelése részben olyan dokumentumokon alapult, amelyek a kereset első fokon történő benyújtásakor nem álltak rendelkezésre.

242 Mindazonáltal e körülmény önmagában nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 261. pontjában tévesen állapította meg, hogy a fellebbezők nem bizonyították, hogy az eljárást megindító keresetlevelükben miért nem vitatták az értékesítési eljárás szabályszerűségét.

243 Ugyanis, mivel az említett érvelés az e keresetlevél benyújtásakor rendelkezésre álló dokumentumokon is alapult, a fellebbezőknek kellett volna bizonyítaniuk, hogy az a tény, hogy a későbbiekben közzétett dokumentumok nem álltak a rendelkezésükre, miért akadályozta őket abban, hogy az említett szabályszerűséget ezen időponttól kezdve vitassák, akár úgy is, hogy ezt az érvelést később e dokumentumok segítségével kiegészítik.

244 Márpedig meg kell állapítani, hogy a fellebbezők a jelen fellebbezés szakaszában sem terjesztenek elő ilyen bizonyítékot.

245 Ebből következik, hogy az első jogalap harmadik részének harmadik kifogását mint megalapozatlant el kell utasítani, és ennélfogva ezt a részt teljes egészében el kell utasítani.

F. A második jogalapnak az ESZM-rendelet 20. cikkének megsértésére alapított, első, második, harmadik és negyedik részéről

246 A második jogalap első négy részében a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot az ESZM-rendelet 1. és 2. értékeléssel kapcsolatos 20. cikkének értelmezése és alkalmazása során.

247 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az ESZM-rendelet 20. cikkének (1) bekezdése értelmében – a szanálási intézkedések meghozatalát vagy a releváns tőkeinstrumentumok leírására, illetve átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlását megelőzően – a Testület gondoskodik arról, hogy az érintett szervezet eszközeinek és kötelezettségeinek méltányos, prudens és reális értékelését független személy végezze.

248 Ezen értékelést illetően e 20. cikk (2), (3), (10) és (11) bekezdése különbséget tesz a végleges értékelések – azaz az e cikk (1) és (4)–(9) bekezdésében rögzített valamennyi követelménynek megfelelő értékelések – és az e követelmények mindegyikének meg nem felelő ideiglenes értékelések között. Mindemellett az ESZM-rendelet 20. cikkének (13) bekezdése értelmében az e rendelet 20. cikkének (10) és (11) bekezdésével összhangban végzett ideiglenes értékelés érvényes alapnak minősül a Testület számára ahhoz, hogy döntést hozzon a szanálási intézkedésekről vagy a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlásáról.

249 A jelen ügyben az 1. és a 2. értékelést ideiglenes értékelésként fogadták el. Az ESZT által e rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontja alapján 2017. június 5-én elfogadott 1. értékelés célja az volt, hogy e szervezet rendelkezésére bocsássa azokat az információkat, amelyek lehetővé teszik annak megállapítását, hogy teljesülnek-e a szanálási eljárás megindításának az említett rendelet 18. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében előírt feltételei.

250 2017. június 6-án a Deloitte benyújtotta az ESZT-nek a 2. értékelést. Az értékelés célja az említett rendelet 20. cikkének (4) bekezdésében, (5) bekezdésének f) pontjában és (9) bekezdésében előírt értékelések elvégzése volt.

251 Ugyanezen a napon az EKB az ESZT-tel folytatott konzultációt követően az említett rendelet 18. cikke (1) bekezdése első albekezdésének megfelelően értékelést végzett a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínű fizetésképtelenné válására vonatkozó első szanálási feltételről.

252 A második jogalap első, második és harmadik részében a fellebbezők lényegében arra hivatkoznak, hogy az 1. és a 2. értékelés nem felel meg az ESZM-rendelet 20. cikkének (1), (4), (5), (7) és (9) bekezdésében előírt követelményeknek, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítéletben megállapított. E jogalapnak az e rendelet 20. cikke (10) és (11) bekezdésének megsértésére alapított, negyedik részében a fellebbezők lényegében azt állítják, hogy az ideiglenes értékelések csak akkor minősülhetnek érvényes alapnak egy szanálási intézkedés elfogadásához, ha azokat utólagos végleges értékelés követi.

1. A második jogalap első részéről

253 A második jogalap első részében a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék megállapításával ellentétben az 1. és a 2. értékelés nem felelt meg az ESZM-rendelet 20. cikkének (1) és (4) bekezdésében foglalt követelményeknek.

a) A felek érvei

254 Az első kifogás keretében a fellebbezők azt állítják, hogy az 1. és 2. értékelésben kifejezett fenntartásokra tekintettel, ezek az értékelések nem tekinthetők reálisnak, prudensnek és méltányosnak. Ami az 1. értékelést illeti, a Törvényszék a megtámadott ítélet 347. és 294. pontjában tévesen állapította meg, hogy az EKB-nak a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínű fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelése érvénytelenné tette ezt az értékelést. Az ESZT ugyanis nem delegálhatta volna az említett értékelést az EKB-ra. Ami a 2. értékelést illeti, a fellebbezők ellentmondásra hivatkoznak egyrészt a Törvényszéknek ezen ítélet 353. pontjában tett azon megállapítása, amely szerint az értékelésnek méltányos, prudens és reális feltételezéseken kell alapulnia, másrészt pedig az ezen ítélet 357. pontjában tett azon következtetése között, amely szerint e követelmények a Deloitte által tett kifejezett fenntartások ellenére teljesültek.

255 A második kifogás az ESZM-rendeletnek a szabályozástechnikai standardtervezet 8. cikkében szereplő pontosításokkal összefüggésben értelmezett 20. cikke (1) és (4) bekezdésének megsértésén alapul. Ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 359. és 360. pontjában megállapított, az ESZM-rendelet e rendelkezéseiből az következik, hogy az értékelésnek még az ideiglenes értékelések esetében is ki kell terjednie az érintett szervezet valamennyi eszközére és forrására.

256 Harmadik kifogásukban a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék ezen ítélet 392. pontjában tévesen állapította meg, hogy bizonyos eszközöknek a 2. értékelésben való értékelése nem minősül az e rendelet 20. cikkének (1) bekezdésével ellentétes alulértékelésnek. Az említett ítélet 370. és 371. pontjában említett kölcsönöket és követeléseket illetően a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a szabályozástechnikai standardtervezet 8. cikke kizárólag azokra az eszközökre vonatkozik, amelyekre az értékelés során különös figyelmet kell fordítani. Ugyanezen ítélet 378. és 379. pontját illetően a fellebbezők azt állítják, hogy az adókövetelések értéke közötti – egyrészt a 2. értékelésben, másrészt pedig a Banco Santander szanálást követő számításaiban elfogadott – különbség nem igazolható a negatív adóalapokkal. A megtámadott ítélet 386. és 387. pontjában a Törvényszék tévesen vélte úgy, hogy indokolt volt nulla értéket megállapítani a cégérték tekintetében, annak ellenére, hogy a Banco Popular 2018. október 4-ig a Banco Santandertől elkülönülő szervezetként folytatta tevékenységeit. Ezenkívül a Banco Popular gyenge teljesítményének az immateriális eszközök értékére gyakorolt hatását illetően a megtámadott ítélet indokolása pusztán spekulatív jellegű.

257 Negyedik kifogásukkal a fellebbezők azt állítják, hogy a Deloitte által a 2. értékelésben elfogadott értékek széles tartománya méltánytalan, igazságtalan és irreális. E tekintetben a Törvényszék a megtámadott ítélet 396. pontjában tévesen állapította meg, hogy a fellebbezők anélkül vitatták e tartomány hitelességét, hogy bármilyen konkrét érvet hozott volna fel. Ezenkívül, bár a szabályozástechnikai standardtervezet 2. cikkének (3) bekezdése lehetővé teszi az értékelés értéktartományok formájában történő bemutatását, a Deloitte értékeinek széles tartománya nem felelhet meg a prudens, méltányos és reális értékelés kritériumának.

258 Ötödik kifogásukkal a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a megtámadott ítélet 404–409. pontjában a Törvényszék tévesen utasította el a nettó eszközértéknek az 1. és 2. értékelésben szereplő kiszámítását, valamint az EKB-nak a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínű fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelését megkérdőjelező érveiket. Mivel e két értékelés elvégezte a Banco Popular értékének becslését, azok a célkitűzéseik és a jogalapjuk közötti különbségtől függetlenül összehasonlíthatók. Ezenkívül a fellebbezők első kifogása keretében hivatkozott, a jelen ítélet 254. pontjában összefoglalt okok miatt a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy az EKB ezen értékelése érvénytelenné tette az 1. értékelést. Ami a 2. értékelés és az EKB említett értékelése közötti ellentmondásokat illeti, nincs jelentősége annak, hogy gazdasági vagy számviteli értéket használtak-e, mivel a 2. értékelés a nemteljesítő eszközökre vonatkozó olyan számításokat tartalmaz, amelyek ellentétesek az EKB-nak a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínű fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelésében szereplő számításokkal. Mindenesetre a 2. értékelésben megállapított negatív érték azt jelenti, hogy a Banco Popular fizetésképtelen volt, ami nyilvánvalóan ellentmond az EKB ezen értékelésének.

259 A Bizottság és a Banco Santander szerint a második jogalap első része elfogadhatatlan, mivel a fellebbezők a Törvényszék előtt már előadott érvek megismétlésére szorítkoznak. Ezen első rész mindenképpen megalapozatlan.

260 Az ESZT és a Spanyol Királyság azt állítja, hogy e rész megalapozatlan.

b) A Bíróság álláspontja

261 A Bizottság és a Banco Santander által hivatkozott elfogadhatatlansági kifogást illetően meg kell állapítani, hogy a második jogalap első részével a fellebbezők lényegében az ESZM-rendelet 20. cikke (1) és (4) bekezdésének Törvényszék általi értelmezését kívánják megkérdőjelezni. Ezenkívül a fellebbezés pontosan megjelöli a megtámadott ítélet kifogásolt pontjait, valamint a kifogásolásuk alapjául szolgáló érveket. Ilyen körülmények között e jogalap első részét nem lehet elfogadhatatlannak nyilvánítani.

262 Az ügy érdemét illetően a fellebbezők a második jogalap első részének alátámasztására öt kifogásra hivatkoznak.

1) Az első kifogásról

263 Első kifogásukkal a fellebbezők a megtámadott ítélet 347. és 357. pontját kifogásolják azzal az indokkal, hogy az 1. és 2. értékelésben az ellenőrzött információk megbízhatóságát és elégséges voltát, valamint a kifejtett eredmények pontosságát illetően megfogalmazott fenntartások alkalmasak arra, hogy megkérdőjelezzék ezen értékelések méltányos, prudens és reális jellegét.

264 Ami az 1. értékelést illeti, ezen ítélet 296. és 347. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék megállapította, hogy ez az érvelés hatástalan, mivel ezt az értékelést az EKB-nak a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínű fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelése érvénytelenné tette. Bár a fellebbezők azt állítják, hogy az ESZT nem „delegálhatja” ezt az értékelést az EKB-ra, figyelmen kívül hagyják, hogy – amint azt a Bíróság már kimondta – az ESZM-rendelet 18. cikke (1) bekezdésének második albekezdése elsődleges hatáskört biztosít az EKB számára ezen értékelés elvégzésére, a felügyeleti hatóságként rendelkezésére álló szakértelemre való tekintettel. Mivel e minőségében hozzáférhet az érintett szervezetre

vonatkozó prudenciális információk összességéhez, az EKB van leginkább abban a helyzetben, hogy az e rendelet 18. cikke (4) bekezdésének első albekezdésében szereplő fizetésképtelenség vagy valószínű fizetésképtelenné válás fogalommeghatározására tekintettel – amely többek között a prudenciális helyzettel kapcsolatos olyan elemekre utal, mint az engedélyezési feltételek, az eszközök összege a források összegéhez viszonyítva, vagy a jelenlegi vagy jövőbeni eladósodottság – megállapítsa, hogy teljesül-e ez a feltétel (2021. május 6-i ABLV Bank és társai kontra EKB ítélet, C-551/19 P és C-552/19 P, EU:C:2021:369, 62. pont). A jelen ügyben hozzá kell tenni, hogy az EKB-nak a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínű fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelése az 1. értékelésnél frissebb adatokon is alapult.

265 Ebből következik, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 294–296. és 347. pontjában úgy határozott, hogy az EKB-nak a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínű fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelése érvénytelenné tette az ugyanezen helyzetre vonatkozó 1. értékelést.

266 A 2. értékelést illetően meg kell állapítani, hogy a fellebbezők érvelése a megtámadott ítélet 353. pontjának nyilvánvalóan téves értelmezésén alapul. A fellebbezők állításával ellentétben a Törvényszék nem szorítkozott annak megállapítására, hogy az érintett szervezet értékelésének méltányos, prudens és reális feltételezéseken kell alapulnia, hanem hangsúlyozta, hogy az értékelőnek különböző tényezőket és körülményeket is figyelembe kell vennie. Márpedig a Törvényszéknek az ezen ítélet 356. pontjában szereplő ténybeli megállapításai szerint a 2. értékelés hipotéziseken alapult és számos tényezőt vett figyelembe, miközben becslésekre és előretekintő értékelésekre támaszkodott. Ezenkívül a Törvényszék az említett ítélet 357. pontjában helyesen mutatott rá arra, hogy az időbeli korlátokra és a rendelkezésre álló információkra is tekintettel, bizonyos bizonytalanságok és megközelítő számítások az ESZM-rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján végzett bármely ideiglenes értékelés velejárói.

267 E körülmények között meg kell állapítani, hogy ugyanezen ítélet 357. pontjában a Törvényszék helyesen állapította meg – anélkül, hogy ellentmondott volna az ítélet 353. pontjában szereplő megállapításnak –, hogy a Deloitte által megfogalmazott fenntartások nem kérdőjelezhetik meg a 2. értékelés méltányos, prudens és reális jellegét.

268 Így az első kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

2) A második kifogásról

269 A fellebbezők azt állítják, hogy ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 359. és 360. pontjában megállapított, az ESZM-rendelet 20. cikkének (1) és (4) bekezdéséből, valamint a szabályozástechnikai standardtervezet 8. cikkéből az következik, hogy még az ideiglenes értékeléseknek is tartalmazniuk kell valamennyi eszköz és kötelezettség értékelését, anélkül hogy ezen elemek közül egyesekre összpontosíthatnának.

270 E tekintetben meg kell állapítani, hogy e rendelet 20. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az eszközök és kötelezettségek értékelésének „méltányosnak, prudensnek és reálisnak” kell lennie, anélkül azonban, hogy megkövetelné az összes eszköz és kötelezettség kimerítő meghatározását. Ilyen követelmény nem következik az említett rendelet 20. cikkének (4) bekezdéséből sem, amely csupán azt mondja ki, hogy az értékelés „célja a […] szervezet eszközei és kötelezettségei értékének a megállapítása”.

271 Márpedig, amint azt az ESZM-rendelet 20. cikke (10) bekezdésének második mondata pontosítja, ha sürgős helyzetben az ideiglenes értékelésnek tartalmaznia kell az eszközök és kötelezettségek becslését, annak csak annyiban kell megfelelnie a becslés méltányos, prudens és reális jellegére vonatkozó követelménynek, amennyiben az az adott körülmények között észszerűen megvalósítható. Az összes eszköz és kötelezettség kimerítő meghatározása ugyanis lehetetlennek bizonyulhat olyan szükséghelyzetben, mint amely az ideiglenes értékelések elfogadására jellemző.

272 Hasonlóképpen, a szabályozástechnikai standardtervezet 8. cikke előírja, hogy az értékelőnek különös figyelmet kell fordítania a jelentős értékelési bizonytalansággal érintett területekre, amelyek jelentős hatással vannak a teljes értékelésre.

273 Ilyen körülmények között a Törvényszék a megtámadott ítélet 359. és 360. pontjában helyesen állapította meg, hogy a rendelkezésre álló rövid időszakot figyelembe véve a Deloitte szigorúan prioritást biztosíthatott a rendelkezésre álló információk vizsgálatának, kizárólag a Banco Popular azon eszközeinek és kötelezettségeinek kulcsfontosságú elemeire összpontosítva, amelyeknek az értékelése rendkívül bizonytalan volt.

274 Ebből következik, hogy a második kifogást el kell utasítani.

3) A harmadik kifogásról

275 Ami a harmadik kifogást illeti, emlékeztetni kell arra, hogy mivel az ESZT-nek és a Bizottságnak a szanálási program elfogadása során technikai jellegű döntéseket kell hoznia, valamint összetett előrejelzéseket és értékeléseket kell végeznie, egyértelmű mérlegelési mozgásteret kell elismerni számukra. E mérlegelési mozgástérre tekintettel az uniós bíróság által valamely szanálási program indokolásának megalapozottságára vonatkozóan végzett bírósági felülvizsgálat nem indíthatja e bíróságot arra, hogy saját értékelésével helyettesítse az EKB vagy a Bizottság értékelését, hanem annak ellenőrzésére irányul, hogy a megtámadott határozat nem alapul-e helytelen ténymegállapításokon, illetőleg hogy nem tartalmaz-e nyilvánvaló értékelési hibát, vagy pedig nem jelent-e hatáskörrel való visszaélést (lásd analógia útján: 2023. május 4-i EKB kontra Crédit lyonnais ítélet, C-389/21 P, EU:C:2023:368, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezek az elvek alkalmazandók a hitelintézet kötelezettségeinek és eszközeinek az ESZM-rendelet 20. cikkének (1), (3), (10), (11) és (13) bekezdésében előírt értékelésére, függetlenül attól, hogy azt az ESZT vagy annak kérésére független szakértő végzi-e el.

276 A megtámadott ítélet 370. és 371. pontjában említett kölcsönöket és követeléseket illetően a fellebbezők annak megállapítására szorítkoznak, hogy véleményük szerint a szabályozástechnikai standardtervezet 8. cikke kizárólag azokra az eszközökre vonatkozik, amelyekre az értékelés során különös figyelmet kell fordítani. Mindazonáltal ezen ítélet 370. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a kölcsönök és követelések az e rendelkezés hatálya alá eső azon elemek közé tartoznak, amelyek tekintetében jelentős bizonytalanság áll fenn, és amelyekre az értékelő különös figyelmet fordít. Márpedig fellebbezésükben a fellebbezők nem hoznak fel egyetlen olyan érvet sem, amely kifejezetten megkérdőjelezné ezt az értékelést, hanem lényegében azt kérik, hogy a Bíróság végezze el a tények újbóli értékelését, ami a fellebbezés keretében nem tartozik a hatáskörébe. Ez az érv ennélfogva elfogadhatatlan.

277 A megtámadott ítélet 378. és 379. pontját illetően a Törvényszék megállapította, hogy az adóköveteléseknek a Banco Santander által a Banco Popular szanálását követően elvégzett értékelése nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a Deloitte alulértékelést végzett. E tekintetben a Törvényszék többek között rámutatott arra, hogy a Banco Santander által ezen eszközöknek

adott érték többek között a Banco Santander és a Banco Popular közötti szinergiáktól függ, míg a Deloitte-nak a különböző eszközkategóriák értékét nem egy meghatározott vevő, hanem valamennyi potenciális vevő tekintetében kellett meghatároznia. Márpedig a fellebbezők vitatják e ténybeli értékelések megalapozottságát, és ennélfogva azt kérik, hogy a Bíróság végezze el a tények újbóli értékelését, így az e tekintetben előterjesztett kérelmüket elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

278 Végül ezen ítélet 386. és 387. pontjában a Törvényszék emlékeztetett a Deloitte által az immateriális javak értékelési módszerével kapcsolatban szolgáltatott magyarázatokra, megállapítva, hogy álláspontja szerint a Banco Popular gyenge teljesítménye az immateriális eszközök potenciális értékcsökkenésére utal. Fellebbezésükben a fellebbezők vitatják ezeket az értékeléseket, és – a szanálást követő tényekre támaszkodva – ez utóbbi megállapítás állítólagos spekulatív jellegére hivatkoznak. Ebből következik, hogy a fellebbezők itt is azt kérik, hogy a Bíróság újból értékelje a tényeket, ami a fellebbezés szakaszában elfogadhatatlan kérelemnek minősül.

279 Ebből következik, hogy a harmadik kifogást mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

4) A negyedik kifogásról

280 Ami a 2. értékelésben elfogadott értéktartományt illeti, a megtámadott ítélet 395–400. pontjából kitűnik, hogy a Deloitte által szolgáltatott információk szerint a különböző forgatókönyvek esetében elfogadott értékek közötti különbséget – a szabályozástechnikai standardtervezet 2. cikke (3) bekezdésének megfelelően – az ezen értékelésben alkalmazott módszer igazolta.

281 Márpedig, bár a fellebbezők fellebbezésükben azt állítják, hogy az elfogadott tartomány túl széles volt ahhoz, hogy méltányosnak, igazságosnak és reálisnak lehessen tekinteni, elismerik, hogy a választott értékelési módszer megfelelt e rendelkezésnek. Ennélfogva ismételten azt kérik, hogy a Bíróság értékelje újra a tényeket, ami a fellebbezés szakaszában elfogadhatatlan kérelemnek minősül.

282 Következésképpen a negyedik kifogás elfogadhatatlan.

5) Az ötödik kifogásról

283 Ötödik kifogásukkal a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a megtámadott ítélet 404–409. pontjában a Törvényszék tévesen utasította el azon érvelésüket, amely szerint ellentmondás áll fenn a 2. értékelésben elfogadott, 1,3 milliárd euró és mínusz 8,2 milliárd euró közötti tartományban mozgó eszközérték, és az 1. értékelés, valamint az EKB-nak a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínű fizetésképtelenné válására vonatkozó, a Banco Popular fizetőképességét megállapító értékelése között.

284 Először is lényegében azt állítják, hogy az a körülmény, hogy az ESZT és a Deloitte egyaránt elvégezte a Banco Popular értékelését, önmagában elegendő ahhoz, hogy az 1. és a 2. értékelést összehasonlíthatóvá tegye, függetlenül az azok célját és jogalapját illető különbségektől.

285 Mindazonáltal a Törvényszék a megtámadott ítélet 406. pontjában helyesen állapította meg, hogy az 1. és 2. értékelés által kitűzött eltérő célok azt vonják maguk után, hogy ezen értékeléseknek az EBH szabályozástechnikai standardtervezetében meghatározott eltérő értékelési kritériumokon

kell alapulniuk. A Törvényszék így konkrétabban emlékeztetett arra, hogy e szabályozástechnikai standardtervezetnek megfelelően az 1. értékelés elsődlegesen annak meghatározására irányult, hogy a szervezet eszközeinek összértéke meghaladja-e a kötelezettségeinek értékét, vagyis a mérleg szerinti fizetőképességének meghatározására, míg a 2. értékelésnek nem a szervezet könyv szerinti értékén, hanem gazdasági értékén kellett alapulnia.

286 E különbségekre tekintettel a Törvényszék téves jogalkalmazás nélkül elutasíthatta az ezen értékelések közötti állítólagos ellentmondásra alapított érvet.

287 Másodszor, a jelen ítélet 264. pontjában szereplő megfontolásokra tekintettel a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy az EKB-nak a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínű fizetésképtelenné válására vonatkozó értékelése érvénytelenné tette az 1. értékelést, amennyiben az ugyanezen helyzetre vonatkozott.

288 Harmadszor, ami a 2. értékelés és az EKB említett értékelése közötti állítólagos ellentmondásokat illeti, a fellebbezők nem vitatják a megtámadott ítélet 409. pontjában szereplő azon megállapítást, amely szerint a 2. értékelésnek nem a Banco Popular könyv szerinti, hanem gazdasági értékét kell figyelembe vennie, ami kizárhatja az ezen értékelésben elfogadott negatív gazdasági érték és a többek között az EKB említett értékelésében szereplő azon megállapítás közötti nyilvánvaló ellentmondás fennállását, amely szerint a Banco Popular fizetőképes volt.

289 Egyébiránt a nemteljesítő eszközök kiszámításával kapcsolatos állítólagos ellentmondások tisztázásának hiányában az ilyen ellentmondásokra alapított érv nem lehet elegendő annak bizonyításához, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot.

290 Ebből következik, hogy az ötödik kifogást, és ennélfogva a második jogalap első részének egészét mint megalapozatlant el kell utasítani.

2. A második jogalapnak az ESZM-rendelet 20. cikke (5) bekezdésének megsértésére alapított, második részéről

291 A második jogalap második részében a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék több alkalommal tévesen alkalmazta a jogot az 1. és 2. értékelésnek az ESZM-rendelet 20. cikke (5) bekezdésével való összeegyeztethetőségének vizsgálata során.

a) A felek érvei

292 Először is a fellebbezők azzal érvelnek, hogy ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 292. és 293. pontjában megállapított, az ESZM-rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontjában előírt elemzést független személynek, nem pedig az ESZT-nek kell elvégeznie. Másodszor, a megtámadott ítélet 298. pontjában a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a fellebbezők nem hoztak fel érveket e rendelet 20. cikke (5) bekezdésének c) pontjával kapcsolatban, miközben az elsőfokú eljárásban előterjesztett válaszukban azt állították, hogy ezek az értékelések nem elemezték az utóbbi rendelkezésben foglalt célkitűzést. Harmadszor, a Törvényszék a megtámadott ítélet 299. és 301. pontjában bizonyíték vagy indokolás nélkül állapította meg, hogy a 2. értékelés magában foglalja az említett rendelet 20. cikke (5) bekezdésének b), f) és g) pontjában előírt elemzést.

293 A Banco Santander a második jogalap második részének elfogadhatatlanságára hivatkozik azzal az indokkal, hogy a fellebbezők a Törvényszék előtt már előadott érvek megismétlésére szorítkoznak. Álláspontja szerint e rész mindenképpen megalapozatlan.

294 A Bizottság, az ESZT és a Spanyol Királyság azt állítja, hogy e jogalap második része nem megalapozott.

b) A Bíróság álláspontja

1) Az elfogadhatóságról

295 A Banco Santander által hivatkozott elfogadhatatlansági kifogást illetően meg kell állapítani, hogy a második jogalap második részével a fellebbezők az ESZM-rendelet 20. cikke (5) bekezdésének Törvényszék általi értelmezését vitatják, megnevezve a megtámadott ítélet kifogásolt pontjait és a kifogásuk alapjául szolgáló érveket. Ennélfogva e jogalap második részét nem lehet teljes egészében elfogadhatatlannak nyilvánítani.

296 Mindemellett az e rész alátámasztása érdekében hivatkozott harmadik kifogást illetően a Törvényszék a vitatott szanálási program és a Deloitte jelentése alapján megállapította, hogy a Deloitte az elemzéséhez figyelembe vette az e rendelet 20. cikke (5) bekezdésének b), f) és g) pontjában előírt célokat. Bár a fellebbezők jelenleg arra hivatkoznak, hogy a 2. értékelés e célokat nem elemezte, vitatják a Törvényszék ténybeli értékelését, anélkül azonban, hogy elferdítésre hivatkoznának. Ennélfogva a második jogalap második részének harmadik kifogása elfogadhatatlan.

2) Az ügy érdeméről

297 Az első kifogást illetően emlékeztetni kell arra, hogy az ESZM-rendelet 20. cikkének (5) bekezdése meghatározza azokat a célokat, amelyeket az eszközöknek és kötelezettségeknek a 20. cikk (1) bekezdése szerinti értékelése során követni kell. Bár ez utóbbi rendelkezés értelmében ezt az értékelést minden állami hatóságtól – beleértve a Testületet, a nemzeti szanálási hatóságot és az érintett szervezetet is – független személynek kell elvégeznie, e rendelet 20. cikkének (3) bekezdése kifejezetten előírja, hogy a Testület elvégezheti az eszközök és kötelezettségek ideiglenes értékelését, amennyiben független értékelésre nincs mód.

298 Így a Törvényszék a megtámadott ítélet 292. és 293. pontjában helyesen állapította meg, hogy az ESZM-rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontjában foglalt célkitűzés elemzését nem mindig független szakértőnek kell elvégeznie.

299 Ennélfogva a második jogalap második részének első kifogása nem megalapozott.

300 A második kifogást illetően igaz, hogy a fellebbezők megalapozottan vitatják a megtámadott ítélet 298. pontjában szereplő azon megállapítás helyességét, amely szerint az ESZM-rendelet 20. cikke (5) bekezdésének c) pontjában foglalt célkitűzést illetően első fokon keresetlevelükben és válaszukban nem hoztak fel konkrét érvet. A válaszukban ugyanis valóban hivatkoztak az értékelés hiányára e cél tekintetében.

301 Mindazonáltal, amint arra a főtanácsnok az indítványának 48. pontjában rámutatott, a Törvényszék a megtámadott ítélet 302. és 303. pontjában – anélkül, hogy tévesen alkalmazta volna a jogot – megállapíthatta, hogy az 1. értékelés e rendelet 20. cikkének (10) és (11) bekezdése alapján megfelelt az ESZM-rendelet rendelkezéseinek.

302 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az említett rendelet 20. cikkének (10) bekezdése megállapítja, hogy sürgős esetben, noha bizonyos értékelési követelményeket be kell tartani, másokat csak akkor, amennyiben megvalósíthatók. Márpedig e két követelménytípus kapcsán e rendelkezés nem említi az értékelés ugyanezen rendelet 20. cikkének (5) bekezdésében említett célkitűzéseinek elemzését.

303 Ezenkívül az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdése kifejezetten előírja, hogy az olyan értékelést, amely nem felel meg az e rendelet 20. cikkének (1) és a (4)–(9) bekezdésben foglalt összes követelménynek, mindaddig ideiglenesnek kell tekinteni, ameddig egy független személy olyan értékelést nem végez, amely maradéktalanul teljesíti az e bekezdésekben meghatározott összes követelményt. Márpedig az említett rendelet 20. cikke (13) bekezdésének megfelelően az ilyen ideiglenes értékelés érvényes alapnak minősül az ESZT számára ahhoz, hogy döntést hozzon a szanálási intézkedésekről. Így az ugyanezen rendelet 20. cikke (5) bekezdésének c) pontjában foglalt célkitűzés állítólagos figyelmen kívül hagyása nem az értékelés jogellenességét, hanem csupán ideiglenes jellegét vonja maga után.

304 Ennélfogva a második jogalap második részének második kifogása hatástalan.

305 Ebből következik, hogy a második jogalap második része részben elfogadhatatlan, részben pedig megalapozatlan.

3. A második jogalapnak az ESZM-rendelet 20. cikke (7) és (9) bekezdésének megsértésére alapított, harmadik részéről

306 A második jogalap harmadik részében a fellebbezők az ESZM-rendelet 20. cikke (7) és (9) bekezdésének megsértésére hivatkoznak. E rész két kifogásra oszlik.

a) A felek érvei

307 Az első kifogás keretében a fellebbezők azt állítják, hogy a megtámadott ítélet 417. és 418. pontjában a Törvényszék megsértette az ESZM-rendelet 20. cikkének (7) bekezdését, amikor úgy ítélte meg, hogy a 2. értékelésben említett számviteli dokumentumok hiányosságai nem relevánsak, mivel azok a jelentésnek a felszámolási forgatókönyv elemzésével foglalkozó részében szerepeltek. Mindazonáltal a 2. értékelés ugyanezen rendelkezés alapján pontosan azt értékelte, hogy a befektetőket egy felszámolási forgatókönyvben jobban vagy kevésbé jól kezelték volna-e.

308 Az e rendelet 20. cikke (9) bekezdésének megsértésére alapított, második kifogásukban a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék megsértette magát e rendelkezés szövegét, amikor ezen ítélet 421–423. pontjában úgy ítélte meg, hogy a részvényesek és hitelezők különböző osztályainak felszámolási forgatókönyv keretében történő kezelésének kérdése nem a 2. értékelés, hanem a 3. értékelés körébe tartozik.

309 A Banco Santander szerint a második jogalap harmadik része elfogadhatatlan, mivel a fellebbezők a Törvényszék előtt már előadott érvek megismétlésére szorítkoznak. A második jogalap e része mindenképpen megalapozatlan.

310 A Bizottság, az ESZT és a Spanyol Királyság úgy véli, hogy e jogalap harmadik része megalapozatlan.

b) A Bíróság álláspontja

311 Az elfogadhatatlansági kifogást illetően meg kell állapítani, hogy a második jogalap harmadik részében a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 417. és 418. pontjában, valamint 421–423. pontjában tévesen utasított el több olyan kifogást, amelyek megkérdőjelezték a 2. értékelésnek az ESZM-rendelet 20. cikke (7) és (9) bekezdésével való összeegyeztethetőségét.

312 Így a Banco Santander állításával ellentétben a fellebbezők nem szorítkoznak az első fokon előadott érveik megismétlésére, így ezek az érvek elfogadhatók.

313 Mindemellett a második jogalap harmadik részét mint hatástalant el kell utasítani.

314 E rész első kifogását illetően, amely az ESZM-rendelet 20. cikke (7) bekezdésének megsértésén alapul, meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet kifogásolt pontjai a Törvényszéknek a fellebbezők azon érveléséhez kapcsolódó vizsgálatába illeszkednek, amely szerint a 2. értékelést a Banco Popular csoportot alkotó egyes szervezetek pénzügyi helyzetére vonatkozó naprakész mérleggel és pénzügyi helyzetükről szóló jelentéssel kell kiegészíteni.

315 Márpedig ezen érvelés elutasításakor a Törvényszék a megtámadott ítélet 416–419. pontjában csak a teljesség kedvéért támaszkodott az elé terjesztett dokumentumok relevanciájának hiányára. Ezen ítélet 415. pontjában ugyanis a Törvényszék már megállapította, hogy ilyen követelmény nem következik e rendelet 20. cikkének (7) bekezdéséből. Ezenkívül ugyanezen ítélet 414. pontjában emlékeztetett arra, hogy az említett rendelet 20. cikkének (10) bekezdése értelmében a 2. értékeléshez hasonló ideiglenes értékelésnek csak annyiban kell tiszteletben tartania az ugyanezen rendelet 20. cikkének (7) és (9) bekezdésében foglalt követelményeket, amennyiben az az adott körülmények között észszerűen megvalósítható.

316 Ezek a megfontolások, amelyeket a fellebbezők a fellebbezés keretében nem vitatnak, a jogilag megkövetelt módon alátámasztják az ESZM-rendelet 20. cikke (7) bekezdésének megsértésére alapított érvük elutasítását.

317 Ami a második jogalap harmadik részének az ESZM-rendelet 20. cikke (9) bekezdésének megsértésére alapított, második kifogását illeti, a fellebbezők a megtámadott ítélet 421–423. pontjának kifogásolására szorítkoznak, amennyiben a Törvényszék e pontokban úgy ítélte meg, hogy a részvényesek és hitelezők különböző osztályainak felszámolási forgatókönyv keretében történő kezelésének kérdése nem a 2. értékelés, hanem a 3. értékelés körébe tartozik.

318 Mindazonáltal ezen ítélet 420., 421. és 423. pontjából végül is kitűnik, hogy az ESZM-rendelet 20. cikke (9) bekezdésének megsértésére alapított érvük elutasítása érdekében a Törvényszék arra a megállapításra is támaszkodott, hogy a 2. értékelés tiszteletben tartotta az e rendelkezésből eredő

követelményeket, amennyiben az – e rendelet 20. cikkének (10) bekezdésének megfelelően – az adott körülményekre tekintettel észszerűen megvalósítható volt. Márpedig a fellebbezők nem vitatják ezt a megállapítást, így a második kifogás szintén hatástalan.

319 Következésképpen a második jogalap harmadik részét el kell utasítani.

4. A második jogalapnak az ESZM-rendelet 20. cikke (10) és (11) bekezdésének megsértésére alapított, negyedik részéről

a) A felek érvei

320 A második jogalap negyedik részében a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék megsértette az ESZM-rendelet 20. cikkének (10) és (11) bekezdését, amennyiben a megtámadott ítélet 277–284. pontjában úgy vélte, hogy az utólagos, végleges értékelés elfogadásának hiánya nem érinthette a vitatott szanálási program érvényességét.

321 E rendelet 20. cikkének (13) bekezdése értelmében ugyanis az ideiglenes értékelést e cikk (10) és (11) bekezdésével összhangban kell elvégezni annak érdekében, hogy érvényes alapnak minősüljön – mégpedig a szanálás előtt – a szanálási intézkedésekről szóló döntéshez. Márpedig az említett rendelet 20. cikkének (11) bekezdéséből az következik, hogy az ideiglenes értékelést utólagos, végleges értékelésnek kell követnie. Ellenkező esetben a végleges értékelések elvégzésére vonatkozó kötelezettség nem bírna jelentőséggel.

322 Egyébiránt, bár az ESZM-rendelet 20. cikkének (10) bekezdése értelmében az e cikk (1), (7) és (9) bekezdésében meghatározott követelményeket csak az adott körülményekre tekintettel észszerűen megvalósítható mértékben kellett teljesíteni, e rendelkezés nem mentesíti kifejezetten az ESZT-et az alól, hogy megfeleljen az e rendelet 20. cikkének (5) bekezdéséből eredő követelményeknek. Ebben az összefüggésben a fellebbezők hozzáteszik, hogy a megtámadott ítélet 283. és 284. pontjában a Törvényszék tévesen utasította el azon állításukat, amely szerint a végleges értékelések elfogadásának megtagadása megerősíti ezen értékelések ideiglenes változatainak pontatlanságát.

323 A Bizottság, az ESZT, a Spanyol Királyság és a Banco Santander vitatja ezen érvelés megalapozottságát.

b) A Bíróság álláspontja

324 A második jogalap negyedik részében a fellebbezők a megtámadott ítélet 277–284. pontját azzal az indokkal kifogásolják, hogy véleményük szerint az ideiglenes értékelés csak akkor minősülhet érvényes alapnak a szanálási intézkedésekről szóló döntéshez, ha azt utólagos, végleges értékelés követi.

325 E tekintetben kétségtelenül igaz, hogy az ESZM-rendelet 20. cikkének (13) bekezdése „[e cikk] (10) és (11) bekezdés[ével] összehangban” végzett ideiglenes értékelésekre vonatkozik, ami arra utal, hogy az ideiglenes értékelésnek meg kell felelnie az említett cikk (10) és (11) bekezdésében előírt feltételeknek ahhoz, hogy a szanálási intézkedés elfogadásához érvényes alapnak minősüljön. Mindazonáltal e rendelet 20. cikkének (11) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az olyan értékelést, amely nem felel meg az e 20. cikk (1) és a (4)–(9) bekezdésében foglalt összes követelménynek, mindaddig ideiglenesnek kell tekinteni, „ameddig […] egy független személy

[…] utólagos, végleges értékelést a lehető leghamarabb [nem végez]”. Magából e kifejezésből, különösen az „ameddig” kötőszóból az következik, hogy az utólagos, végleges értékelés elvégzése nem feltétele annak, hogy egy értékelést ideiglenesnek lehessen tekinteni.

326 A fellebbezők tévesen hivatkoznak arra, hogy ez az értelmezés megfoszthatja hatékony érvényesülésétől az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdésében előírt utólagos, végleges értékelést. E rendelkezés értelmében ugyanis a rendelkezés célja egyrészt annak biztosítása, hogy az érintett szervezet által elszenvedett bármely veszteséget a számviteli könyveiben teljes mértékig nyilvántartsák, másrészt pedig információ nyújtása az arra vonatkozó döntéshez, hogy az ezen rendelet 20. cikkének (12) bekezdése alapján sor kerüljön-e a hitelezők követeléseinek visszaírására vagy a kifizetett ellentételezés értékének növelésére.

327 Ezenkívül, mivel az utólagos, végleges értékelésre e célra tekintettel szükségszerűen a szanálási program jóváhagyását követően kerül sor, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi aktus jogszerűségét az aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi elemek függvényében kell elbírálni (2015. szeptember 3-i Inuit Tapiriit Kanatami és társai kontra Bizottság ítélet, C-398/13 P, EU:C:2015:535, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

328 Következésképpen a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 277–284. pontjában megállapította, hogy az utólagos, végleges értékelés elfogadásának hiánya nem érinthette a vitatott szanálási program érvényességét.

329 Azon állítást illetően, amely szerint az utólagos, végleges értékelés elfogadásának megtagadása megerősíti az ideiglenes változatok pontatlanságát, a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy ez az állítás pusztán spekulatív jellegű, és semmi esetre sem az utólagos, végleges értékelés hiányát kérdőjelezi meg, hanem a 2. értékelést.

330 Egyébiránt, bár a fellebbezők megjegyzik, hogy az ESZM-rendelet 20. cikkének (10) bekezdése nem vonatkozik az e cikk (5) bekezdéséből eredő követelményekre, meg kell állapítani, hogy ez az érv a második jogalap második részének második kifogása keretében hivatkozott téves jogalkalmazásra vonatkozik, és azt a jelen ítélet 300–303. pontjában szereplőkkel azonos indokok alapján el kell utasítani.

331 Ebből következik, hogy e jogalap negyedik része megalapozatlan.

G. A vitatott szanálási program és a 2017/1246 határozat megsemmisítéséhez kapcsolódó kártérítési kérelemre vonatkozó, harmadik jogalapról

332 Harmadik jogalapjukkal a fellebbezők azt állítják, hogy a megtámadott ítélet 590. és 591. pontjában a Törvényszék tévesen utasította el a vitatott szanálási program és a 2017/1246 határozat megsemmisítéséhez kapcsolódó kártérítési kérelmüket.

333 Amint arra a főtanácsnok az indítványának 60. pontjában rámutatott, a fellebbezők e tekintetben arra szorítkoznak, hogy azonosítsák a megtámadott ítélet kifogásolt pontjait, és jelezzék, hogy fenntartják az e határozatok jogellenességére vonatkozó érveiket, valamint az e jogellenességen alapuló kártérítési kérelmüket, anélkül azonban, hogy részleteznék a Törvényszék által állítólagosan elkövetett téves jogalkalmazást.

334 Márpedig a Bíróságnak a jelen ítélet 140. pontjában felidézett állandó ítélkezési gyakorlata szerint a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet vagy végzés kifogásolt részeit, és az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket, ellenkező esetben a fellebbezés, illetve az érintett jogalap elfogadhatatlan.

335 Ilyen körülmények között a harmadik jogalapot elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

H. A negyedik jogalapnak a titoktartási kötelezettség megsértésére alapított, első részéről

336 A negyedik jogalap első részében a fellebbezők azt állítják, hogy a titoktartási kötelezettség megsértése miatti, szerződésen kívüli felelősség megállapítása iránti keresetük vizsgálata során a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot az EUMSZ 339. cikknek, valamint az ESZM-rendelet (116) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 88. és 91. cikkének értelmezése során. E rész nyolc kifogásra oszlik.

1. A felek érvei

337 Először is a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék megsértette az ESZM-rendeletnek az e rendelet (116) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 88. és 91. cikkéből, valamint az EUMSZ 339. cikkből eredő gondossági és óvatossági követelményeket, amikor a megtámadott ítélet 613. és 616–618. pontjában úgy ítélte meg, hogy az ESZT elnöke a Bloomberg televíziós csatorna részére adott interjú során nem sértette meg sem a titoktartás elvét, sem pedig a szakmai titoktartási kötelezettséget. Ezen interjú során ugyanis – ellentétben azzal, amit a szokásosan óvatos és gondos igazgatási szerv tett volna – megerősítette, hogy az ESZT éppen a Banco Popular felügyeletét végzi.

338 Márpedig az ESZM-rendelet (116) preambulumbekezdésére tekintettel abból az elvből kell kiindulni, hogy már az az információ is negatív hatással járhat egy adott szervezetre nézve, hogy az ESZT vizsgálja a szervezetet. E tekintetben a fellebbezők úgy vélik, hogy a Banco Popularról szóló korábbi negatív sajtóhíreknek – amelyek korántsem mentesítik az ESZT-et a felelősség alól – arra kellett volna őt késztetnie, hogy a Banco Popular bármilyen említésével kapcsolatban különös óvatossággal járjon el. Egyébiránt a piac az említett interjúban tett kijelentéseket a szanálási intézkedés elfogadására utaló jelzésként értelmezte.

339 Másodszor, a fellebbezők lényegében eltérő jogi kritériumok alkalmazására hivatkoznak. Az ESZT felelősségére vonatkozó vizsgálata keretében a Törvényszék a megtámadott ítélet 615. és 616. pontjában az ESZM-rendelet (116) preambulumbekezdésének hatályát azokra a helyzetekre korlátozta, amelyekben kifejezetten közölték, hogy egy bank szanálási eljárás alá kerül. Ugyanakkor a meghallgatáshoz való jogra vonatkozó, ezen ítélet 485–488. pontjában szereplő vizsgálat keretében a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az arra vonatkozó információk puszta közlése, hogy valamely szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, negatív hatásokkal járhat.

340 Harmadszor, ezen ítélet 613. és 616. pontjában a Törvényszék alulértékelte az ESZT elnökének nyilatkozatai által a Banco Popular helyzetére gyakorolt hatás jelentőségét, összehasonlítva e nyilatkozatokat az *El Confidencial* című napilapban 2017. május 15-én megjelent korábbi cikkel, amely arról számolt be, hogy a Banco Popular az EKB vizsgálatának tárgyát képezi. Mindazonáltal az EKB mint bankfelügyeleti hatóság által e cikkben említett vizsgálat egyáltalán nem hasonlítható össze az ESZT általi felügyelettel. Ezenkívül egy cikk nem pénzügyi sajtóban

való megjelenése sem hasonlítható össze az ESZT elnökének a Bloomberg televíziós csatornán tett nyilatkozataival. Egyébiránt az említett nyilatkozatok időpontjától eltérően a 2017. május 15-i újságcikk megjelenésének időpontja egyetlen hivatalos dokumentumban sem szerepel olyan időpontként, amikor a betétek kivonását vagy az árfolyamok összeomlását megállapították volna.

341 Negyedszer, ami a Reuters ügynökség által 2017. május 31-én közzétett újságcikket illeti, a fellebbezők azt állítják, hogy ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 625. pontjában megállapított, a belső információk e cikkben történő kiszivárogtatása azt sugallta a piac felé, hogy a Banco Popular szanálási intézkedés tárgyát fogja képezni, az ESZT egy későbbi sajtóközleményében szereplő cáfolat ellenére. Az ezen ítélet 627–632. pontjában szereplő megfontolásokat illetően a fellebbezők azt állítják, hogy bár az *El Confidencial* újságban 2017. május 11-én és 15-én megjelent más újságcikkek már utaltak a Banco Popular csődjének kockázatára, e cikkek egyike sem említett uniós forrásokat, ellentétben a Reuters ügynökség által közzétett fenti cikkel. Mindenesetre a Törvényszék nem vette figyelembe, hogy kapcsolat állt fenn a Reuters ügynökség által 2017. május 31-én közzétett cikk és az ESZT elnöke által 2017. május 23-án tett nyilatkozatok között, ami a piacon széles körű pánikot váltott ki.

342 Ötödször, a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy az ESZM-rendelet (116) preambulumbekezdése és 88. cikke megdönthető vélelmet állít fel egyrészt a titoktartási kötelezettség megsértésével tett nyilatkozatok, kiszivárogtatások és más nyilvános közlések, másrészt pedig az okozott kár közötti okozati összefüggés fennállását illetően. Így e kötelezettség megsértése esetén a bizonyítási teher megfordul, és az uniós szervekre hárul az ilyen kapcsolat hiányának bizonyítása. Márpedig a megtámadott ítélet 636–641. pontjában a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem vette figyelembe ezt a vélelmet.

343 Hatodszor, a fellebbezők azt állítják, hogy a 2017. augusztus 10-i és 18-i, információk esetleges kiszivárogtatására vonatkozó két belső elektronikus levél, amelyet a Törvényszék elé terjesztettek, azt bizonyítja, hogy az ESZT nem hozott létre semmilyen hatékony automatikus ellenőrzési vagy figyelmeztető mechanizmust az ilyen kiszivárogtatásokra és az elnök nyilatkozataira vonatkozóan. Ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 644. és 645. pontjában megállapított, az ilyen mechanizmus hiánya releváns a titoktartási kötelezettség megsértésének értékelése szempontjából.

344 Hetedszer, a Törvényszék a megtámadott ítélet 609. és 610. pontjában tévesen tartózkodott attól, hogy állást foglaljon a fellebbezőknek az információk az ESZT-en belül egy tag által képviselt spanyol hatóságok felé irányuló kiszivárogtatására vonatkozó érveiről.

345 Nyolcadszor és utolsósorban a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 647–651. pontjában azzal az indokkal utasította el az ESZT és a Bizottság állítólagos passzív hozzáállására vonatkozó kifogásukat, hogy a fellebbezők nem fejtették ki, hogy mit rónak fel a Bizottságnak és az ESZT-nek, sem pedig azt, hogy mi az a rendelkezés, amelynek megsértésére hivatkoznak, és hogy, amennyiben a megsemmisítés iránti keresetben előadott érvekre hivatkoznak, ezeket az érveket a Törvényszék már elutasította.

346 Mindazonáltal a fellebbezők az elsőfokon benyújtott keresetlevelük 169. pontjának ii. és iii. alpontjában az ESZT nyilatkozataival és kiszivárogtatásával, valamint a döntéshozatali eljárással kapcsolatban a megfelelő ügyintézés és a gondosság elvének, a *nemo auditur* elvének, az indokolási kötelezettségnek, a Charta 17. cikkével kapcsolatban az arányosság elvének, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére hivatkoztak. Ezek az elvek és alapvető jogok alkalmasak arra, hogy az ESZT és a Bizottság szerződésen kívüli felelősségét megalapozzák

az ESZM-rendelet 88. cikkének megsértése, valamint az e rendelet 18. cikkének végrehajtásával kapcsolatos gondosság és óvatosság hiánya miatt, amennyiben a Banco Popularral szemben elhamarkodott szanálási intézkedést fogadtak el, és ugyanakkor számos olyan mulasztást és jogellenes cselekményt követtek el, amely kárt okozott a fellebbezőknek. A fellebbezők az első és a második jogalap keretében előadott téves jogalkalmazásra hivatkozva fenntartják e kifogásokat.

347 Az ESZT azt állítja, hogy a negyedik jogalap első része elfogadhatatlan, mivel e részben a fellebbezés az első fokon már előadott érvek megismétlésére szorítkozik. A Bizottság ugyanezen okokból az e rész alátámasztására felhozott nyolcadik kifogás elfogadhatatlanságára hivatkozik, azt állítva, hogy a megfogalmazott állítások általánosak és pontatlanok, ami megakadályozza az ellenérdekű felet abban, hogy hatékonyan védekezzen.

2. A Bíróság álláspontja

348 Elöljáróban, amennyiben az ESZT arra hivatkozik, hogy a negyedik jogalap első része az elsőfokú eljárásban már előadott érvek megismétlésére szorítkozik, meg kell állapítani, hogy e részben a fellebbezés lényegében a Törvényszék elé terjesztett, a titoktartási kötelezettség ESZT és/vagy Bizottság általi megsértésére vonatkozó több jogkérdéssel kapcsolatban a Törvényszék indokolásának megalapozottságát kívánja megkérdőjelezni. Ezenkívül, mivel e rész pontos utalásokat tartalmaz a megtámadott ítélet kifogásolt pontjaira vonatkozóan, azt nem lehet teljes egészében elfogadhatatlannak nyilvánítani.

349 Egyebekben az elfogadhatatlansági kifogások a negyedik jogalap első részének alátámasztására felhozott néhány kifogásra korlátozódnak. Ezeket az érintett kifogásra vonatkozó elemzés keretében kell megvizsgálni.

a) A titoktartási kötelezettség megsértésére alapított, első, második és harmadik kifogásról

350 A negyedik jogalap első részének első, második és harmadik kifogásával a fellebbezők lényegében azt állítják, hogy – az ESZT elnöke által a Bloomberg televíziós csatornának 2017. május 23-án adott interjú során tett kijelentéseket illetően – a megtámadott ítélet 611–618. pontja az EUMSZ 339. cikkből, illetve az ESZM-rendeletnek az e rendelet (116) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 88. és 91. cikkéből eredő titoktartási kötelezettség téves értelmezése és alkalmazása miatt hibás.

351 Ami először is e kötelezettség értelmezését illeti, a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék nem vette figyelembe, hogy pusztán annak jelzése, hogy az ESZT egy adott szervezetet felügyel, sértheti az említett kötelezettséget.

352 Az EUMSZ 339. cikk értelmében az Unió intézményeinek tagjai, valamint az Unió tisztviselői és egyéb alkalmazottai szolgálati jogviszonyuk megszűnését követően sem fedhetik fel a szolgálati titoktartási kötelezettség alá eső információkat, így különösen a vállalkozásokra, az ezek üzleti kapcsolataira vagy költségösszetevőire vonatkozó információkat.

353 Az ESZT-et illetően az ESZM-rendelet 88. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az ESZT tagjaira, és különösen e szerv személyzetére az EUMSZ 339. cikkben és az uniós jogszabályok vonatkozó rendelkezéseiben előírt szakmai titoktartási követelmények alkalmazandók. Ennek megfelelően tilos a szakmai tevékenységeik során tudomásukra jutott bizalmas információkat bármely személy vagy hatóság tudomására hozniuk, kivéve különösen, ha ez az e rendelet szerinti

funkcióik gyakorlása keretében vagy olyan összefoglaló vagy összegzett formában történik, amely nem teszi lehetővé az érintett szervezet azonosítását. Mindemellett maga az ESZM-rendelet 88. cikkének (1) bekezdése nem határozza meg, hogy mi minősül bizalmas információnak.

354 E tekintetben e rendelet (116) preambulumbekezdése mindenekelőtt megállapítja, hogy „a szanálási tervek tartalmára és részleteire és e tervek bármilyen értékelésének eredményére vonatkozó információk messzemenő következményekkel járhatnak, különösen az érintett vállalkozásokra nézve”, és hogy „[a]zt kell feltételezni, hogy a döntések meghozatala előtt a döntéssel kapcsolatos információk – akár arról, hogy a szanálás feltételei teljesülnek-e, akár arról, hogy az eljárás során külön eszköz vagy intézkedés kerül-e alkalmazásra – hatással vannak az intézkedés által érintett magán- vagy közérdekre”.

355 Ezt követően e preambulumbekezdés értelmében „[m]ár az az információ is negatív hatással járhat egy adott szervezetre nézve, hogy a Testület és a nemzeti szanálási hatóság vizsgálja a szervezetet”, és hogy „[e]zért biztosítani kell, hogy megfelelő mechanizmusok létezzenek [ezen] információk titkosságának fenntartására”.

356 Végül az említett preambulumbekezdés meghatározza, hogy mik ezek az információk, vagyis „a szanálási tervek tartalma és részletei és az ezzel összefüggésben végzett bármilyen értékelés eredménye”. Márpedig ezek az információk – a jelen ítélet 354. pontjában említett információkhoz hasonlóan – szanálási intézkedésre vonatkoznak.

357 Ebből következik, hogy már az az információ is negatív hatással járhat egy adott szervezetre nézve, hogy az ESZT és a nemzeti szanálási hatóság szanálási eljárás vagy intézkedés keretében vagy annak céljából vizsgálja a szervezetet, és ezért úgy kell tekinteni, hogy az ESZM-rendelet 88. cikkének (1) bekezdésében előírt titoktartási kötelezettség hatálya alá tartozik.

358 Ugyanakkor e rendelet (15) és (89) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy szoros kapcsolat áll fenn az egységes felügyeleti mechanizmus keretében többek között az EKB-ra ruházott felügyeleti feladatok és az ESZM-rendelet által az ESZT-re ruházott feladatok között. Ebből ugyanis az következik, hogy az Egységes Szanálási Mechanizmus hatékonyságának optimalizálása érdekében az ESZT-nek szorosan együtt kell működnie az EKB-val és az egységes felügyeleti mechanizmus keretében a szervezetek – különösen az EKB összevont felügyelete alá tartozó csoportok – felügyeletét ellátó egyéb hatóságokkal. Ilyen körülmények között az ESZM-rendelet 30. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy az ESZT-nek és az EKB-nak – többek között, de nem kizárólag a szanálási tervezés, a korai beavatkozás és a szanálás szakaszában – szorosan együtt kell működniük, és egymás rendelkezésére kell bocsátaniuk az összes olyan információt, amely feladataik ellátásához szükséges.

359 Ily módon az ESZT-nek éppúgy kötelessége, mint az EKB-nak, hogy figyelemmel kísérje a pénzügyi piacok alakulását, és különösen, hogy felügyelje az e rendelet hatálya alá tartozó intézményeket, hogy valamely hitelintézet fizetésképtelensége vagy valószínű fizetésképtelenné válása esetén hatékonyan és gyorsan beavatkozhasson.

360 Következésképpen az a puszta információ, amely szerint az ESZT az EKB-val együtt felügyel egy hitelintézetet az ESZM-rendelet hatálya alá tartozó más intézmények közül, főszabály szerint nem tekinthető az ESZM-rendelet 88. cikkének (1) bekezdésében előírt titoktartási kötelezettség hatálya alá tartozónak, olyan további információk hiányában, amelyek arra utalnának, hogy az ESZT szanálási eljárás vagy intézkedés keretében vagy annak céljából jár el.

361 A jelen ügyben a megtámadott ítélet 613., 615–617. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék éppen arra a megfontolásra támaszkodott, hogy a szóban forgó információk nem vonatkoznak az érintett szervezet konkrét helyzetére, és/vagy nem hozzák őt összefüggésbe szanálási eljárással vagy intézkedéssel.

362 Ami ugyanis az ezen ítélet 612. pontjában hivatkozott interjú részletét illeti, a Törvényszék az ítélet 613., 615. és 616. pontjában megállapította, hogy az ismertetett kijelentések általános hatályúak, nem említették a szanálási intézkedés lehetőségét a Banco Popular tekintetében, és különösen nem tették lehetővé következtetés levonását ilyen intézkedés közelgő végrehajtására vonatkozóan, és még kevésbé az ESZT által végrehajtható szanálási eszközzel kapcsolatban. Ami az említett ítélet 617. pontjában idézett másik részletet illeti, a Törvényszék annak megállapítására szorítkozott, hogy e részlet nem érinti a Banco Popular konkrét helyzetét.

363 Ilyen körülmények között a fellebbezők az első és a harmadik kifogás keretében tévesen állítják, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte az ESZM-rendeletnek az e rendelet (116) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 88. cikke (1) bekezdését.

364 Ezenkívül az indokolás állítólagos ellentmondásosságára vonatkozó második kifogást el kell utasítani. A Törvényszék ugyanis mind a megtámadott ítélet 615. és 616. pontjában, mind pedig 485–488. pontjában szinte azonos megfogalmazásban megvizsgálta, hogy a szóban forgó információk utalhatnak-e arra, hogy a Banco Populart szanálási eljárás alá vonhatják. A Törvényszék tehát ugyanazon jogi szempontra támaszkodott a titoktartási kötelezettség esetleges megsértésének vizsgálata során.

365 Másodszor, az ESZM-rendeletnek az e rendelet (116) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 88. cikke (1) bekezdésének alkalmazását illetően a fellebbezők lényegében a megtámadott ítélet 612. pontjában hivatkozott interjúrészlet értékelését kifogásolják. Ebben a részletben az ESZT elnöke egy kifejezetten a Banco Popular helyzetére vonatkozó kérdésre a következő választ adta:

„Soha nem beszélek egyedileg bankokról. Nem egy bank van a radarunkon, és természetesen a Banco Popular is egy olyan eset, amelyet figyelemmel kísérünk, de nem ez az egyetlen.” (Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching).

366 A fellebbezők lényegében arra hivatkoznak, hogy az ESZT elnöke implicit módon felfedett egy lehetséges szanálási eljárást a Banco Popular tekintetében, jelezve, hogy e szervezet éppen e bank felügyeletét végzi.

367 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet 613. pontjában a Törvényszék arra a megállapításra támaszkodott, hogy az ezen ítélet 612. pontjában idézett és a jelen ítélet 365. pontjában megismételt kijelentések nem a Banco Popular ESZT általi egyedi, szanálási eljárás vagy intézkedés céljából történő vizsgálatára vonatkoztak, hanem általánosságban „az” intézményekre, vagyis mindazokra, amelyek felügyeletét az ESZT az EKB-val együttműködésben, az egységes felügyeleti mechanizmus keretében ellátja.

368 Márpedig, mivel a fellebbezők e tekintetben semmilyen elferdítésre nem hivatkoznak, a Bíróság által a jelen fellebbezés keretében végzett vizsgálatnak a Törvényszék e megállapításán kell alapulnia.

369 Ebből következik, hogy a jelen ítélet 358–360. pontjában szereplő megállapításokra tekintettel a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 613. pontjában megállapította, hogy az a körülmény, hogy a Banco Populart mint az egységes felügyeleti mechanizmus hatálya alá tartozó hitelintézetet az ESZT az EKB-val együttműködésben felügyeli, nem minősül az EUMSZ 339. cikk, valamint az ESZM-rendeletnek az e rendelet (116) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 88. és 91. cikke értelmében vett bizalmas információnak.

370 Ebben az összefüggésben a fellebbezők arra is hivatkoznak, hogy egyrészt az ESZT elnökének a Banco Popularra irányuló negatív médiafigyelemre tekintettel rendkívüli óvatosságot kellett volna tanúsítania, másrészt pedig, hogy a piac a Bloomberg televíziós csatorna 2017. május 23-i interjúján elhangzottakat úgy értelmezte, hogy azok a bankkal szembeni esetleges bankszanálási intézkedést jelzik.

371 E tekintetben elegendő rámutatni arra, hogy mivel ebben az interjúban nem közöltek bizalmas információt, ezek a körülmények nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy az ESZT elnöke megsértette a titoktartási kötelezettséget.

372 Ennélfogva a negyedik jogalap első részének első, második és harmadik kifogását mint megalapozatlant el kell utasítani.

b) A belső információk állítólagos kiszivárogtatására alapított, negyedik kifogásról

373 A negyedik jogalap első részének negyedik kifogásával a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a Reuters ügynökség által 2017. május 31-én közzétett újságcikk nem alkalmas arra, hogy bizonyítsa a bizalmas információk kiszivárogtatását, ami a titoktartási kötelezettségnek az ESZT és a Bizottság általi megsértését jelentené.

374 E tekintetben a megtámadott ítélet 619–633. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék egyrészt azzal az indokkal utasította el e kötelezettség megsértésének fennállását, hogy az e cikkben említett információk kiszivárogtatása olyan információkra vonatkozott, amelyeket az ESZT cáfolt, vagy már nyilvánosak voltak. Másrészt ezen ítélet 634–643. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy előtte nem bizonyították, hogy az ESZT vagy a Bizottság okozta volna az információk kiszivárogtatását.

375 Márpedig a negyedik jogalap első részének negyedik kifogása keretében a fellebbezők a megtámadott ítélet 625. és 627–632. pontjának kifogásolására szorítkoznak. Azt állítják, hogy ellentétben azzal, amit a Törvényszék e pontokban megállapított, a Reuters ügynökség által 2017. május 31-én közzétett újságcikkben ismertetett belső kiszivárogtatás arra utalt, hogy a Banco Popular szanálási intézkedés tárgyát fogja képezni, és hogy ez az információ nem nyilvános – annak ellenére, hogy más cikkek korábban ugyanazt az információt terjesztették – tekintettel arra, hogy e többi cikk nem említett uniós belső forrásokat.

376 Ugyanakkor a fellebbezők nem vitatják a megtámadott ítélet 634–639. pontjában szereplő azon megállapításokat, amelyek szerint a Törvényszék előtt nem bizonyították, hogy az információk állítólagos belső kiszivárogtatása a Bizottság tisztviselőjének vagy az ESZT személyi állománya valamely tagjának tudható be.

377 Mivel ez utóbbi megállapítások alapján a Törvényszék téves jogalkalmazás nélkül juthatott arra a következtetésre, hogy a titoktartási kötelezettség Bizottság vagy ESZT általi megsértése nem nyert bizonyítást, a negyedik kifogás hatástalan.

c) A negyedik jogalap első részének ötödik, hatodik, hetedik és nyolcadik kifogásáról

378 A negyedik jogalap első részének ötödik és hatodik kifogása a megtámadott ítélet nyilvánvalóan téves értelmezésén alapul.

379 Az ötödik kifogást illetően meg kell állapítani, hogy ezen ítélet 637–641. pontjában a Törvényszék egyáltalán nem határozott a titoktartási kötelezettség megsértése és az okozott kár közötti okozati összefüggés fennállásáról, hanem azt az előzetes kérdést vizsgálta meg, hogy e kötelezettség megsértése, amennyiben bizonyítást nyer, betudható-e a Bizottságnak vagy az ESZT-nek.

380 A hatodik kifogást illetően elegendő megállapítani, hogy a Törvényszék az említett ítélet 643–645. pontjában úgy ítélte meg, hogy a belső vizsgálat nem releváns az olyan állítólagosan jogellenes magatartás értékelése szempontjából, amely a vitatott szanálási program alapján hivatkozott kárt okozza, amennyiben a vizsgálatra e program elfogadását követően kerül sor. Ugyanakkor a Törvényszék egyáltalán nem foglalt állást az ilyen kár bekövetkezésének megelőzésére alkalmas ellenőrzési vagy figyelmeztető mechanizmusok relevanciájáról.

381 A hetedik kifogás a megtámadott ítélet 609. és 610. pontját kérdőjelezi meg. E pontokban a Törvényszék megállapította, hogy a fellebbezők az ESZT elnökének 2017. május 23-i interjúján és a Reuters ügynökség által 2017. május 31-én közzétett cikken kívül nem jelölték meg az ESZT egyéb állítólagos nyilatkozatait, amelyek szerintük megsértették a titoktartási kötelezettséget.

382 Fellebbezésükben a fellebbezők az ESZT-en belül egy tag által képviselt spanyol hatóságokhoz intézett „információszivárgásokra” hivatkoznak, és arra szorítkoznak, hogy az elsőfokú eljárásban benyújtott keresetlevelük és válaszuk egyes pontjaira utalnak. Fellebbezésükben azonban nem bizonyították, hogy a Törvényszék elferdítette az e keresetlevélben és e válaszban szereplő, az említett kiszivárogtatásokra vonatkozó információkat azáltal, hogy az ESZT nyilatkozataként nem vette figyelembe az úgynevezett „információszivárgásokat”.

383 Következésképpen a hetedik kifogás elfogadhatatlan.

384 Végül, ami a nyolcadik kifogást illeti, a Törvényszék a megtámadott ítélet 647–650. pontjában elutasította az ESZT és a Bizottság állítólagos passzív magatartására alapított kifogást, azzal az indokkal, hogy a fellebbezők nem fejtették ki, hogy mit rónak fel nekik, melyek azok az intézkedések, amelyeket meg kellett volna hozniuk, valamint a cselekvési kötelezettséget megállapító rendelkezéseket.

385 Bár a fellebbezők vitatják e megfontolások megalapozottságát, meg kell állapítani, hogy a jelen ítélet 346. pontjában összefoglalt érvelésük nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a Törvényszék elferdítette az eljárást megindító keresetlevelüket.

386 A fenti megfontolásokra tekintettel a negyedik jogalap első része részben elfogadhatatlan, részben pedig megalapozatlan.

I. A negyedik jogalapnak az okozati összefüggés fennállására vonatkozó, második részéről

387 A negyedik jogalap második részében a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 653–674. pontjában tévesen állapította meg, hogy nem áll fenn okozati összefüggés a titoktartási kötelezettség állítólagos megsértése és a Banco Popular likviditási válsága között.

388 E tekintetben elegendő megjegyezni, hogy a Törvényszék csak másodlagosan vizsgálta az okozati összefüggés állítólagos fennállását, miután megállapította, hogy a titoktartási kötelezettség megsértésére nem került sor. Ezenkívül a negyedik jogalap első részének elemzéséből kitűnik, hogy a Törvényszék e megállapítását megkérdőjelező valamennyi érvet el kell utasítani.

389 Következésképpen a negyedik jogalap második része hatástalan.

J. A negyedik jogalapnak a kártérítési kérelemre vonatkozó, harmadik részéről

390 A negyedik jogalap harmadik részében a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 678–698. pontjában tévesen utasította el mint elfogadhatatlant a 2. értékelés megsemmisítéséhez kapcsolódó kártérítési kérelmüket.

391 E tekintetben meg kell állapítani, hogy e kérelem egyrészt arra irányult, hogy a Törvényszék semmisítse meg a 2. értékelést, függetlenül a vitatott szanálási program és a 2017/1246 határozat esetleges megsemmisítésétől, másrészt pedig arra, hogy ezen értékeléssel kapcsolatban a fellebbezők kártérítésben részesüljenek.

392 Az első kereseti kérelmet illetően emlékeztetni kell arra, hogy az ESZM-rendelet 20. cikkének (15) bekezdése előírja, hogy a 2. értékeléshez hasonló értékelés a szanálási program szerves részét képezi, és kifejezetten kimondja, hogy az ilyen értékelés nem képezheti külön jogorvoslati kérelem tárgyát, hanem csak az ESZT által hozott határozattal együtt lehet jogorvoslati kérelem tárgya. E rendelkezés így az EUMSZ 263. cikk hatályára vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlatot tükrözi, amely szerint az olyan közbenső intézkedések, amelyek célja a végleges határozat előkészítése, önmagukban nem rendelkeznek kötelező joghatásokkal, következésképpen nem képezhetik a végleges határozattal szembeni megsemmisítési keresettől elkülönülő megsemmisítési kereset tárgyát (lásd ebben az értelemben: 2021. május 6-i ABLV Bank és társai kontra EKB ítélet, C-551/19 P és C-552/19 P, EU:C:2021:369, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

393 Így a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor ezen első kereseti kérelmet mint elfogadhatatlant elutasította.

394 Ami a második kereseti kérelmet illeti, amint arra a főtanácsnok az indítványának 86. pontjában rámutatott, a Törvényszék helyesen utasította el azt mint elfogadhatatlant. A megtámadott ítélet 689–698. pontjából ugyanis kitűnik, hogy a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú eljárást megindító keresetlevél – a hivatkozott uniós jogi rendelkezések és a kért kártérítés közötti bármilyen érthető kapcsolat hiányában – nem teszi lehetővé a 2. értékelés vitatása keretében előterjesztett ezen kártérítési kérelem jogi alapjának megértését.

395 Márpedig a fellebbezés alátámasztására felhozott érvelés sem teszi lehetővé e kérelem jogi alapjának megértését.

396 Ennélfogva a Törvényszék helyesen utasította el mint elfogadhatatlant e második kereseti kérelmet.

397 Ebből következik, hogy a negyedik jogalap harmadik részét el kell utasítani.

398 Mivel a fellebbezők által a fellebbezésük alátámasztására felhozott valamennyi jogalapot el kell utasítani, e fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

399 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése alapján, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

400 E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése, amelyet ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

401 A jelen ügyben, mivel a fellebbezők pervesztesek lettek, a Bizottság, az ESZT és a Banco Santander kérelmére tekintettel kötelezni kell őket a saját költségeiken felül a Bizottság, az ESZT és a Banco Santander részéről felmerült költségek viselésére.

402 Az eljárási szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.

403 Következésképpen a Spanyol Királyság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) **A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**

2) **Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, a Macon SA, Marta Espejel García, a Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez és María Rosario Mari Juan Domingo a saját költségeiken felül viselik az Európai Bizottság, az Egységes Szanálási Testület (ESZT) és a Banco Santander SA részéről felmerült költségeket.**

3) **A Spanyol Királyság maga viseli saját költségeit.**

Aláírások